

Innehållsförteckning:

NIONDE KAPITLET

Övervinnandet och dess löften.....	1
1. Övervinnandet	1
2. Löftena	3
I. Efesus	7
1. Övervinnandet	7
2. Löftet	14
A. Guds paradiset	14
B. Livets träd i Guds paradiset	20
II Smyrna	23
1. Övervinnandet	24
2. Löftet	29
III Pergamus	34
1. Övervinnandet	34
2. Löftet	38
A. Mannat	38
B. Stenen	41
C. Namnet	42
a. Lammets faders namn	43
b. Lammets namn	45
c. Guds och Lammets namn såsom paradisnamnet	51
IV Tyatira	53
1. Övervinnandet	54
A. Den under-sekunda gruppen	54
B. Den sekunda gruppen	56
C. Den prima gruppen	58
Den första lärdomen	59
Den andra lärdomen	60
Den tredje lärdomen	62
2. Löftet	65
Det tusenåriga rikets uppkomst	70
A. Mänsklighetens lärotid	71
Arbetarerörelsen	72
Kvinnorörelsen	73
Fredsrörelsen	75
Nykterhetsrörelsen	76

Folkbildningsrörelsen	77
Djurskyddsrörelsen	78
Den vetenskapliga kulturrörelsen....	79
B. Mänsklighetens utfödelsetid	83
a. Mänsklighetens skräckvecka.....	83
b. Mänsklighetens upprättelsetid	83
c. Mänsklighetens valtid	84
V Sardes	86
1. Övertinnandet.....	86
A. Det under-sekunda Sardes	87
B. Det prima Sardes	89
2. Löftet.....	95
Kläderna.....	97
Namnet.....	98
Vandringen	99
VI Laodicea	101
1. Övertinnandet.....	101
2. Löftet.....	108
VII Filadelfia	111
1. Övertinnandet.....	111
A. Filadelfierna hade Jesu ståndaktighet ..	114
B. Filadelfierna hade Jesu förmåga att hushålla.....	115
"Du har en liten kraft"	117
2. Löftet.....	122
A. Hon ska inte mer utgå ur templet.....	123
B. Jag ska skriva på honom min Guds namn.....	124
C. Jag ska skriva på honom min Guds stads namn.....	125
D. Jag ska skriva på honom mitt nya namn	127
VIII Sammanfattning.....	129
1. Övertinnandet.....	129
2. Löftena	133
IX Slutordet från tronen	137
1. Slutordets förord	138
2. Slutordets slutord	139
A. Övertinnandet.....	140
B. Löftet.....	141

NIONDE KAPITLET

Övervinnandet och dess löften

Här har vi alltså två saker: övervinnandet och löftena. Och dem ska vi betrakta med ledning av de sju breven till församlingarna i Mindre Asien (Upp. andra och tredje kapitlen). Men först vill vi inledningsvis säga ett par ord om övervinnandet och löftena i allmänhet. Alltså:

1

Övervinnandet

I förra delen av Andens Lag har vi ofta talat om övervinnandet, särskilt i kapitlet om Lejonet, som är Övervinnaren, i vilken vi måste bli övervinnare. Och nu förutsätter vi detta kapitel som känt.*

Det finns inget ord i skriften, som så ihärdigt, så "demonstrativt" upprepas och betonas som det ordet övervinna. Det förekommer i alla sju breven. Och det står där som slutordet, som en kraftigt och högtidligt inskärpande "refräng": "Den som övervinner", han ska få ... "Den som övervinner", han ska få, o.s.v. Därmed är sagt: människa, på övervinnandet ligger *hela* vikten.

Och denna vikt inskärpes ytterligare genom ett kraftigt och högtidligt: "Hör!" som i alla breven utropas vid sidan av ordet övervinna. Ty så står där: "Den som har öra, han hör" — märk: "han hör" — "vad Anden säger till församlingarna". Genom detta sidoord liksom understryks det ordet övervinna, och hela uppmärksamheten samlas på det. Därmed får detta ord en oerhört stark betoning.

Ty vad säger Anden till församlingarna? Jo, alldeles detsamma, som Herren säger till dem. Och han utsäger övervinnandet som den huvudsak, på vilken deras öde i tid och evighet hänger. Och samma sak är det naturligtvis, som Anden gör till huvudsak för dem.

Alltså säger Anden just detta: "Den som övervinner", han ska få. — Vad viskar han i ditt öra i morgonstunden? Jo, detta: "övervinn — och du ska få!" Vad talar han till dig hela dagen? Jo, detta: "Övervinn — och du ska få!" Vad ropar han till dig i frestelsen? Jo, detta: "Övervinn — och du ska få!" Men här krävs "öra", och ett sådant är sällsynt i vår döva värld där skökan borttagit både örat och övervinnandet.

Och märk! Detta sidoord, detta skarpa: "Giv akt!", detta evighetsdiga: "Hör!" sätter Herren *före* ordet övervinna i de tre första breven och *efter* detta i de fyra sista. Och det gör han naturligtvis inte utan avsikt. Och både skriften och erfarenheten lär oss vad det betyder, nämligen detta: Övervinnandet måste från början och till slut stå i Anden. Ja, först och sist och allsidigt vara kringgärdat, genomträngt och buret av Anden. Inne i Anden — segern; utanför Anden — nederlaget. "Genom min Ande ska det ske", säger Herren Sebaot.

* Och för att läsaren ska förstå vårt nionde kapitel måste han ha kännedom om hela den förra delen av Andens lag.

Och Andens ord är lejonordet, hans verk är lejonverket. Hans oavslåtligen höjda finger pekar på övervinnandets oeftergivliga världsgrundlag, som är lejonevangeliet i Kristus. Allt hans viskande, talande och ropande innesluter i sig denna lag som sin kärna. Han vill bara ett: bringa människan till ett fullt förstabudsmässigt mottagande av lejonnåden i Lammet, så att hon tubudsmässigt övervinner vilddjuret och skökan, som är allt ont. Och därför säger han till församlingarna och till varje medlem av dem bara ett ord: "övervinn — och du ska få!" Och där detta ord träffar ett "öra", där insätter det höraren i Herrenanden och ger så vad det kräver. Det lägger lejon-lamm-lagen i hjärtat och skriver den i sinnena. Det är "Andens lag", som frälser från syndens och dödens lag och ger övervinnandets kraft-beklädnad från höjden.

Människa, där står ett trefalt: "Hör!" före ordet övervinna och ett fyrfalt: "Hör!" efter detsamma. Det vill lära dig livets hemlighet, som är denna: Stå sekundligt och allsidigt inlindad i Anden; då lindar ditt övervinnande upp sig så lätt i den sekundliga och allsidiga stamgärningen med sina dagliga fruktgärningar.

Människa, låt övervinnandet vara vad det *är*, enligt denna sjufaldiga vädjan till ditt sanningsöra, nämligen ditt livs A och O, den himmelska, evigt förblivande kärnan i allt ditt varande, görande och låtande. Då lyfts du upp i den stilla och milda, heliga och saliga kraftvärlden, örnrymden, safirens klara och rena höjder.

"Men ack, jag glömmer mig så ofta, och så ligger jag där", säger du. Ja, upp igen och åter upp igen! Här krävs ihärdighet, just den Petrinska all-fliten på att göra kallelsen och utkorelsen fast, så att du inte faller. Och här får du erfara Guds tålmod med dig, som är så ömt och segt, att stenarna kunde gråta. — "Men jag blir inte annorlunda", säger du. Nåväl, nyp dig då i örat sju gånger om dagen, ge det ett slag varje morgon, middag och afton. "Hjälper inte", säger du. Välan, nyp hårdare, slå kraftigare. "Hjälper inte", säger du. Jaha, då får du nypet och slaget av Anden. Dömer du dig själv, blir du inte dömd. Men utebliven självdom drar gudsdomen över dig (1 Kor 11:31, 32). Ty du *måste*, om också i hetaste skräckveckoeld, lära dig att inte bara åhöra, utan "inhöra", inevangelisera Andens och Herrens sjufaldiga: "Övervinn!" Varom inte, så är din nådatid ändad. Ty på övervinnandet lägger Herren hela vikten, så också han, som sitter på tronen. Han talar bara om dessa två: antingen övervinna och få en ny himmel och en ny jord till arvedel, eller övervinnas och få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel (Upp 21:7, 8). Ett tredje ges inte.

Felet är det, att du inte släpper upp dig för "Andens lag", som är evangelium. Du vill själv vara lejonet; och därför går ditt övervinnande ideligen sönder, så att du "ligger där". Du måste först nedbrytas och övervinnas av Övervinnaren, så att du i sanning blir "icke-övervinnaren", innan du kan bli övervinnare i honom. Släpp själv-lejonet, så blir du *lejonet*. Därpå hänger det. — Den sanne övervinnaren är nollmänniska inför sig själv och skräpmänniska inför världen och guldmänniska inför Gud. Det är sådana övervinnare, som mönstraren på Patmos söker.

Men finns det sådana övervinnare? Ja, de finns. Herren fann sådana t.ex. i Smyrna och Filadelfia. Båda dessa församlingar stod ostraffliga inför hans skarpa blick. Han hade ingenting emot dem. Inte ett ord av bestraffning eller förebråelse. Där ser vi, att ett verkligt övervinnande

är möjligt.

Men nu ska vi inte tänka oss detta övervinnande som syndfrihet. Ett syndfritt övervinnande finns inte på jorden. Och Herren kräver inte ett sådant. Vad han kräver får vi se i de sju breven. — Gruva dig alltså inte över den synd och brist som dagligen, ja, sekundligen fläckar ditt övervinnande, trots din innerligt goda vilja och ihärdiga kamp att alltid stå ren. Med denna din vilja och kamp står du inne i försoningens tubudsande; och där fortgår din rening som en stadig ström långt utöver vad du kan begripa eller ana. Gud är aldrig småaktig. Han gör ingen affär av din ouppsåtliga svaghet, hänger inte upp sig på synd som i grunden är rotlös i din vilja. Där han finner det storslagna tubudsdraget som *vill* den eviga kärlekens allhet och helhet, där är han storslagen som ingen i himmel eller på jord.

2

Löftena

Och det finns inget ord i skriften, vid vilket är fäst så många och härliga löften, som vid det ordet övervinna. Ja, alla Guds löften är bundna vid det. Och de är här sammanfattade i sju, ett i vardera brevet. Och de är dessa, nämligen Efesus-löftet: att få äta av livets träd i Guds paradis, Smyrna-löftet: att inte skadas av den andra döden, Pergamus-löftet: det fördolda mannat och den vita stenen med det nya namnet, Tyatira-löftet: makt över hedningarna, Sardes-löftet: de vita kläderna, Filadelfia-löftet: pelare i Guds tempel, samt Laodicea-löftet: att få sitta med Herren på hans tron.

Och märk nu: dessa utesägligt härliga löften framställs inte som särskilda hedersplatser, vilka bara särskilda människor kan uppnå. Nej, de står lika tillgängliga för alla. Det ser vi ju tydligt av det allmänna villkoret som är detta: "Den som övervinner", d.v.s. var och en som övervinner, han får dem.

De sju löftena är alltså inte beroende av någon sådan förutbestämelse från Guds sida, att bara de människor som han därtill bestämt kan få dem, men andra inte. — Inte heller är de beroende av någon särskild begåvning eller naturlig utrustning. Nej, de är lika tillgängliga för både "stora och små andar" och för både "ljushuvuden och dumhuvuden". Ty alla människor är naturligtvis så skapade, att de kan motta födelsens frälsning till seger över synden. Och därmed är de övervinnare. Och därmed är de ägare till löftena.

Och då det nu finns bara ett enda villkor för alla löftena, nämligen övervinnandet, så följer därav, att varje övervinnare är ägare till alla sju löftena. En övervinnare i Efesus äger alltså inte bara Efesus-löftet utan även de sex andra. En övervinnare i Smyrna äger inte bara Smyrnalöftet utan även de sex andra o. s. v.

Denna härliga äganderätt till alla löftena framgår inte bara av det ena och samma villkoret på alla ställena, utan även av det ordet "församlingarna", som upprepas vid alla löftena. Tag t.ex. Efesusbrevet. Där står så: "Den som har öra, han hör vad Anden säger till församlingarna. Den som övervinner, honom ska jag ge att äta av livets träd, som är i Guds paradis."

Vem är det nu, som Johannes framställer som talande dessa ord? Jo,

det är Herren. Och vad säger han i dessa ord? Jo, först uppmanar han att ge akt på vad Anden säger. Och vad säger Anden? Samma sak som Herren, nämligen: "Den som övervinner, han ska få äta av livets träd, som är i Guds paradis." Och till vem talar Anden dessa ord? Jo, märk: "till församlingarna", säger Herren. Och till vem talar då Herren dessa ord? Naturligtvis "till församlingarna". Det ser vi också av det sammanhang, vari han sätter det ordet övervinna. Ty omedelbart efter det han sagt: "församlingarna", säger han: "Den som övervinner" o.s.v. Var tänker han sig då denne övervinnare? Måne bara i Efesus? Nej, då skulle han ha sagt: "församlingen", men han sa: "församlingarna". Alltså menar han: varje övervinnare i alla församlingarna äger Efesus-löftet.

Och på samma sätt i Smyrna-brevet. Även där säger han: "församlingarna". Alltså: varje övervinnare i alla "församlingarna" äger Smyrna-löftet. Och så i alla de övriga breven. I alla slutord säger han: "församlingarna".

Sålunda: varje övervinnare, i vilken församling han än står, äger inte bara det löfte, som är uttalat i brevet till hans församling, utan även alla de löften, som är uttalade i de sex övriga breven.

Men vad som gäller "de sju församlingarna", det gäller naturligtvis *alla* församlingar på den tiden och i kommande tider. Ty dessa sju är givetvis bara ett urval för att visa, hur Herren mönstrar alla församlingar i alla tider. Alltså: varje övervinnare i varje församling och i varje tid äger alla sju löfterna.

Men om nu varje övervinnare äger alla sju löfterna, då kan dessa löften inte vara olika grader av härlighet, så att t.ex. Laodicea-löftet är större än Efesus-löftet. Nej, de måste vara lika stora alla sju. Ty i annat fall kunde inte en äga dem alla; han kunde ju inte vara både den lägste och den högste. *De sju löfterna är alltså en och samma sak, beskriven från sju olika sidor.* Saken är det eviga härlighetslivet i det utsägligt höga mått, vari det kommer varje övervinnare till del.

Men finns det då inte olika grader av härlighet i övervinnarnas himmelska värld? Jo. Men dessa grader ligger *inne* i löfterna eller *inom* det för alla gemensamma härlighetslivet. Tag t.ex. Efesus-löftet. Alla övervinnare får äta av livets träd i Guds paradis. Men inte alla kan åtnjuta eller tillgodogöra sig det i lika grad. Och varpå beror det? Jo, på den olika grad av budhållning, som uppnåtts. Visserligen har alla fått "Andens lag" förbundsmässigt lagd i hjärtat och skriven i sinnen. Det sker i pingstfödelsen. Men därmed börjar det "Paulinska" arbetet med fruktan och bävan på den frälsta själens dagliga nyfrälsning eller den "Petrinska" all-fliten på att göra kallelsen och utkorelsen fast genom övningen av de sju heliga trostingen. Och i detta arbete eller i denna flit går den ene övervinnaren längre än den andre, och därmed stiger han till en högre grad i löftet. Detta uttrycker Herren så: "*Den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna sådant, han ska räknas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lär andra sådant, han ska räknas för stor i himmelriket*" (Matt 5:19). Alltså: genom budhållning växer man, genom budsläppning krymper man. Den som här älskat och ätit Guds bud som sötaste honungskaka, han har förmåga att äta den högsta sötman av livets träd i Guds paradis. Naturligtvis; ty detta träd är just *Guds bud* i gestalten av "Andens lag",

Guds bud i gestalten av tubuds-Kristus, eller Guds bud i gestalten av den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden med slaktmärket. Ju djupare en människa ätit av tubuds-Kristus på jorden, desto djupare äter hon av tubuds-Kristus i "Guds paradis". Budhållningsjättarna härnere blir härlighetsjättarna däruppe.

Ta så Tyatira-löftet och Laodicea-löftet. Alla övervinnare får sitta med Herren på hans tron. Ty alla får regera med honom "i tusen år" och "i evigheternas evigheter" (Upp 20:4; 22:5). Men inte alla får sitta honom lika nära eller får lika stort område att regera över. Och det beror på graden av budhållning. Det visar liknelsen hos Lukas (Luk 19). Alla fick var sitt pund, alla lika mycket. Detta pund är "Andens lag", förbundsmässigt lagd i hjärtat och skriven i sinnena, eller subjektiverad till övervinnande tubudstro, *som är jämnt lika dyrbar för alla, som den ju var "lika dyrbar" för Petrus och för alla dem, som han skrev till* (2 Pet 1:1). Men nu vinner den ene mer än den andre med detta ett pund. En vinner tio pund; och han får regera över tio städer och får detta beröm: "Väl du gode tjänare." En annan vinner fem pund; och han får regera över fem städer, men får inget beröm. Så finns det olika grader i dessa löften, allt efter graden av budhållning. Naturligtvis; ty den, som gått längst i "Andens lag", som är den eviga tubudskärleken, tubuds rättfärdigheten, tubudsnåden och tubudsanden, han äger största förmågan att regera i den härlighetsvärld, som är idel och evig kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande. Den som på jorden blev högste konung i andelagsriket eller "pundriket", han blir högste underkonung under Kristus i härlighetens andelagsrike, som är "pundriket" på evig middagshöjd.

Ta slutligen Filadelfia-löftet. Det innebär att få bli pelare i Guds tempel. Och alla övervinnare äger det löftet, alla blir pelare. Men nu har pelarna i ett tempel olika rang och bär olika tyngder. Så också i "Guds tempel". Och denna olikhet beror på graden av budhållning. Ty den pelare, varav alla pelaremmäniskor är skapade genom pingstfödelsen, är "Andens lag", den eviga tubudskärleken, tubuds rättfärdigheten, tubudsnåden och tubudsanden, som bär upp både himmel och jord och alla tider och evigheter. Men nu har somliga blivit finare, större och starkare tubudspelare än andra, nämligen genom en flitigare och trognare användning av tubudsnåden i Kristus. Och så blir de ställda på olika platser i Guds tempel.

Alltså har visserligen alla övervinnare äganderätt till alla löftena. Och denna äganderätt är *arvsrätten till löftena* på grund av förbundsmässig fullfödelse, som skapar övervinnare. Men *inom* dessa löften eller *inom* det för alla gemensamma salighets- och härlighetslivet får de olika grader, allt efter graden av budhållning eller allt efter det mått av "Andens lag", som de omsatt i sig och insatt i riket på jorden. De blev frälsta eller övervinnare genom "Andens lag", som är evangelium. Men de ska också dömas genom "Andens lag", som är "frihetens lag" (Jak 2:12). Och de blir tilldömda just den härlighetsgrad, som motsvarar graden av deras tubudshållning eller deras subjektivering av "Andens lag".

Men hur går detta ihop? Alla människor kan bli övervinnare, har vi sagt. Och alla övervinnare äger alla löftena, har vi också sagt. Men

antag nu, att alla människor blev övervinnare; då fick ju alla sitta med Herren på hans tron och alla blev pelare i templet. Men om nu alla människor får regera, vilka blir det då, som ska regeras? Och om alla blir pelare, vad blir det då av templet? Inte kan väl ett sådant bestå bara av pelare?

Jo, det går mycket väl ihop. Ty de sju församlingarna är och betecknar Guds församling bara under den del av nya testamentets tid, som föregår tusenårsriket. Det ser vi, bland mycket annat, av Tyatiralöftet, som utlovar just regentskapet i detta rike. Mönstringen på Patmos gäller alltså Guds församling bara under de 42 månaderna eller de 3 1/2 åren. Under denna tid ska "Andens lag", som är evangelium, predikas för alla folk. *Men Gud har förutsett, att det blir bara få, som under den tiden mottar helfödelsens frälsning till övervinnande.* Dessa "få" betecknas med det bildlika talet "144 000", som står med Lammet på Sions berg (Upp 14:1–5). De sägs vara "köpta från jorden och från människorna till en förstling åt Gud och Lammet". De får den höga uppgiften att vara en "**förstling**" av Guds skapade varelser", vilka varelser ska tillsammans en gång bli Guds rike och Guds tempel med just dessa förstlingar som konungar och pelare.

Så kommer frälsningen att under de 3 1/2 åren bli bara förstlingsfrälsning bland alla folk, då däremot folkens frälsning inträder först i och med tusenårsriket. Och det blir alltså i detta rike och i evigheternas härlighetsrike, som förstlingarna får den uteslående höga uppgiften att vara konungar och pelare.

Men förstlingsskapet kostar i sanning någonting. Det har kostat många tusen heligas blod och kommer att göra det. Att bli och vara en verkligt förbundsmässig övervinnare under den lilla onda tiden, som är djävulens tid (Upp 12:12), då "hela världen är fången i den onde" och då himmelens ve hänger tungt över "jorden och havet", där vilddjuret och skökan har makten över alla folk — *det* är ingen småsak *det*. Det kostar någonting! Ja, ett pris som världen och fler talet troende aldrig vill ge. Ty det kostar hela det själviska livet in i dess innersta gömslen och grund, och ställer människan som världens utskum och avskrap och såsom stenen, på vilken vilddjuret och i synnerhet skökan trampar, sparkar och spottar. Men *den*, som står pelare under de 42 månaderna, han ska stå pelare i "1000 år" och i otaliga evigheter. Kostar det, så smakar det. De sju löften är nåd, men också lön. Det var om den, som Johannes sa: "Se till, att ni får full lön."

Alltså, du förstlingsmänniska, se till att du får de sju löftenas lön, nådalönen, den oändliga och eviga; det är, låt Gud göra av dig allt vad som kan göras av dig, hans härliga nåd till evinnerligt pris. Men vet, att det kostar någonting. Bered dig till lidande, till "den stora bedrövelsen" och till "den brännande hettan" och till de "tårar", som ingen och inget på jorden kan torka (Upp 7:14–17). Upp på din beskärda härlighetshöjd kommer du endast ur ditt beskärda lidandesdjup (Rom 8:17). Fullt salighetsmått får ingen utan fullt lidandesmått. Ju stillare du ligger i elden, desto finare blir budhållningens guld, och desto högre stiger du i de sju löftenas sfär. Hetaste eld ger finaste guld och för upp i den högsta sfären.

* Jak 1:18

I

Efesus

Skriv till församlingens ängel i Efesus: "Detta säger han, som håller de sju stjärnorna i sin högra hand, han som vandrar mitt ibland de sju gyllene ljusstakarna: Jag känner dina gärningar och ditt arbete och din ståndaktighet, och att du inte kan lida de onda och har provat dem, som säga sig vara apostlar, men inte är det, och har funnit dem vara lögnare. Och du är ståndaktig och har burit lidande för mitt namns skull och har inte förtröttats. Men jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek. Betänk då, varifrån du har fallit, och ändra sinne, och gör de första gärningarna. Varom inte så kommer jag över dig och ska flytta din ljusstake från dess plats, om du inte ändrar sinne. Men detta har du, att du hatar Nikolaiternas gärningar, som också jag hatar.

Den som har öra, han hör vad Anden säger till församlingarna. Den som övervinner, honom ska jag ge att äta av livets träd, som är i Guds paradiset."

Vid alla sju breven tar vi två synpunkter, nämligen dessa: övervinnandet, och löftet. Alltså:

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Efesus? Bara ett: "gärningarna". Det ser vi redan av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar."

Vad sökte Herren i Efesus? Bara ett: övervinnandet. Det ser vi av slutordet: "Den som övervinner", han ska få.

Gärningarna och övervinnandet är nämligen samma sak. Ty övervinnandet finns till bara som gärning, nämligen som den sekundliga rot- och stamgärningen med sina dagliga fruktgärningar. Bara denna rot- och stamgärning, varigenom människan gör Gud till sin Gud "och ingen mer", och gör nästan till broder, övervinner det onda i själva dess rot och stam och därmed också i dess frukter. På annat sätt övervinnes det onda i tid och evighet aldrig; utan övervinnandet blir bara lite här och lite där, och lite nu och lite då, och alltsammans ett fariseiskt utanpåväsen, under det att syndens rot och stam står oförändrade.

Därför börjar alla breven på samma sätt: "Jag känner dina gärningar", och slutar på samma sätt: "Den som övervinner", han ska få. För mönstraren på Patmos är gärning och övervinnande *ett*.*

Herren sökte "gärningarna" i Efesus. Och vad fann han? Jo, han fann gärningar, men "gärningarna" fann han inte.

Han fann gärningar. Och han uppräknar dem: arbete för Guds rike och ståndaktighet eller uthållighet i detta arbete, ett vaket och nitiskt förhållande till de onda, en skarp och vis urskillnings- och prövningsförmåga, som höll de falska apostlarna på avstånd som lögnare, en undergiven och outtröttlig ståndaktighet i lidandet för hans

* Om gärningarna se vårt 8:e kapitel och särskilt den avdelning som handlar om "Trons gärningar", Kap 8, s. 48.

namns skull och ett så berömvärt hat till "Nikolaiternas gärningar", att han med eftertryck räknar det församlingen till godo.

Här fanns alltså goda gärningar och det i tillräcklig mängd både i det enskilda och i det allmänna livet, sålunda ett allsidigt, kraftigt och ihärdigt övervinnande. Och mönstraren förtiger inte detta goda. Han sätter *fullt* värde på detta och ger det *fullt* erkännande, som vi ju tydligt ser.

Han fann alltså gärningar i Efesus. Men "gärningarna" fann han inte. Granskarens blick är skarp. Den är lågande tubudseld. Den tränger ned till alltings rot, som är förstabudsroten. Och vad såg han i Efesus? Jo, i alla dessa goda gärningar såg han inte "**de första gärningarna**", vilka just är "*gärningarna*", som han alltid och överallt söker. I all denna prisvärda kärlek saknade han "**den första kärleken**", vilken just är "*kärleken*", som han alltid och överallt söker. I allt detta härliga övervinnande fann han alltså inte **det första övervinnandet**, vilket just är "*övervinnandet*", som han alltid och överallt söker. Under allt beröm för det goda i församlingen har han dock något grundväsentligt "emot" henne. Vad är felet?

Efesus var "moderförsamlingen" i mindre Asien. Hon var grundad av Paulus. Han verkade här i årtal och satte Timoteus att fullfölja verket. Dessa stora krafter hade lämnat väldiga spår efter sig. Och de syntes ännu. För vanlig människoblick var Efesus en mönsterförsamling. Men för Herrens blick var det en *fallen* församling. "Betänk, varifrån du har fallit", säger han. Alltså: detta härliga Efesus, som i mönstringens stund var så fullt av allt gott — det är ett *fallet* Efesus. Förfärande allvar!

Vad är felet? Inte brist på gärningar, kärlek och övervinnande. Sådant fanns i tillräcklig mängd. Inte brist på gott; sådant fanns fullt upp. Felet ligger inte i *kvantiteten*, utan i *kvaliteten*. Det efesinska verket är gott, men inte längre **prima**, utan bara **sekunda** vara. Förfärande allvar!

Herren söker bara prima vara. Och vad är den? Jo, den första, den bästa. Och det är just den, som han kallar "den första kärleken" och "de första gärningarna".

Vad menas då med den första kärleken? Jo, den är "den första", alltså *pingstdagskärleken*. Och vad är den? Jo, kärlek till Gud av *allt* hjärta och av *all* själ och av *all* kraft och av *allt* förstånd och därmed *hel*-kärlek till nästan. Denna fyrsidiga all-kärlek till Gud är den förbundsmässiga förstabudskärleken. Bara på grundvalen av detta förstabuds-allt, lagt i hjärtat och skrivet i sinnena, sluts det nya förbundet, pingstförbundet med Gud. Bara förstabuds-alltet skapar pingstbruden. Just detta innerliga, hela, odelade hjärte-**allt**, eller denna fulla och mergudafria kärlek till Gud är pingstdagskärleken, den första och bästa kärleken, den *prima* kärleken. Och det är just denna prima kärlek, som ger prima kvalitet åt hela kvantiteten. Förstabuds-alltet gör allt till prima vara.

Men här har vi det efesinska felet. Församlingen hade fallit. Och fallet bestod däri, att hon övergett (icke fasthållit, utan släppt) sin första kärlek. Hon hade visserligen inte helt och hållet släppt förstabudskärleken. Hon älskade Gud. Och det var den kärleken, som ännu bar upp det goda verket. Men hon hade släppt den *första* förstabudskärleken, som är pingstdagskärleken. Hon älskade inte längre Gud av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd. Det odelade

brudhjärtat hade delat sig åt något annat. Alltet var skadat, och därmed var allt skadat. Pingst hörde bara till det förflutna. Den stod i Efesus endast som ett ”**då**”, inte längre så, som den alltid bör stå, som ett ”**nu**”. Man hade glidit ut ur den sionitiska all-anden, och man befann sig på ett sluttande plan. Den prima kärleken var försvunnen, och därmed var allt berövat sin prima kvalitet. Och så fann Herren inte vad han sökte. Han fann bara sekunda kärlek, och med den åtnöjer han sig *aldrig*. Förfärande allvar!

Låt oss ta samma sak, men under benämning av "de första gärningarna". Vad menas då med dem? Jo, de är de "första", alltså *pingstdagsgärningarna*. Och vari består de? Jo, däri, att man av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd gör Gud till sin Gud "och ingen mer" och därmed gör nästan till broder. På denna firsidiga allgärning, som är den prima förstabudsgärningen, hänger det. Den är den odelade och sekundligt stående brudgärningen, genom vilken människan både blivit till som brud och alltjämt består som brud. Och denna prima gärning ger prima kvalitet åt alla gärningar. Den håller både alla förstabudsgärningar och alla andrabudsgärningar på sekundligt närvarande pingsthöjd och i sekundligt stående pingstbestånd, som är det andra skapelsebeståndet, vilket står över alla växlande känslor. Utan denna prima förstabudsgärning sjunker alla gärningar ned till sekunda gärningar. Och *alltså består "de första gärningarna" i den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar*.

Men här har vi det efesinska felet. Församlingen hade visserligen inte helt och hållet släppt förstabudsgärningen. Hon gjorde Gud till sin Gud. Och det var denna gärning, som ännu bar upp de många goda gärningarna. Men hon gjorde inte längre Gud till sin Gud av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd. Hon hade släppt pingststamgärningen, brudgärningen. Och därmed var "de första gärningarna" försvunna. Den prima förstabudsgärningen hade sjunkit ned till sekunda förstabudsgärning, som berövade alla gärningar deras prima kvalitet, pingstkvaliteten. Den odelade brudgärningen hade delat sig åt något annat. Alltet var skadat, och därmed var allt skadat. Glidandet hade börjat; man befann sig på ett sluttande plan. Och så fann inte Herren vad han sökte. Han sökte "gärningarna", de första och bästa, de prima. Men han fann bara sekunda; och med dem åtnöjer han sig *aldrig*. Förfärande allvar!

Sålunda var kärlekens och gärningarnas eller övervinnandets förstabuds-allt skadat. Men ett skadat allt är ett försvunnet allt. Det fanns inte längre. Och en sådan skada vållas alltid av guden "Mer". Han är alltså med här. Men vad heter merguden i Efesus? Inte världen eller tingen i världen. Här fanns ingen världslikställighet, ingen världskärlek, inget merguder i vanlig mening. Ty här fanns hat till "Nikolaiternas gärningar". Och dessa gärningar bestod i hedniska offermåltider i förening med otukt (Upp 2:14, 15). De var alltså religiösa och heliga handlingar för hedningarna. Och att inte delta i dem var religionsbrott och ett gräsligt förakt för gudarna. Och en sådan föraktare utsatte sig för ett allmänt hat och för en förföljelse, som inte kände några gränser.

Men församlingen i Efesus bröt frimodigt med dessa styggelser och höll sig alldeles ren från dem. Därmed blottställde hon sig för hedningarnas fiendskap och fanatiska raseri och utsatte sig för förlusten av social och borgerlig ställning och för mistandet av egendom och liv.

Och just detta omutliga hat till Nikolaiternas gärningar — det må nu kosta vad det vill — påvisar Herren som den ljusaste sidan hos församlingen.

Den efesinska tron blinkade alltså inte för huggen och ömmade inte vid kvalen och grep inte efter denna jordens goda. Världen och tingen i världen släpptes för att ståndaktigt hålla det heliga namnet. Jesu kors och smälek var dyrare än alla hedna-efesiers vänskap, var de än fader, moder, syster, broder, maka och barn.

Här fanns alltså inget världsväsen, varken hemligt eller uppenbart, alltså ingen vanlig förstabudssynd. Och dock fanns här en förstabudssynd. Men vilken då? Jo, förstabudssynden är avgudisk kärlek till det skapade. Men det skapade är av två slag: den lekamliga och den andliga skapelsen. Och så finns det två slags förstabudssynd: avgudisk kärlek till den lekamliga skapelsen, och avgudisk kärlek till den andliga skapelsen.

Församlingen i Efesus var en gång en härlig andlig skapelse. Genom Paulus och Timoteus hade en väldig flod av tubudsande här strömmat in. En prima livs- och församlingsapparat var satt i gång. Här blomstrade den första kärleken, de första gärningarna, det första övervinnandet.

Men så småningom började denna sköna gudsskapelse stiga församlingen åt huvudet. Verket trädde i stället för Verkaren. "De tu buden" bytte plats. Det första var ej längre det första, största och yppersta. Det andra tog dess rum och rang. På skaparevis tog man del i skapelseverket och delade äran med skaparen. Rovdjuret hade fått in en klo och gjorde rov överallt. Man speglade sig i sina verk och upptog en lögnbild av sig själv i hjärtat som säd. Därmed avlades skökan. Hon var visserligen ännu inte född; man gick havande med henne. Och därmed var pingstbruden försvunnen. Man klibbade sig fast vid arbetet för Guds rike och togs tillfånga av det, och i samma mån lossnade man från Gud. Man gick *in* och *upp* i sina många och rastlösa bestyr, och därmed rycktes man *ut* och *ned* från pingst. Man gjorde sig ett "livets träd" av den andliga skapelsen. På det levde man, av det åt man, i stället för att äta av *det* livets träd, som frambragt denna skapelse. — Härmed har vi antytt Efesus-synden, som var det finare, "det kristliga" avguderiet eller en sådan kärlek till den kristliga skapelsen, att man släppte den firsidiga all-kärleken till Skaparen.

Ty att detta är meningen framgår tydligt av sammanhanget i brevet. Där ser vi nämligen, att församlingen var fallen i en förstabudssynd, som störtat henne ur den första kärleken. Och där ser vi även, att det inte var ett vanligt, grovt förstabudsfall. Ty hatet till "Nikolaiternas gärningar" höll henne lösgjord från världen och dess ting. Och så återstår bara det finare förstabudsfall: mergudakärleken till den andliga världen och dess ting.

Och man märke, hur grundligt och omständligt Herren framdrar, beskriver och prisar det goda, som fanns i församlingen, en beskrivning, som inte har sin like i de övriga breven. Och plötsligen välver han över henne denna förfärande kalldusch: Du är fallen. Därmed är sagt, som ju sammanhanget tydligen visar: Detta goda har blivit ditt **allt**, så att du har släppt "Gud **Allt**", som du ägde en gång i din första kärlek.

Denna förstabudsfara, som är skökofördärvet i dess ljuvaste och lömskaste gestalt, hotade en gång de 70 lärjungarna (Luk. 10:17–20).

De återkom från sin missionsresa, "uppfyllda av glädje" över sina gåvor och verk, och sa: "Herre, även de onda andarna är oss underdåniga i ditt namn." Men märk! Mästaren förbjöd denna glädje: "Glädjens inte däröver, att andarna är er underdåniga, utan glädjens över, att era namn är skrivna i himmelen." Är det då oriktigt att glädjas över framgång i arbetet för Guds rike? Nej, men här höll det andra budet på att byta plats med det första. Och därmed höll glädjen på att bli rotlös. Den sanna glädjen är nämligen tvåsidig: förstabudsglädje och andrabudsglädje. Och den sanna förstabudsglädjen ligger *inom* förstabuds-alltet, aldrig utanför det. Detta är den prima förstabudsglädjen, som gör all glädje till prima vara. Men hos de 70 höll andrabudsglädjen på att rycka förstabudsglädjen ur alltet och att därmed förlora sin prima rot. Och därmed stod namnet i fara att utstrykas ur boken, som är "Gud **Allt**", i vilken bara allt-människor står skrivna. Därav kallduschen: det avkylande förbudet för sådan glädje.

Just denna ljuva och lömska förstabudsfara, som hotade de 70, blev förverkligad i Efesus. Här hade andrabudsglädjen ryckt förstabudsglädjen ur alltet och därmed berövat både första- och andrabudsglädjen deras prima kvalitet. Därmed blev det prima namnet utstruket ur boken, som är Guds välbehagliga **allt**-hjärtekärlek till **allt**-hjärtemänniskan (Jer 32:41). Det ströks, då man släppte "den första kärleken, som är **allt**-hjärtekärleken. Och namnet stod nu bara som det sekunda namnet i den vredesblandade kärlekens bok, med fara att strykas även ur den och att som det under-sekunda, det helt och hållet odugliga namnet, överförs till allvetenhetens domsbok. — Så ytterligt finkänslig och så fruktansvärt allvarlig är ordningen mellan "de tu buden". Har jag inte "Gud **Allt**" som mitt sekundliga allt, då är allt vad jag är, har och gör skadat i sin innersta grund. Jag kan väl till en tid stå på Efesus-planet, det sluttande, lömska och hala, men jag glider sekundligen ned mot planet, det under-sekunda, där alla står utstrukna ur kärlekens bok och överkorsade som odugliga för "Guds paradis".

"Betänk då, varifrån du har fallit, och ändra sinne och gör de första gärningarna. Varom icke, så kommer jag över dig och ska flytta din ljusstake ifrån dess plats, om du inte ändrar sinne."

Här har vi botemedlet. Och vad är det? Jo, märk: inte bromsen, inte: "stopp!" inte ens: "sakta fart!" Nej, allt skulle fortgå som förut. Det skulle bara återknytas vid den punkt, där det släppt, så att det återfick sin prima kvalitet.

"Ändra sinne", säger han. Och märk noga: *med det ordet visar han just på det första budet och återinsätter det såsom nr 1.* Ty vad är sinnesändring? Jo, den är sinnets ändring "till Gud", märk: "till Gud" (Apg 20:21).^{*} Och vad är Gud? Jo, han är **Allt**, och är **En**, och heter **Ett**. Att ändra sinne till Gud är alltså att låta honom vara den han är, och att ta och ha honom sådan han är, som Allt och som En "och ingen mer". Och detta är just den prima förstabuds-gärningen, som ger prima kvalitet åt alla gärningar, så att de blir "de första gärningarna".

Alltså är "sinnesändringen till Gud" och görandet av "de första

^{*} I grundtexten: "tän eis ton theon metanoian", vilket ordagrant betyder: "sinnesändringen till Gud."

gärningarna" i grunden samma sak. Det ser vi också i texten. Två gånger använder Herren det uttrycket "ändra sinne". Ty så står där: "*ändra sinne* och gör de första gärningarna. Varom icke, så kommer jag över dig och ska flytta din ljusstake från dess plats, *om du inte ändrar sinne*." Alltså: först sätter han sinnesändringen och görandet av de första gärningarna som villkor för att ljusstaken ska få stå kvar; sedan sätter han bara sinnesändringen som detta villkor. Här inlägger han alltså i sinnesändringen de första gärningarna. Naturligtvis. Ty det förändrade sinnet framträder just i gestalten av dessa gärningar. Utan dem är det ingen sinnesändring till "Gud Allt" och till "Gud En" och alltså ingen sinnesändring. Sinnesändring är sinnesbyte eller utbyte av det tubudslösa eller tubudshalva sinnet mot tubudssinnet i Jesus Kristus, vilket sinne är "Andens lag".

Sålunda krävde Herren de första gärningarna av församlingen, och det med förfärande skärpa. Kom de ej till stånd, måste ljusstaken bort; uteblev de, var nådatiden slut.

Men nu var ju församlingen fallen, om också inte helt avfallen. Hon var ett omkullfallet träd, som visserligen ännu hade några rötter, men vars djupaste hjärterot var avsliten. Och av denna fallna församling utkräver Herren de första gärningarna. Alltså skulle hon, genom att göra dem, resa sig upp ur sitt fall. Men vad är detta? Kan då gärningar frälsa en fallen? Ja, det ser vi ju tydligt här. Ty så ställer mönstraren saken: gör de första gärningarna, annars är du förlorad. Men då inser vi mycket väl, att han med dessa gärningar inte kan mena bara fruktgärningarna, som man ofta påstår. Ty att av en fallen kräva fruktgärningar, som reste upp honom, det vore ju samma som att ett fallet träd skulle kunna sätta en frukt, som reste upp trädet. Vilket är omöjligt. Fruktagärningar kan i tid och evighet aldrig frälsa ett fallet människoträd. Därtill krävs en rot- och stamgärning, som reser upp trädet och insätter dess hjärterot i Gud. Och alltså menas med de första gärningarna, som vi förut antytt, sinnesändringens sekundliga rot- och stamgärning med sina dagliga fruktagärningar. Se, denna trons prima förstabudsgärning, som gör Gud till sitt allt och till **En** "och ingen mer", *den*, och ingenting annat i himmel och på jord, reser upp det fallna trädet och bringar det att bära prima frukt. Denna rot- och stamgärning är Guds och människans gemensamma födelsegärning, pingstdagens fyrsidiga **all**-gärning, den förbundsmässiga skapelsegärningen, den odelade brudgärningen. Utan denna gärning frälses ingen människosjäl på vår jord. Den gärningen insätter det första budet som nr 1. Den är alla gärningars ande och liv, alla gärningars gärning. Och nu förstår vi, hur Herren kunde med en så hänsynslös stränghet kräva sinnesändringens första gärningar av en fallen församling. Han *måste* det, ty de är den enda frälsning som finns.

Att man är så ivrig att få "de första gärningarna" till att betyda bara fruktagärningar, beror naturligtvis därpå, att man måste rädda den förfalskade klenoden: den bud- och gärningslösa frälsningen genom den bud- och gärningslösa trons, "det blotta och bara instrumentet", som är den efterlutherska förfalskarekyrkans tro. Annat var det med Luthers frälsande tro.* Det var denna: "*Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud*." Se, där har vi just trons frälsande stamgärning med sina fruktagärningar, just och precis vad

* Se Kap 8, sid. 67 f. i Andens Lag.

Herren kallar "de första gärningarna", vilka han oeftergivligen utkräver av varje människa, som vill bli och vara frälst.

"Betänk då, varifrån du har fallit". Här fordrades alltså en ångerns och botfärdighetens skräckvecka och ett nytt valplan och en förnyad pingstdag med en förbundsmässig återinsättning i det andra skapelsebeståndet och ett fasthållande av detta som ett sekundligt stående tubudsstånd i Kristi sekundliga tubudsstånd. Bara så kunde det sekunda Efesus höjas upp till det prima Efesus, som det varit en gång, då det ägde den första kärleken, gjorde de första gärningarna eller innehade det första övervinnandet.

I vår tid är det ganska gott om kärlek och gärningar. Här finns t.ex. i vårt land, både i statskyrkan och i småkyrkorna, ett kraftigt första- och andrabudsliv med ett mångsidigt och ihärdigt arbete för Guds rike. Men frågan är denna: Är det prima eller sekunda vara?

Den stora benägenheten att alltid peka på de synliga verken och resultaten som säkra tecken till ett blomstrande gudsrike är ett farligt symptom. Nya och dyrbara kyrkor, stora mängder av bönhus, väldiga summor till fattigvård och mission, hopar av troende i hundratusental o.s.v. — ja, du härliga kvantitet! Men — kvaliteten, kvaliteten?

Man kan genomläsa digra årsberättelser — överallt kvantitet, men inte ett enda allvarligt ord om hurvida det är äkta kvalitet. Att man med denna väldiga gudsrikesapparat skulle kunna vara ett fallet och nedåtglidande Efesus — tycker någon det!

Men den som har öga, han ser den förfärande bristen på prima tubudskärna, och den som har öra, han hör det skramlande tubudsskalet. Vår tids andlighet är — med många hedervärda undantag i alla kyrkor — genomfrätt av förstabudshalvhet, ja, t.o.m. av förstabudslöshet. Merguden, både den fine och den grove, sitter på tronen och gör sig en Kaifas-mantel av de allt-lösa verken. Därav det pösiga och ideliga skrytet.

Det är på tiden, att man gör mera allmänt bruk av Efesus-spegeln. Ty det efesinska planet är förtrollande ljuvligt och lömskt. Och när den glidande anar det som minst, kommer Herren över honom.

Det är nödvändigt, att man vid all sin kärlek och vid alla sina gärningar gör sig denna fråga: Är det den första kärleken och de första gärningarna? Varom icke, så är jag "fallen", även om jag övade kärlek, ymnig som ett hav, och gjorde gärningar, talrika som himmelens stjärnor. På kvaliteten hänger det. Herren nöjer sig aldrig med "det goda", även om man på efesusvis ville gå i döden för det och verkligen gjorde det. Det vore bara en sekunda död. Och så har många dött. Men till martyrens höga och heliga skara hörde de inte. Ty kristen martyr är bara den, som dör *för och i* den första kärleken och de första gärningarna.

Nej, Herren åtnöjer sig inte med "det goda". Gjorde han det, då vore han ju inte sann. Ty det tillhör hans väsen att vilja människan *det bästa*. Därför mönstrar han alla sju församlingarna och alla församlingar och alla enskilda troende i alla tider efter denna höga och heliga regel:

"Bara det bästa är gott nog åt dem, för vilka jag lidit den prima döden".

Alltså, ni Herrens heliga, låt er inte ryckas med i det sekunda gå-på-väsendet, som ofta är bara en kapplöpning mellan de olika kyrkorna om

det största resultatet för att genom det kunna överglänsa de andra. Förbli i det prima, även om det skulle vara bara det lilla och fördolda. Lagg livets tyngdpunkt där Herren har lagt den: i det firsidiga förstabudsalltet. Låt det, som han har satt som det största och yppersta, också vara ert sekundligen största och yppersta. Verka det prima förstabudsverket, annars verkar era verk omkull er. Gör den prima förstabudsgärningen, annars gör era gärningar ihjäl er. Glädjens *inom* alltet. Då har ni den prima, den djupa, stilla och "feta" glädjen (Ord 28:25, Rom 11:17). Den sekunda är grund och fladdrig, tunn och mager.

Glöm aldrig att Mästaren står sekundligen över er med ögon som eldslågor. Han brinner, han brinner — av vad? Av den eviga kärlekens oändliga begär att få ge er *det bästa*, som han har i förvar åt *de bästa*: i "Guds paradis".

2

Löftet

"Den som övervinner, honom ska jag ge att äta av livets träd, som är i Guds paradis."

Detta löfte ges alltså bara åt övervinnaren. Och här menas en prima övervinnare, som vi sett. I Efesus fanns ingen sådan. Men där kunde bli sådana, om man ändrade sinne och gjorde "de första gärningarna". Varom icke, så var Efesus-löftet och därmed alla löften förlorade.

I de sju breven är det bara fråga om förstlingsövervinnare, nämligen sådana som är utkomna ur allt och ankomna till Sions berg (Heb 12:22), och som står med "Lammet på Sions berg" och är "en förstling ifrån jorden och ifrån människorna", "en förstling av Guds skapade varelser" (Upp 14:1–5; Jak 1:18). Frälsningen under de 42 månaderna är, som vi ofta antytt, *förstlingsfrälsning*. Det ska noga beaktas. Under den "lilla onda tiden" finns inga andra verkliga kristna än de 144 000, som står på Sions berg. Alla andra är bara sekunda och under-sekunda; och de står under denna dom: "Ändra sinne; varom icke, så kommer jag över dig." Under de tre och ett halvt årens mångkyrkotid med sitt vidriga skökoskrik: Se, *här* är Kristus, nej, se *här*, nej, se *här* är han", finns det bara en enda kristen kyrka på jorden: *Sjundebergskyrkan*, som står *utom* och *högt över* alla "kyrkor". Märk detta, ni Herrens heliga, och sjunk aldrig ned i det lågsinnade och småaktiga mångkyrkoväsendet, där det inte går ut på att förstlingsmässigt frälsa själar, utan på att "frälsa" — kyrkor.

"Den som övervinner, honom ska jag ge att äta av livets träd, som är i Guds paradis." — Betrakta då detta stora och härliga löfte. Vi tar två synpunkter: Guds paradis; och livets träd i Guds paradis. Alltså:

A

Guds paradis

Vad är "Guds paradis"? Den frågan går djupt, högt och vida. Här räcker vi för vår del inte till. Men givetvis bör vi göra bruk av det läromaterial, som skriften gett i detta ämne. Ty att helt enkelt gå denna och liknande saker förbi som "omöjliga att begripa" — ja, det är

bekvämt; men det står vi inte till svars med. Alltså gör vi ett litet försök, om än så *obetydligt* och *skröpligt*.

Det finns tre paradiser: det lägre, det högre och det högsta. Men de är endast tre skeden i paradiset organiska utveckling. Guds paradis är bara ett, men tregradigt.

I det lägre paradiset nedsteg Herren på långfredagen (Luk 23:43). I det högre uppsteg han på himmelfärdsdagen. I det högsta uppstiger han, då "allt är gjort nytt". Det högsta paradiset är "ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem".

I det lägre paradiset nedsteg det gamla förbundets heliga genom den förpingstligt prima döden. Där förbidade de den utlovade anden med det eviga arvet (Heb 9:15; 11:39, 40). Detta arv är det högre och det högsta paradiset.*

Det lägre paradiset finns ännu till. I det nedstiger alla, som utan eget förvållande dör i bara gammaltestamentligt eller förpingstligt barnskap.

I det högre paradiset uppstiger det nya förbundets heliga eller förstlingarna genom den prima döden, som är döden i den första kärleken, de första gärningarna, det första övervinnandet.

I det högsta paradiset uppstiger alla övervinnare, som "få ärva detta allt", vilket är ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem (Upp 21:7).

Nu frågas: Var ligger det lägre paradiset? Det ligger i "jordens hjärta". Ty så säger Herren: "Människosonen ska tre dagar och tre nätter vara i jordens sköte" (Matt 12:40). I grundtexten står bokstavligen så: "i jordens hjärta".*

Detta "hjärta" innefattar både "pinorummet" och "Abrahams sköte". Ty i båda dessa rum var Herren under den nyssnämnda tiden (Kap 4, sid. 40 f.). Och det är det senare rummet, som han kallar paradiset, där den botfärdige rövaren skulle vara med honom.

Det lägre paradiset ligger alltså i "jordens hjärta". Och sålunda har jorden ett hjärta. Och det är inte ett bildligt talesätt. Utan det är efter sin art ett verkligt hjärta, som kan sucka, känna och vilja. Ty hela skapelsen känner förgängelsen och vill bli frigjord från densamma. Hon suckar och lider sin födslovånda och bidar sin födelse till evig härlighet (Rom 8:18–22).**

Vad är jordens hjärta? Det är hennes centrala och oförgängliga livsväsen, hennes odödliga kerub-ande. Detta väsen utgestaltar sig i hennes otaliga arter och grader av liv. Hennes eviga ande förkroppsligar sig i varje djur och växt, ja, ända ned i den s.k. "livlösa naturen". I allt på vår jord klappar jordens hjärta. I alla sina otaliga hjärtebarn "*trängtar och bidar hon efter Guds barns uppenbarelse*".

När vår kropp en gång nedläggs i jorden, så överlämnas den åt jordens eviga hjärta, som tar den hjärtligt om hand som ett dyrbart "korn" och indrar den i sin födelse till evig härlighet.

* Om dessa heligas uppstigande i det högre paradiset se Kap 4, sid. 40; Kap 5, sid. 31

* en tä kardias täs gäs.

** Enligt grundtexten lyder den 22:a versen så: "Ty vi vet, att hela skapelsen samfällt suckar och är stadd i födslovånda ännu i denna stund."

När ett djur dör, så dör det bara till sin yttre, grova gestalt; till sitt andelekamliga kerubväsen är det odödligt. Genom döden ingår det i "lågens" hjärterum till rening, om det är ett "orent djur" (3 Mos 11). I motsatt fall ingår det i "hugnadens" hjärterum*, som är paradiset.

Så också växten. När den dör, så dör den bara till sin yttre, grova gestalt; till sitt andelekamliga kerubväsen är den odödlig. När trädet faller för yxan, då lider det under förgängelsen, men det uppstår i jordens paradiset. Där växer, blommar och bär det sin frukt "varje månad". När du bröt en blomma, då led hon och fällde en tår under förgängelsen. När du uppryckte hennes rot och lät henne dö, då suckade hon djupt och grät bittert; men hon gick genom död till högre liv. I paradiset ska du se henne le mot dig och fröjdas med dig däröver, att världssmärtan, som var gemensam för henne och dig, nu är evigt ändad.

Du lider, du prima själ, då du vet, att varje gång du sätter din fot på Guds gröna jord, så trampar du ihjäl många levande varelser. Ja, det är förskräckligt. Och många har sagt: "Usch, en sådan rå och barbarisk värld; den är ju ett stort slakteri." Men kom också ihåg, att varje gång du så sätter din fot, sänder du alla dessa varelser in i jordens hjärta. I och efter sin död föds de till paradisliv. Se, där har du en obeskrivlig tröst under allt detta oundgängliga plågande och dödande.

Allt skapat "är statt i födslovånda". Allt går genom död till liv. Världssmärtan är inte en följd av synden; hon har bara blivit stegrad och förbittrad genom densamma. Skapelsen lades inte under förgängelsen först på fallets dag, utan redan på sin första dag. Död fanns på jorden, innan synd fanns där. Hela växt- och djurvärldar har dött ut, innan en människofot beträdde vår jord. Därom bär stenkolslagren vittne, så också de förstenade djur, som påträffas i jordlager, vilka bildats långt innan människan skapades.

Världssmärtan är en världsgrundlag från begynnelsen. Hon är jordens smärteväg, hennes "via dolorosa" till paradiset. Människa, belägg inte denna väg med törnen genom en oförståndig och obarmhärtig behandling av växter och djur. Du är kallad att "predika evangelium för *allt skapat*" (Mark 16:15; Kol 1:23), alltså även för djur och växter. Ja, du ska predika evangelium för dem. Och det sker genom den eviga evangeliekärleken, som bor i ditt hjärta, och som sluter allt skapat i sin famn, likasom Gud gör. Det sker genom en vis och öm behandling av dessa dina medskapade varelser, vilka har samme Fader som du, och som ska dela paradiset med dig. I Edens paradiset var de med. I alla tre paradisen ska de vara med. Utan djur och växter inget paradiset.

Lägg din hand på djuret och blicka upp mot höjden med en suck om lindring i dess smärteväg till paradiset. Även så överför du på djuret den del av strömmen från tronen, som tillkommer detsamma.

Vidrör trädet och blomman på ett sådant sätt, att de känner den eviga kärlekens evangelium från ditt hjärta. Blanda din prästerliga suck med de otaliga suckar, som uppstiga från vår jord. Vandra i Guds skapelse så, som det anstår förstlingarna av hans skapade varelser. Såsom förstlingar ska ni dra dem med er till paradiset. Just det "trängtar och bidar de efter" (Rom 8:18, 19, 21). Och det sker genom paradislagen i ert hjärta: "Andens lag."

* Luk. 16: 24, 25.

Det lägre paradiset ligger i jordens hjärta. Men var ligger då det högre paradiset? Det ligger i den tredje himmelen. Det säger oss Paulus. Han "upprycktes ända till den tredje himmelen, till paradiset" (2 Kor 12:1–4). Märk hans ord! Han säger först hur högt han upprycktes. Det var "ända till den tredje himmelen". Alltså inte högre. Sedan säger han att han "upprycktes till paradiset". Alltså ligger detta varken nedanför eller ovanför den tredje himmelen, utan just i densamma.*

Det finns flera himlar. Judarna räknade 7, ja, till och med 10, som de ansåg motsvara Guds 10 bud och Guds 10 namn i det gamla testamentet. Men Paulus stannar vid tretalet. Och vid det stannar också vi.

Det finns alltså tre himlar. Den första är lufthimmelen eller atmosfären. Den nämnes ofta i skriften (t.ex. Matt 16:3; Luk 4:25). Den andra är eterhimmelen eller den himlasfär, i vilken alla solar och världar går sina banor. Den nämnes också ofta (t.ex. Apg 7:42; Matt 24:29). Den tredje är vad Hebréerbrevet kallar "*själva himmelen*", där Gud bor och har sin tron (Heb 9:24; 8:1). Denna himmel är "Guds paradis".

Dit upp steg Herren i himmelfärden. Han "genomfor himlarna" (Heb 4:14), alltså alla tre, ända upp till den 3:es högsta höjd, där "Majestätet" har sin tron, och satte sig på dess "högra sida i höjden" (Heb 1:3). Kristus är upphöjd över himlarna (Heb 7:26).

De tre himlarna är skapade himlar. De är Guds "händers verk" (Ps 102:26). Upp över den 3:e kommer ingen, varken ängel eller människa. Ty över det skapade stiger ingen skapad varelse. Där ovan "bor Gud i ett ljus, som ingen tillkomma kan, han som ingen människa har sett eller kan se" (1 Tim 6:16). Han kan ses bara då han stiger ned eller nedlåter sig. Och han har stigit ned som skapare, fader och frälsare. I den 3:e himmelen är hans majestät dämpat och avpassat för skapade varelser. I "Guds paradis" får vi se Gud.

Den 3:e himmelen är himlarnas **hjärta**. Den är centralen för världsbyggnadens alla krafter och lager. Här är himlarnas rike, som "från världens begynnelse är tillrett" åt dem, som bespisat, härbärgerat, beklätt och besökt Jesus i hans lidande bröder (Matt 25:34–36). Här är "änglar i mångtusental och en högtidsskara och församling av förstfödda söner och fullkomnade rättfärdigas andar" (Heb 12:23). Här råder den eviga kärlekens stillhet, vila och tillbedjan, som är högsta verksamhet. Här härskar "Andens lag" i evig kraft och majestät. Och alla hjärtan och händer är i rörelse för att utbreda denna lag. Ty bara i och genom "Andens lag" kommer himlarnas rike till jorden. Ja, den tredje eller "*själva himmelen*" är himlarnas och därmed hela skapelsens *hjärta*, som i allt vidare och vidare hjärtesfärer indrar allt under sitt välde. Guds paradis är himlarnas hjärta. Alla dess pulsslag går ut på att göra allt paradisiskt.

Den tredje himmelen består av de högsta och finaste av alla skapade ämnen, oändligt lättare och klarare än etern. Detta ämne är alla elementers element, själva naturbasen för Guds helighet och härlighet. Hesekiel såg denna himmel (Hes 1:22). Men han hade inte ord för densamma. Han tyckte, att den liknade kristall; och därför har vi kallat den för "kristallhimmelen". Himlarnas hjärta är en "utkristallisering" av

* Se H. M. Melins förklaring till 2 Kor 12:2.

Guds eget hjärta till dess andelekamliga natursida.*

Himlarnas hjärta är alla hjärtans moderhjärta. Det har otaliga dotterhjärtan. Sådana är alla världars hjärtan. Ett sådant är jordens hjärta. Alla är de en "utkristallisering" av himmelens hjärta.

Himlarnas hjärta är alla hjärtans moderhjärta. Det har otaliga dotterhjärtan. Sådana är alla människohjärtan. De är det himmelska moderhjärtats högsta dotterhjärtan. Två sådana ser vi i de två keruberna, Adam och Eva, på paradiset. De var döttrar till paradiset och paradismodern däruppe, och därför fick de sin bostad i Edens paradiset. Det Jerusalem, som ovanför är, är allas och alltings *moder*. Ty det är "allas vår moder" (Gal 4:26). Därmed är det också moder till hela den lägre skapelsen, som i oss har sin höjdpunkt.

Till sin andelekamliga natursida består alla hjärtan av den tredje himmelens "kristall" i otaliga arter och grader. Denna moderkristall är utbredd överallt i de lägre himlarna, i alla världar och i alla skapade varelser, ja, ända ned i sandkornet. Den genomtränger allt och är alltings oförgängliga grundväsen. "Kristallen" ligger i den luft vi andas, i det vatten vi dricka, i den mat vi äter. Alltings djupaste och innersta väsen är hjärteväsendet från höjden. Himlarnas hjärta klappar i allt. O, att människorna kände detta!

Men detta känner ni, förstlingar, som tillhör *bergskyrkan* och bor i kristallpalatset och tillber i kristalltemplet (Kap 1, sid. 18 f.). Allting strålar, ibland så obeskrivligen klart och milt, mäktigt och varmt. Ni står som övervinnare på det eldsblandade kristallhavet (Upp 15:2), d.v.s. ni står på den allt genomträngande och världsbärande kristallbasen, som ikläder sig de sju skålarnas vredeseld till uppbränning av den orenhet, som vilddjuret och skökan infört i folk- och skapelsehavet (Upp 13:1; 17:1, 2). Och när detta reningsverk är fullbordat, så att den himmelska kristallens hjärtelag, som är "Andens lag", är genomförd i allt skapat, då är hela skapelsen kristallhavet inför tronen (Upp 4:6). Detta hav är det tredje eller högsta paradiset.

De tre himlarna är skapade himlar. Såsom sådana är de underkastade utvecklingens lag. De ska "förgås" (Ps 102:27; 2 Pet 3:10), nämligen så, som det lägre "förgås" genom att uppgå i det högre. De ska efter sin art "förvandlas", likasom Kristus förvandlades på Tabor.

Himlarna är underkastade födelsens eller förnyelsens lag. "Hela skapelsen är stadd i födslovånda." Himlarna går havande med nya himlar, världarna med nya världar, jorden med en ny jord.

Himlarna har blivit orenade genom synden. Ty på grund av människans synd har Satan som anklagare fått inträda i himmelen "inför Gud", alltså i själva den tredje himmelen, där Gud bor och har sin tron (Upp 12:10). Genom hans närvaro "dag och natt" har "själva de himmelska tingen" blivit orenade och "måste renas" genom Kristi offer (Heb 9:23, 24). Det skedde, då Kristus med sitt blod, som nu strömmade i hans andelekamliga ådror, "ingick i själva himmelen och trädde fram inför Guds ansikte oss till godo". Genom detta: "oss till godo", undanrycktes själva grunden för Satans anklagelser, och Jesu

* Då vi nu ofta nämna ordet kristall, bör man komma ihåg, att det är inte kristall, utan likt kristall. Vi har inget ord för detta ämne.

blod, som var ett med hans ande (1 Joh 5:7, 8), genomträngde hela den 3:e himmelen och alla dess "ting"; och därmed renades de från Satans andelekamliga besmittelser.

Också de lägre himlarna har orenats genom "ondskans andemakter i himlarymderna" (Ef 6:12). Satan har visserligen blivit nedkastad från den 3:e himmelen. Men ännu är han den regerande "fursten över luftens härsmakt" (Ef 2:2). Han har alltså sitt tillhåll särskilt i lufthimmelen, som är den första eller lägsta himmelen. — I de lägre himlarna har alltså reningen ännu inte blivit genomförd. Det sker först vid Herrens andra ankomst, då Satan nedkastas i avgrunden (Upp 20:1–3).

Genom synden uppstod en söndring mellan himlarna och jorden. Denna söndring blev stamvis upphävd i Kristus. I honom sammanfattade Gud allt, både det som är i himmelen och det som är på jorden (Ef 1:10, Kol 1:20).

I begynnelsen var jordens hjärta och himlarnas hjärta förenade. I de två keruberna på paradiset möttes himmel och jord i innerlig hjärteförening. Men bandet brast genom synden. De två hjärtana skildes. Det blev ofrid mellan dem. Paradislagen, som är "Andens lag", försvann ifrån jorden, och därmed försvann paradiset ur jordens hjärta.

Men redan i Abel möttes återigen dessa hjärtan. I alla det gamla förbundets heliga möttes de. Här blev alltså jordens och himlarnas hjärtan rotvis försonade och förenade med varandra genom den förpingstliga försoningsanden, som bodde i dessa heliga. Genom denna förening återfick jordens hjärta sitt paradiset. *Detta är det lägre paradiset, som alltså består av en förening mellan jordens och himlarnas hjärtan.* Ty jordens dotterhjärta äger ett paradiset bara i föreningen med himlarnas moderhjärta, en hjärteförening genom paradislagen, som här är "Andens lag" i dess för-pingstliga gestalt.

Denna förening mellan moderhjärtat och dotterhjärtat var alltså bara förpingstlig. Likasom de heligas hjärtan ännu inte var pingstfödda, så var inte heller jordens och himlarnas hjärtan pingstfödda. Likasom de heligas hjärtan suckade efter den utlovade anden, som skulle ge dem den nytestamentliga försoningen med Gud, så suckade även jordens och himlarnas hjärtan efter denna ande, som skulle ge dem den nytestamentliga försoningen med varandra. Både moderhjärtat däruppe och dotterhjärtat härnere längtade efter att få komma varandra närmare.

Äntligen kom pingstdagen. Då fick de 120 den utlovade anden. I och med denna ande blev dessa 120 ett dotter-Jerusalem till himlarnas moder-Jerusalem. Därmed blev jordens hjärta ett nytestamentligt dotterhjärta till himlarnas moderhjärta. Båda utföddes genom försoningsanden ur den ännu oförsonade ställning de intagit till varandra. I de 120 tog moder och dotter varandra i famn i välbehaglig kärlek, i förbundsmässig all-kärlek, i "den första kärleken". *Denna förening mellan jordens och himlarnas hjärtan är det högre paradiset, en innerlig hjärteförening genom paradislagen, som här är "Andens lag" i nytestamentlig gestalt.*

I detta paradiset uppstiga alla, som dör den prima döden, som är döden i "den första kärleken". De inträder alltså både i jordens hjärta och i himlarnas hjärta, som nu blivit "ett hjärta och en själ". Att dö den prima döden är alltså att instiga i jordens och himlarnas oförgängliga väsen,

som är kristallväsendet. I och genom denna kristall står allt skapat öppet för den hädangångne övervinnaren. Himlar och jord, med allt vad i dem är, är kristallklart, genomskinligt och genomgångbart. Inga "lyckta dörrar" stänger hans väg. Han vandrar inte längre ovanpå och utanpå; han *genom*vandrar allt i dess inre och eviga kerubväsen. Han går och står i stenens, i växtens, i djurets, i vattnets, i luftens, i eldens, ja, i alltings eviga kristall. Och från varje punkt där han går eller står kan han genomskåda och överskåda allt. Ty han är inne i alltings kristall och ser med kristallens blick.

Ja, efter den prima döden ska ni förstlingar så småningom uppstiga i den tredje himmelen, i "Guds paradis", alltså in i "själva himmelen", där ni får sitta med Herren på hans tron, som han sitter med sin fader på hans tron. Det ser vi tydligt av Laodicea-löftet. Och högre upp än på Guds och Kristi tron kan ingen komma. Men ända dit kommer alla förstlingsövervinnare.

Men ännu sucka jordens och himlarnas hjärtan efter en fullare förening med varandra. Och så kommer en ny pingstdag, då alla folk böjer knä inför folkens konung. Då sker tingens nya födelse, världsfödelsen (Matt 19:28). Och då förenas jordens och himlarnas hjärtan till en världsförening. Här har paradislagen, som är "Andens lag", blivit världslag, och det ända ned i lejonet, som ledes av pilt, och i björnen, som betar på äng. Här har det högre paradiset uppnått en högre utvecklingsgrad. Ja, den högsta grad inom tiden.

Men ännu sucka himlarnas hjärta och jordens hjärta efter en fullare förening med varandra. Ty ännu finns synd. Och ännu har skapelsen inte fått andens fullhet. Men så kommer en ny pingstdag, den största dag, då den Allsmäktige, Helige och Evige säger: "Se, jag gör allting nytt. ... Det är gjort" (Upp 21:5). Då står "allting" där i gestalten av "ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem". Där är himlarnas hjärta och jordens hjärta fullt försonade och förenade med varandra. Allt är "Guds paradis" i evig härlighetsfullkomning. Det är det tredje eller högsta paradiset.

Alltså är det lägre paradiset *rotparadiset* till det högre, och detta är i sin ordning *rotparadiset* till det högsta paradiset.

B

Livets träd i Guds paradis

De två keruberna, Adam och Eva, bodde i Edens paradis. Detta *yttre* paradis var ett uttryck för ett *inre* paradis, nämligen det som de ägde inom sig. Och i detta inre paradis var jordens och himlarnas hjärtan förenade.

I deras yttre paradis stod "livets träd". Det hade den egenskapen, att den som åt av det, han "levde evinnerligen" (1 Mos 3:22).

Där stod också "alla fröbärande örter och alla träd med fröbärande trädfukt", ja, alla slags örter och träd. Och Gud sa: "Detta ska ni ha till föda" (1 Mos 1:29; 2:9).

Men "livets träd stod *mitt* i lustgården" eller paradiset, alltså mitt ibland alla träd och örter.

Och likasom det yttre paradiset var ett uttryck för ett inre paradis, i vilket jordens och himlarnas hjärtan var förenade, så var också "livets träd" ett uttryck för ett *inre* träd, som stod mitt i det *inre* paradiset, mitt

i jordens och himmelens förenade hjärtan.

Och vad är detta inre träd? Det måste vara själva centralträdet, som ger evigt liv åt himlarnas och jordens hjärtan och därmed evigt liv åt allt vad i himlarna och på jorden är. Vilket är detta träd? Jo, det är **Kristus**, i vilken allt är skapat och i vilken allt har sitt systematiska livsbestånd och livsuppehälle. Och vad är det för en frukt, med vilken han bespisar allt? Den är "Andens lag", den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den evige anden.* Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre (Rom 6:23). Redan i den förhistoriska Kristus var den eviga livsnådens gåva oss given (2 Tim 1:8–11).

Kristus är livets träd. Det var innerst han, som var trädet i "livets träd" i Edens paradiset. Det var av honom, som Adam och Eva åt och skulle äta.

Kristus är livets träd. Han är trädet i alla träd, örten i alla örter. Han är centralträdet och centralörten, i vilken de alla har sitt skapelsebestånd och av vilken de alla "äter" och lever evinnerligen. Han är centrallivet och centralkristallen, stamlivet och stamkristallen.

I Edens paradiset fanns också allahanda djur. Och de skulle ha "alla gröna örter till föda" (1 Mos 1:30). Och alla dessa djur hade sitt skapelsebestånd i Kristus. Han är alltså lejonet i alla lejon, lammet i alla lamm, duvan i alla duvor o.s.v. Alla är de evighetsvarelser i honom likasom alla örter och träd. Och alla ska de bli paradysvarelser i honom. Därefter sucka och bida alla djur, träd och örter.

Från Eden utgick en flod, som vattnade paradiset (1 Mos 2:10). Den var ett uttryck för en *inre* flod, som flöt genom jordens och himmelens gemensamma paradiset. Den är "floden med livets vatten**", klar som kristall" (Upp 22:1). Den kommer från Guds och Lammets tron.

Hesekiel såg denna flod komma från tempelkällan (Hes 47). Och han såg "fiskar i stor myckenhet" i den floden (v. 10). Och vid dess stränder såg han "allahanda fruktträd, vilkas löv inte ska vissna och vilkas frukt ej ska ta slut, utan var månad ska de bära ny frukt, ty deras vatten kommer från helgedomen. Och deras frukter ska tjäna till föda" (v. 12). — Här såg han alltså träd som aldrig vissna och fiskar som aldrig dö.

Och Johannes såg denna flod flyta genom det nya Jerusalem på den nya jorden. "Och på båda sidor om floden stod livets träd*", som gav tolv skördar, ty de bar frukt var månad (Upp 22:2).

Hesekiel såg alltså allahanda träd. Och de är just de "alla slags träd", som växte i Edens paradiset, eller alla slags träd, som växer på jorden och som suckar under förgängelsen. Nu har de suckat ut. Och nu står de vid livets älv i evig oförgänglighet. De är inte "livets träd", utan "livsträd", som äger sitt eviga liv i "livets träd", som är Kristus. Och de bär frukt evinnerligen, som ska vara paradisetts innevånare till föda. Och märk: de ger "ny frukt för var månad, ty deras vatten kommer från helgedomen". Där ligger något *nytt* i varje skörd. Likasom varje droppe i floden är en *ny* droppe ur livets outtömliga källa och alltså innehåller något *nytt*, som aldrig förr kommit fram, så ger också träden var månad

* Vad vi menar med denna "kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande", se Kap 6, sid. 7 f.

** I grundtexten står: livsvatten (hydatos zoäs).

* I grundtexten står: livsträd (xylon zoäs)

i sin frukt något *nytt*, som de aldrig förr givit. Det eviga är inte ett enahanda utan ett nyahanda.

Här nämnas inga örter. Ty det säger sig självt, att likasom Gud i begynnelsen gav till föda åt människan även allahanda örter, så är också de med vid livets älv och ger var månad sin alltid nya doft och nya frukt. Även de har suckat ut. Och nu står de på paradiset ängar i evig oförgänglighet.

Ja, alla träd och alla buskar, blommor, gräs och mossor, allt, som växer på vår jord, står vid livets älv i oförvissnelig gestalt, i evig paradisprakt.

Livets flod och paradiset hör ihop. Ty paradiset "vattnas" av densamma. Den flyter alltså genom alla tre paradisen, som i grunden är ett och samma paradiset under olika utvecklingsskeden.

Alltså strömmar livets älv redan genom det lägre paradiset. Vid dess stränder växer livsträd. Av deras frukt åt det gamla förbundets heliga. Av densamma äter ännu alla de, som i döden nedstiger i detta paradiset, ända tills de är mogna att uppstiga i det högre.

Och livets älv strömmar genom det högre och det högsta paradiset. Vid dess stränder växer livsträd. Av deras frukt äter innevånarna i dessa paradiser. Det är samma träd som i det lägre paradiset, men i den högre och högsta grad av liv och härlighet, som de uppnått i dessa paradiser.

Låt oss nu i anden inträda i det högre paradiset. Här gälla närmast Herrens ord i vår text: "Den som övervinner, åt honom ska jag ge att äta av livets träd, som är i Guds paradis." Här står i grundtexten inte livsträd, utan livets träd.* Här är alltså först och sist och framför allt fråga om Herren själv *personligen*, fråga om den *omedelbara* livsfrukt, som han har att ge och som han frambragt genom sin död och uppståndelse. Denna frukt är "Andens lag" eller den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den evige anden, men nu inte längre som på jorden, *utan i paradisk fullkomlighet och härlighet*. Och den som fått en försmak härav genom någon grad av uppräckning i paradiset, han kan ana vilken oändlig sällhet, vilken obeskrivligt söt, ljuvlig och härlig frukt, som Herren där har att ge.

Men det stannar inte vid detta omedelbara ätande av honom, utan han ger sig även genom livsträden och livsörterna. Ja, genom allt levande, som lever genom honom. Allt i paradiset är Jesus Kristus eller Gud i Jesus Kristus under otaliga gestalter. Guds oändliga och eviga livsrikedom kan inte mottas bara omedelbart, utan i skapelsens oändliga mångfald. "Livets träd" utgestaltar sig i oräkneliga livsdjur, livsträd och livsörter, vilka tjäna paradiset innevånare till evigt nya fröjder och till evigt ny andelekamlig föda, utan att vissna eller dö, utan att avta eller försvagas.

Vi befinner oss i paradiset. Tyst, tyst! Vad är detta? "Allt skapat" talar. Djuren, träden, buskarna, blommorna, gräsen, mossorna, ja, allt talar. Vad säga de? Jo, dessa ord: "*Honom, som sitter på tronen, och Lammet tillhör lovet och äran och priset och väldet i evigheternas evigheter*" (Upp 5:13).

Tyst, tyst! Se där en skara, som stannar inför ett äppleträd. Alla står

* I grundtexten står: livets träd (Xylon täs zoäs)

slagna av djupaste häpnad över dess oändliga härlighet och prakt. De tar och äter dess frukt och känner en ström av evigt liv i hela sin varelse. Nu griper de sina harpor och sjunger i paradisisk hänryckning och kraft: *"Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet."*

Tyst, tyst! Se där en annan skara, som slagit sig ned på en äng. De sitter som stumma i utesäglig förvåning. Där pekar en på en ros, en annan på en liljekonvalj, en tredje på en viol o.s.v. Alla grips av en helig och salig bestörtning över den paradisiska doften från alla dessa blommor. Nu upptäcker de även frukter hos flera av dem. De tar och äter, och evigt liv genomströmmar hela deras varelse. Nu kan de inte sitta längre; alla stiger upp, strängar sina harpor, och sången brusar: *Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet.*

Tyst, tyst! Se där en skara, som betraktar en hjord av betande lamm; se där en annan, som ser på fiskarna i floden; se där en tredje, som lyssnar till fåglarnas sång. Alla grips av en utesäglig fröjd och förundran. Ty de fylls och mättas av evigt liv, då de betraktar dessa djur. Och nu ljuder återigen den härliga sången, som prisar Gud och Lammet för den utesägliga frälsningen *från* allt ont och *till* allt gott.

Tyst, tyst! Se, där möts flera skaror. De samtalar över vad de sett och hört. En frågar: "Har någon sett två träd av samma art lika, t.ex. två granar eller två ekar lika?" Alla svara: "Nej, de är mycket olika, som de redan på jorden var olika." Han frågar åter: "Har någon känt, om frukten från samma träd smakar lika var månad?" Alla svara: "Den smakar lika, men dock olika; den innehåller för varje månad något nytt och härligare än förut." Slutligen frågar han: "Har någon sett två djur eller i allmänhet två varelser av samma slag lika?" Nu svarar en av de högre övervinnarna: *"I paradiset finns inga dubletter. Här måste vart och ett framställa Gud från en ny sida."*

Tyst, tyst! Vad är detta? Se där en vit sky, som sänker sig ned mot jorden. På skyn sitter Människosonen med en vass lie. Se där en skara av änglar, som med blixstens fart ilar dit, där skyn stannat. Och nu nedstiger en strålande övervinnare från en högre paradissfär. Han stannar i den sfär, där vi befinner oss, som är den lägsta. Han ropar: "Samling!" Alla församlas inför honom: Han säger: *"En av våra bröder på jorden kämpar den prima döden."* Plötsligen förändras allas kläder. De strålar i vitt mer härligt än förr. Det är fröjden över att få trycka en ny paradisbroder i famn. Nu sätter sig alla i rörelse mot jorden med den höge anföraren i spetsen. De samlas kring den vita skyn. Se, där nere på jorden ligger den kämpande brodern. Skyn sänker sig ned kring hans bädd. Nu vända alla blicken mot templet i himmelen. Och alla står i spänd väntan. En högtidlig och dyrbar stund. Plötsligen öppnas tempeldörren. En ängel skyndar ut med bud från Gud själv. Han ropar med hög röst till Människosonen: "Hugg till med din lie och skörda" (Upp 14:15). Han hugger till. Pilgrimsfärden är ändad; lidandesmåtten är fyllt; kalken är tömd. Nu gripa änglarna in och föra honom uppåt. Han är ännu så svag efter kampen, att han inte kan gå. Men han bärs på milda och starka armar. Tyst, se där Människosonen. Han träder nu fram och ger honom att äta av livets träd, som är i Guds paradiset.

II

Smyrna

Och skriv till församlingens ängel i Smyrna: Detta säger den förste och den siste, han som var död och har blivit levande: Jag känner dina gärningar och din bedrövelse och din fattigdom — men du är rik — och den försmädelse, som du utstår av dem, som säga sig vara judar, men inte är det, utan en Satans synagoga. Frukta inte för det, som du kommer att lida. Se, djävulen ska kasta somliga av er i fängelse, för att ni må bli satta på prov; och ni skolen utstå bedrövelse i tio dagar. Var trogen intill döden, så ska jag ge dig livets krona.

Den som har öra, han hör vad Anden säger till församlingarna. Den som övervinner, han ska inte skadas av den andra döden.

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Smyrna? Bara ett: gärningarna. Det ser vi av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar." Och han sökte naturligtvis här, som i Efesus, "de första gärningarna" eller pingstdagsgärningarna, som är den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.*

Vad sökte Herren i Smyrna? Bara ett: övervinnandet. Det ser vi av slutordet: "Den som övervinner, han ska inte skadas av den andra döden." Och han sökte naturligtvis här, som i Efesus, det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Smyrna? Jo, han fann just det han sökte: de första gärningarna, det första övervinnandet, den första kärleken. Här fanns bara prima vara.

Granskarens blick är skarp. Den är lågande tubudseld. Och i Smyrna såg han fullödigt tubudsliv. Allt var nu-pingst, allt stod i förstabuds-**alltet**, allt hade ostraffligt tubudsstånd inne i granskarens tubudsstånd med slaktmärket.

Smyrna är alltså den första av de sju församlingarna, som står ostrafflig inför Herrens genomträngande blick. Han hade inget att klandra hos henne. Här finns inte den minsta skymt av förebråelse. Han har ingenting "emot" Smyrna.

Givetvis fanns även här synd och brist, likaväl som hos själve Johannes (1 Joh 1:8). Men det goda var så överväldigande, att alla synder och brister försvann däri som solfläckarna i middagens sol. Och villigt och milt låter Herren dem för svinna i sin klara och renande andelagssol *utan* ett enda ord av bestraffning. Herren är aldrig småaktig, överallt där han finner det storslagna Smyrna-draget, **all-** och **hel-**kärlekens grunddrag i allt, där är han storslagen i barmhärtighet som ingen, även om detta grunddrag är behäftat med många tillfälliga drag av svaghet och brist.

Smyrna var en martyrförsamling. Varje morgon stod man upp med

* Vi följa nämligen här den gamla översättningen, enligt vilken alla breven börjar på samma sätt: "Jag känner dina gärningar." Men om breven till Smyrna och Pergamus bevisligen skulle sakna dessa begynnelseord, så inverkar det inte på saken. Ty Herren sökte naturligtvis även här "de första gärningarna", utan vilka varje församling är "fallen".

döden för ögonen. Varje afton lade man sig med döden för ögonen. Aldrig säker för den kvalfullaste död. Varje buller på gata och torg kunde betyda en sådan.

Överallt var man smäddad och häddad, trängd och betryckt och ofta jagad, riven och sliten som ett villebråd. Ingen punkt på jorden, där man kunde sätta sin fot i ro för det rasande vilddjuret. — Allt detta visste granskaren väl. Trösterikt sa han därför: "Jag känner din bedrövelse (ditt betryck) och den försmädelse du lider." Hans öga följde de betrycktas nöd sekundligen, som sin egen. De pinade slaktfåren höll han i sin högra hand och bar dem på sitt hjärta. *Sådan* är vår Herre.

Men han lovar inte församlingen att nu göra slut på lidandet. Tvärtom förutsäger han sådant i stigande grad. "Se, djävulen ska kasta somliga av er i fängelse, för att ni må bli satta på prov; och ni ska utstå bedrövelse i tio dagar."

Vad som närmast menas med dessa "tio dagar" vet vi inte. Knappast torde de vara dagar i bokstavlig mening. Men *det* ser vi tydligt, att de var den bittraste och den evigt avgörande prövningstiden för församlingen, varunder det beskärda lidandesmåttet skulle fullbordas, och varunder Herren satte detta slutkrav på henne: "Var trogen intill döden." Detta tio-dagarsprov och detta tio-dagarskrav gälla varje församling och varje medlem av densamma i alla tider. Lidandet kan vara av olika slag, beskaffenhet och grad, men genomlidas måste det med segerliv, om livets krona ska vinnas.

Alla "Smyrnenser" i alla tider har sina "tio dagar", djupt inskränkt lidandestider, som ofta tyckas aldrig ta slut. Så här se de ut: plåga på plåga dag efter dag — ur eld och i eld — där en plåga släpper, nappar en annan i — den ena bedrövelsen trampar den andra på hälen.

I sådana tider tycks Herren vara förskräckligt "efterhängsen" med allt slags nöd och elände, så att man frestas att bli stormande ond på honom. Aldrig tycks han komma till den 10:e dagens afton. Det blir dagar i hundratal, ja, ibland i tusental.

Vad menar han då med dig, du arme, över vilken alla väder gå? Jo, han menar "det bästa", som han har i förvar åt "de bästa" i Guds paradiset.

Han ser i dig ett Smyrna-ämne, någonting att göra av. Och därför hänger han *i* och hänger *efter*, och det med hårdaste och grymmaste hand — som du tycker. Han vill göra dig prima, så att det prima blir din eviga lott. Därför är han så förskräckligt hårdhänt, och eldar upp ugnen till högsta värmegrad, som ställer i utsikt för dig de sju löftenas högsta sfärer. Det kommer en tid, då du ska tacka honom för dina "10 dagar" och tacka honom mest för din hetaste dag.

Ja, sådan är också vår Herre. Och var han ej sådan, så var han ju inte värd att kallas Herre och Frälsare.

I Smyrna fanns en judisk synagoga. Hennes föreståndare var Satan. Ty det var "en Satans synagoga", står där. Och den utgjordes av skökojudar, utvärtesjudar.

I denna "renläriga och gudeliga" satansshop hade församlingen sin värste fiende. Den överöste henne med försmädelse och gjorde hennes lidandes kalk långt bittrare än de argaste hedningar förmådde. Men hon svalde och upplöste *ostraffligt* det marterande giftet. Det är Smyrna-övertvinnandet.

I vårt land finns det många Satans synagogor. Utvärtes-juden går igen som utvärtes-kristen, vilken aldrig befattar sig med fatets och

bägarrens inre. Det budlösa löftet har sin fortsättning i det budlösa evangeliet. Smyrna-ståndet med född och frälsande renhjärtenhet och ostrafflig livsrättfärdighet är för skökeangelisten en fasa, ty det är hans död. Inte i det födda, utan i det ofödda lägger han sin personliga frälsning. Hans s.k. evangeliska mat är ett ideligt sötsugeri i förening med ett ideligt budspotteri. Sådant kallar han för en härlig kost. Och han har ett fasligt bestyr med att inte "tappa sugen".

I Jesu törnekrona var Kaifas den bittraste taggen. I Smyrna-martyrens var han det också. Och han var den "stora bedrövelsen och det oavlåtliga kvalet" i Pauli hjärta (Rom 9:1, 2). Och han är och förblir alla Smyrna-hjärtans tagg, bedrövelse och kval. Många "troende" känner inte denna tagg, ty de är taggen. Träd dem inpå livet med Andens allena frälsande lag — och taggen sticker fram under skenet av Kristi namn och borrar sig djupt i ditt hjärta. Försmädelsen från Satans synagoga går som en ström över alla Smyrnenser i alla tider, så länge skökan har världsväldet.

Smyrna var en fattig församling. "Jag känner din fattigdom", sa Herren. Och att han framdrar och offentligt utpekar hennes fattigdom, tyder på, att hon blivit fattig för hans namns skull. Säkerligen hade här, som ofta hände i martyrtider, de kristnas hem blivit plundrade och ödelagda av hedningarna, vilka ej sällan uppeggades till sådant av judarna. Så fick många gånger de kristna utstå den råaste misshandling av den hedniska pöbeln, ja, så gräslig och rå, att den inte kan omtalas. Och de blev ofta berövade sina hem och led brist på det nödvändigaste och bortjagades som ovärdiga att vistas bland människor och fick irra omkring i vildmarker, överallt väntande misshandling, pina och död. Men Smyrnenserna genomled sin fattigdom och allt annat elände på ett sådant sätt, att de stod ostraffliga inför mönstrarens skarpa blick. Detta är Smyrna-evangeliet med det prima övervinnandet, Jesu Kristi allsmåktiga tubudsevangeliem, som är "Andens lag".

"Men du är rik", säger han; nämligen rik *i* och *inför* Gud. Det är det högsta, som kan sägas om en församling eller om en människa. Smyrnas fattiga var "miljonärer" inför Gud. Sådana miljonärer finns i alla tider. De är "Smyrnenserna". De går ofta i barslitna rockar och kjolar. Men tänk, när en gång deras rikedom kommer fram i Guds paradis!

Vari bestod då Smyrna-församlingens rikedom? Jo, hon var rik på den eviga tubudskärleken, rik på den eviga tubuds rättfärdigheten, rik på den eviga tubudsnåden, rik på den evige tubudsanden, med ett ord: hon var rik på det eviga tubudsevangeliem, som är "Andens lag", vilken är all rikedom, som finns i alla himlar och i alla evigheter.

Vad är "miljonen" *i* och *inför* Gud? Den är förstabuds-**alltet** *i* och *inför* "Gud Allt". Den är "alltet"; och mer än "*allt*" kan ingen äga. Den som har "Gud Allt", han har allt prima gott, som finns i himmel och på jord, i tid och evighet.

Men *ett* är att *vara* rik, och ett annat är att stå rik, när det gäller. Detta kunde Smyrnenserna. I alla sina små och torftiga förhållanden, i alla sina försakelser och umbäranden, i allt sitt gräsliga och onämnbara elände stod de orubbligt rikedomsstånd. Se, det är konsten, den höga och svårlärda förstabudskonsten. Rik i dag, då allt går mig väl — men fattig i morgon, då allt går mig illa, slikt pjosk var okänt i Smyrna.

I Smyrnensernas tårade ögon strålade den himmelska rikedomens glans, på deras tårda anleten låg skimret av evig härlighet, över deras

dödsbleka läppar framvälde brinnande böner och jublande sång, som förvandlade fattigdomens kojor till himmelska palats och gjorde deras dystra gömslen i skogar och berg till himmelska boningar. Sådant mäktar bara den, som är "miljonär", och som kan stå rikedomståndet ostraffligt. Och det kan ske bara genom Smyrna-evangeliet, Jesu Kristi rika och allsmäktiga tubudsevangeliem, som är "Andens lag".

"Jag känner din fattigdom." Att nu ta detta ord endast i betydelse av lekamlig fattigdom, det vore orätt. Ty den lekamliga fattigdomen får sitt evighetsvärde bara i samband med andlig fattigdom. Jesu fattiga liv fick sitt oändliga och eviga värde först i korsets gudsövergivenhet och andliga fattigdom. Och Smyrna-lidandet var Smyrna-korset, på vilket Smyrnenserna sammanväxte med Kristus "genom en lika död" och därmed också genom en lika andlig fattigdom. Smyrna-lammet bar sig fram till Gud, utan vank, på den smala spången mellan förtvivlans vänsterdjup och högerdjup, gripande det evigt avgörande greppet i försoningens stödjande, renande och framfödande tubudsande. Så ställdes de på den fattiga och magra hunger- och törstpunkten: "Nätt-och-jämt". Och där stod de ostraffliga.

Att lida i tider av svallande fröjd, det fick Smyrnenserna ofta, men det är så gott som inget lidande. Och lida i tider av gudsövergivenhet och andlig fattigdom, det fick de ofta, och det är lidande. Och det kan bara den, som är rik genom en förbundsmässig skapelse, som står över alla känslor. Ja, bara den som är all och hel i Kristus, vilken stod lika all och lika hel på korset som på Tabor. Lika rik i det innersta förgårdshelvetet, fastän han där var berövad varje känsla av sin rikedom.

Smyrna-miljonären stod rik även i den andliga fattigdomen, fast han inte kände sig ha "ett öre på fickan". Han visste väl, att "miljonen" fanns där, fastän han inte kunde känna den. Ty "miljonen" har Herren beskrivit så: "Saliga är de i anden fattiga, ty himmelriket hörer dem till." Detta rike är "miljonen". Och den i anden fattige äger den även då, när han känner sig "fattig som en kyrkråtta".

I Smyrnas stormar hade man blivit väderbiten och barkad. Där pjoskades inte med känslor. Männen var män och kvinnorna var kvinnor, som inte baxnade för en dust med Smyrnas Satan och djävul. Hör, sången brusar över tvåfalt hungriga tungor! Man upplyfts i paradisetts makt- och kraftsfärer och trampar på fiendens nacke. — Tyst, tyst! — vad är detta! Budet kommer från Patmos. Brevet framlämnas och läses. Där står det skönaste intyg, som dittills funnits i skriften: "Jag känner din fattigdom, men du är rik."

Sålunda: betryck, bedrövelse, fattigdom, försmädelse, Satans synagoga, djävulens raseri, fängelse, trångmål, nöd och elände av allahanda slag — det var Smyrna-kalken, Smyrna-ugnen, Smyrna-provet.

Men i allt detta lidande stod församlingen ostrafflig. Det är Smyrna-troheten, i vilken granskarens blick inte fann något att anmärka. Sådant är Smyrna-evangeliet, Jesu Kristi rika och allsmäktiga tubudsevangeliem, som är "Andens lag."

Smyrna är alltså den första församling, som håller gränsen mellan keruben och vilddjuret tydlig och orubbligt fast. Här flyter inte kristendom och värld tillsammans. Skökan är utestängd. Smyrna-

lammet är tidsenligt med tidsenlig segerkraft över den tidsenlige fienden. Därav det rasande vilddjuret och det mångsidiga lidandet.

I Smyrna förstod man konsten att lida och att dra full evighetsvaluta av lidandet. Man knotade och knorrade sig inte omkull, fastän knöt och knorr någon gång gjorde knäna veka och svaga. Man hetsade inte upp sig i förargelse inför Herrens hårda stötestensvilja, fastän förargelsens huggorm många gånger sänkte sin gifttand djupt in i hjärtat. Man slöade inte till som en förtvivlad och viljelös dödsfånge, fastän orkeslös bedrövelsedvala en och annan gång svepte sin kalla vinge kring anden. Nej, man lärde sig att undergå lidandet som ett *födslokval*, vilket dagligen födde eller förnyade prima-barnet. Så hade man inte bara dagligt moderskval utan även daglig modersglädje.

Och Herren har inget annat krav på församlingen än fortsatt trohet intill änden. "Var trogen intill döden, så ska jag ge dig livets krona." Den 10:e dagens afton ska komma. Då uppgår den eviga härlighetens sol. Kronan ges. Paradisets höga sfärer upplåtas för Smyrnas hjältemän och hjältekvinnor.

Fram med Smyrnas klara spegel! Må vi se oss i den. Må vi lära oss att leva och lida på Smyrnavis: att i Kristi tubuds-stånd inta och fasthålla prima skapelsebestånd, som står fast även i "den onda dagens" vinande och piskande oväder.

De 1000 årens sommar föregås av de 42 månadernas vinter. Här krävs den väderbitna och acklimatiserade förstlingstron, som vågar dusten med det isiga vilddjurs- och skökohavet, den härdade och barkade Smyrna-tron, som med stadig vänsterhand håller rodret och med stark högerhand för svärdet, och som inte hissnar i vräkande sjö eller sjunker ihop för röda repor och gapande sår, och som inte släpper taget i tider då "mörkret har makten".

Upp, ni Herrens heliga, till smyrnensiska stormannadåd och storkvinnoverk, vilka anstå just dem, som är kallade till "förstlingarna av Guds skapade varelser", och som alltså måste vara "förstklassiga", d.v.s. prima.

Ni lever i en storslagen tid, som kräver storslagna verk och storslagna lidanden. Ty hela vilddjursvärlden ska slås sönder på den allsmäktige Gudens stora dag, för att världen må byggas upp till den tusenåriga värld, där alla knän böjas för världens konung.

I dessa brakande världsspillror finns bara ett som står upprätt: den smyrnensiska hjältetron, som på hjärta och skuldror bär en krossad och förtvivlad värld och inte släpper henne förr, än hon vilar i den Allsmäktiges, Heliges och Eviges famn. Se, det är "förstklassig" tro med evigt förstlingsskap.

Alltså, ni smyrnensiska förstlingar i alla kyrkor, träd fram, fatta varandra i handen, slå den heliga ringen kring det gyllene altaret (Upp 8:3, 4), och var här och där ett litet Smyrna i Kristi allsmäktiga kärlek. Ty här stundar Smyrna-tider med Smyrna-bedrövelse. Bered er på de sista "tio dagarna". Redan nu känner ni dem begynnelsevis. Här ligger "Satan och djävul" i luften.

Dessa "tio dagar" ska komma över alla Smyrnenser på Harmagedons plågofält, där stora verk i stora kval ska utföras till världens räddning. På den 10:e dagens afton uppgår tusenårig sol, och livskronor utdelas åt förstlingarna, som konungsligt och prästerligt bar hela världen fram

till Gud även då, när de revs i stycken av henne.

2

Löftet

"Den som övervinner, han ska inte skadas av den andra döden."

För att förstå detta löfte ska man lägga märke till följande tre saker.

Först: den titel, som Herren ger sig i detta brev. Det är denna: "Han som var död och har blivit levande." Alltså: genom död till liv — det var hans egen väg.

För det andra: att Smyrnaförsamlingen befann sig i en fruktansvärt prövande dödslikhet med Herren. Just därför ställer han sig inför henne med den nämnda titeln, som vill visa, att den bittra lidandesväg, som hon gick och måste gå, var just den väg han gått.

För det tredje: vad som menas med "den andra döden". Det är första gången detta uttryck förekommer i skriften. Och det upprepas flera gånger i Uppenbarelseboken. I det 20:e kapitlet två gånger. Där får vi veta, vad denna död är. *"Detta är den andra döden, den brinnande sjön"* (v. 14), alltså den eviga döden. Och där sägs också, att denna död har en makt, som den får pröva på människorna. *"Salig och helig är den, som har del i den första uppståndelsen; över dem har den andra döden ingen makt"* (v. 6). Sålunda: på alla dem, som i den tredje födelsen blivit uppståndelsens barn, har den andra döden förgäves prövat sin makt och står nu evigt maktlös inför dem.

Sammanställ nu alla tre sakerna. Vad var Jesu lidandesfara? Den andra döden. Denna död fick pröva sin makt på honom, då han i gudsövergivenheten stod mellan den eviga dödens båda bråddjup (Kap 4, sid. 54 f.). Men han övervann honom och led inte minsta skada av honom.

Vad var Smyrnensernas lidandesfara? Den andra döden. Han fick pröva sin makt på dem. Men de stod tubuds-ståndet inne i Stamövervinnarens tubudsande med slaktmärket. Därmed stod den andra döden vanmäktig inför dem. Ända intill mönstringen på Patmos hade han inte lyckats skada dem.

Det sägs, att den andra döden är den brinnande sjön. Därav ser vi, att denna sjö är innerst en person. Ty en sjö, i och för sig, kan aldrig vara en död. Då skulle nämligen sjön ha syndat. Ty död flyter ur synd och förhåller sig till synden som den andra sidan till den första i samma blad.

Den andra döden finns bara hos en person, som begått "den andra synden", den eviga synden. Den brinnande sjön ligger till sitt grund- och stamväsen i dödens brinnande furste. Och därför talas det om den andra döden som om en person, som kan anfälla människorna och pröva sin makt på dem.*

Men varför sägs just den andra *döden* ha denna makt? Vore det inte rättare att tillskriva "den andra *synden*" den samma? Nej, först i och genom den andra döden har "den andra synden" fått sin största makt att fresta och skada. Ty död är den i personen genomförda synden. I den andra döden står den andra synden i sitt högsta "makt- och

* Att den andra döden också är ett *yttre*, som avspeglar det inre, personliga dödseländet, är ju tydligt (Matt 25:41).

kraftmajestät".

Den andra döden är en förfärande makt. Det känner den, som i Jesu dödslikhet balanserar sig fram på den hårfina svaghetsspången mellan de båda svindeldjupen, förtvivlans sugvirvlar, vildturen och vildlejonet, det frestande evighetsvemodet och evighetstrotset, den gryende gråten och tandagnisslan, vilket allt är den andra döden.

Den andra döden är en förfärande andemakt, som vid ett svårare avsteg till höger eller vänster nappar i och blossar upp i ett tandagnisslande och gråtande motståndaremod, vilket ödelägger stora områden i människan. Ja, hon känner, hur även kroppen bränns ned och skadas av denna våldeld, som brinner med en tydlig svavelsmak på hennes tunga.* Det är sjön med eld och svavel. Den ligger inte i fjärran. Ni har den ofta inpå er, ni Herrens heliga.

Den andra döden är en fasansfull helvetesmakt. Den är den evigt döende avgrundsviljan, dödsfurstens evigt brinnande motståndaresinne, som ger tjusning och kraft till det mänskliga motståndarsinne, vilket i sin mognad är den eviga synden med den eviga döden i sig. Och det är just detta motståndaresinne mot Gud, som dödsfurstens med aldrig sviktande ihärdighet och påpasslighet söker ingjuta i den lidande, och som kan bli antingen hans eviga död eller åtminstone hans eviga skada.

Lidande människa, den andra döden är din svartalv, som envist följer och förföljer dig och lär dig att måla allting i svart, tills han sitter orubblig i ditt svarta sinne. Lik en vampyr i natten svänger han omkring dig, allt närmare och närmare, och slutligen sveper han in dig i sina kalla vingar, biter sig fast i dig och suger ur dig ditt liv. Vår lidandestid är vår dyrbaraste tid. Då både räcks oss oändliga värden, och kan oändliga värden frånryckas

Lidande människa, väpna dig med Jesu lidandessinne (1 Petr 4:1). Drink din bittra kalk i Lammets giftupplösande ande, stilla och tåligt som Lammet, undergivet och uthålligt intill änden som Lammet; drink den på Smyrnavis; då står du oskadad av den andra döden på Smyrnavis. Ett tillfälligt svaghetssteg in i vildturen och vildlejonet är ingen andra-dödsskada, bara du strax stiger tillbaka. En sådan tillfällig dödsskada oskadliggörs villigt och barmhärtigt av försoningens ande, som aldrig led skada.

Men stöter du bort den räckta kalken i *upprepad* lidandesskygghet, eller bär du ditt lidande i *ofta* återkommande ovillighet och klagan, knot och knorr, då är du redan skadad av den andra döden. Motståndaresinnet har fått makt över dig. Och nu går oändliga värden förlorade. Och du själv står i fara att gå helt och hållet förlorad. Du ödmjukar dig icke under Guds allsmåktiga hand, och så kan han inte upphöja dig. Du hör till dem som "drar sig undan, sig till förtappelse" (Heb 10:39).

Sålunda får den andra döden pröva sin makt på människan. Och resultatet av detta maktprov blir, som vi redan antytt, ett av dessa tre: förlorat evighetsliv, skadat evighetsliv eller oskadat evighetsliv. Ytterligare ett par ord om dessa fruktansvärt allvarliga saker. Alltså:

Först: *förlorat evighetsliv*. Ställer sig människan i det förhårdade motståndaresinnet, som är den oförlåtliga synden, då slår den andra

* Se Kap 4, sid. 54. Och om det mer i vårt 11:e kapitel.

döden henne under sig för evigt. Därmed är det eviga livet förlorat. En sådan människa blir i Herrens dom inte "skadad" av den andra döden; hon blir helt och hållet fördärvad eller uppslukad av honom.

För det andra: *skadat evighetsliv*. Denna skada har sin grund i bristande dödslikhet med Herren eller i bristande utfödelse ur synd-, skuld- och dödsanden, som är djuret. Hel-födelsen kom aldrig till stånd. Och det berodde på någon behållen egenvilja, på någon räddad egenkärlek och världskärlek, på ett knorrande och pjunkande "nej, nej", då det gällde att undergå de hetare reningseldarna o.s.v. Korteligen: den bristfulla dödslikheten eller utfödelsen med Herren har sin grund i en större eller mindre grad av ett envist kvarhållet motståndaresinne, vilket alltid var den ömma punkt, som Herren aldrig fick komma åt. En sådan fjärdedelsfödd eller halvfödd människa är skadad av den andra döden. Den har frånryckt henne lönen, som är de sju förstlingslöften. Och efter döden föres hon in i "eldsregionerna" för att frälsas "såsom genom eld" (1 Kor 3:10–15). Härom mer i sista avdelningen av vårt kapitel.

Men det finns även en lindrigare skada av den andra döden. Den består inte i förlusten av lönen, utan i minskning av densamma. Undermålig eller undergradig budhållning för in i de lägre paradissfärerna, som vi sett. Även denna skada har sin grund i motståndaresinne, nämligen i en andlig tröghet och lättja, som inte vann med pundet, vad som kunde vinnas. Den sparsamt sår, ska sparsamt skörda.

För det tredje: *oskadat evighetsliv*. Det finns människor, på vilka den andra döden förgäves prövar sin makt. Sådana var Smyrnenserna. Hos dem fanns ingenting "behållet", ingenting "räddat", inget "nej", inte ens inför det gräsliga lidandets hetaste eldar. Alla "ömman" punkter upplät de villigt för Herrens skarpa knivar. Så blev de fullfödda och lät dagligen fullföda sig på nytt i de allt fullare lidandena. På ingen punkt fick den andra döden in något motståndaresinne; på ingen punkt hade han lyckats rycka sönder dem. Och även om han lyckats någon gång, så förmådde han dock aldrig hålla såret vid makt. Det helades strax med mild och storslagen barmhärtighet av försoningens milde och storslagne ande. Och så lyckades han aldrig rycka något av evighetsvärde ifrån dem, inte ens då när han i gräsligaste grymhet frånryckte dem allt vad de på jorden ägde.

Och så kommer det en dag, då de tre "resultaten" framförs i ljuset. Den dagen är för Herrens heliga just vad Paulus kallar "dagen i eld", som skulle pröva Korintiernas verk. Frälsareblicken blir domareblicken; och domen fälls efter det resultat, som uppnåtts i kampen mot den andra döden.

"Dagen i eld" är organisk. Smyrnenserna hade haft många domedagar i eld. Och på dem hade de låtit Herren döma ut och bränna bort allt motståndaresinne och i dess ställe bränna in Jesu tubuds-sinne till prima tubuds-hållning.

Alla Herrens heliga har sina domedagar i eld och det i stigande grad år efter år. Och omedelbart efter döden uppgår den avgörande eldsdagen över dem. Då ska elden pröva vars och ens byggnadsverk (1 Kor 3:13). Detta verk är framför allt tubudsmänniskan själv. Och den prövande elden är den lågande tubudselden från domarens blick. Och där denna blick möter fullgradig tubudseld eller fullmålig budhållning, där framstrålar den så milt i dessa ord: "Ack, du gode tjänare!" Där går

människan oskadad genom domselden. Men där den möter undermålig budhållning, där lider människan skada, och hon hänvisas till den lägre paradissfär, som rättvist motsvarar hennes budhållning. Detta är alltså inte förlusten av lönen, utan en minskning i densamma. "Den sparsamt sår, ska sparsamt skörda." Märk än en gång detta.

När hålls denna dom? Strax efter döden, sa vi. Ty de heliga måste ju så fort som möjligt tilldelas de "rum", som Herren berett dem.

Och var hålls denna dom? I lufthimmelen. Ty de heliga ska naturligtvis även efter döden gå den väg som Mästaren gått och banat åt dem. De ska sålunda, likasom han, "genomfara himlarna", innan de uppnår den tredje. Och sålunda måste domen hållas redan i den lägsta himmelen. Ty det ska ju bestämmas, om de får anträda himmelsfärden eller inte.

Men i lufthimmelen härskar "fursten över luftens härsmakt". Här har vi alltså den andra dödens eldsregioner. Och dem måste följaktligen de heliga genomfara. Och här gäller det att *före* döden inte vara skadad av den andra döden. Ty här, i eldsdomen, som hålls i den andra dödens eldsregioner, blir en sådan skada rättvist fastslagen för evigt. Här får dödsfursten göra sina anspråk gällande och får de skador, som han lyckats tillfoga, fastställda för evigt.

Och just här, i den andra dödens elds- och svavelregioner, som ligga inne i den fördärvade luftens osynliga väsen, just här gäller det härliga Smyrna-löftet: "Den som övervinner, han ska inte skadas av den andra döden." Han ska alltså varken förlora paradislönen ej heller någon del av densamma. Han får Smyrna-löftets högsta grad, som är paradiset högsta sfär. Han får fortsätta himmelsfärden i Mästarens spår ända upp till tronen vid hans sida.

Men här finns det säkerligen viloställen vid vägen, sälla ängar och himmelska palats med välkomnande och betjänande paradissyskon. Ty inte kan de heliga på en gång svinga sig upp till denna omätliga höjd. De måste vänjas vid dessa höga, heliga och saliga rymder. De är ju bara fröet till härlighetslivet. Och detta frö måste gro i himmelsk härlighetsjord och skjuta upp under himmelsk härlighetssol och slutligen sätter den frukt, som är sittandet med Herren på hans tron.

Ja, här stundar en domedag i eld för Herrens heliga, då de i döden inträda i förgårdshimmelen, som är prisgiven åt den andra dödens makter i 42 månader, likasom templets förgård på jorden är prisgiven åt hedningarna i 42 månader (Upp 11:2).

Och med förfärande allvar ställer Paulus denna dag inför just de heligas blickar och hjärtan, som vi sett (1 Kor 3:10–15). Och han återkommer ofta till den **ostrafflighet** på Herrens dag, som just är Smyrna-ståndet med Smyrna-löftet. Se här några exempel:

Helgelsens mål är att "framställa församlingen i härlighet", så att hon inte har någon "fläck eller skrynka eller annat sådant", utan är "**helig och ostrafflig**" (Ef 5:25–27).

Och just detta mål vann Herren i Smyrna. Där står en församling "helig och ostrafflig" inför honom.

Helgelsen åsyftar att helga "hela varelsen", så att "hela anden" och därmed "hela själen och hela kroppen" blir "behållna **ostraffliga** vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse" (1 Tess 5:23). — En sådan helgelse

fanns i Smyrna. Smyrnensernas andar, själar och kroppar befanns ostraffliga inför Herren vid mönstringen på Patmos.

Helgelsen vill göra de heliga "ståndaktiga intill änden", så att de är "**ostraffliga** på vår Herre Jesu Kristi dag" (1 Kor 1:8). — I Smyrna ser vi en sådan ståndaktighet. Där stod man ostrafflig inför Herren, väntande hans dag.

Helgelsen vill ge de heliga "en allt större och mera överflödande kärlek till varandra och till alla människor", så att deras "hjärtan styrkas till att vara **ostraffliga** i helighet inför vår Gud och Fader vid vår Herre Jesu tillkommelse" (1 Tess 3:12,13). — I Smyrna ser vi en sådan rikedom på kärlek. Ja, en "miljonärkärlek" i och inför Gud. Och Smyrnenserna stod så hjärtestarka i Jesu tubudshjärta, att de var "ostraffliga i helighet" inför Herren, då han granskade dem från hjärteroten och till toppen.

Här ser vi alltså tydligt, vilken evigt avgörande vikt Paulus lägger på helgelsen. Och sålunda är helgelsen alldeles inte det låga och lösa parallellbihang till en juridisk utanförfrälsning, vartill den efterlutherska förfalskarekyrkan har gjort den. Lutheranen har svårt för att fatta ett på helgelseväg ostraffligt Smyrna-liv. Ty han har blivit förd på sidan av sanningen genom den lutherska skökan, som förfalskat frälsningens alla grundvalar och hela dess byggnad och därmed grundligt fördärvat vårt folk. Helgelsens genomgripande allvar inför en stundande domedag i eld har hon berövat människorna. Hon hänger upp sin helgelse på en obefintlig straffsummeförsoning, som sägs göra människan lika fullkomlig, som Kristus är. Ja, vartill tjänar då helgelse? Nej, då är streck struket över både Pauli helgelse och Pauli domedag.

Bort med den efterlutherska helgelsepaddan, som är vårt folks största olycka i de tider, som nu stundar! Och fram med Kristi och apostlarnas helgelse, som vill genomhelga hela människan till ingenting mindre än "ostrafflighet på Herrens dag". Denna ostrafflighet är just "att inte bli skadad av den andra döden". Och i Smyrna ser vi ett tydligt exempel på, att en sådan ostrafflighet kan vinnas på helgelseväg. Där står en församling med en sådan livsrättfärdighet, att hon står "utan fläck och skrynka och annat sådant" inför Herrens genomträngande eldsblick. Andens lag hade blivit ett så helgande evangelium i Smyrnenserna, att den som dömande lag inte hade något att döma eller klandra i dem. Det är andelagsfrälsning och andelagshelgelse och frikännande andelagsdom.

Och nu, tack du höga, heliga och ostraffliga Smyrna, du rena och ljuva lilja bland Pilati och Kaifas' bittra törnen.

Vi ska minnas dina utsägliga kval i vilddjurets klor och gap och under skökoormens giftiga tand.

Vi ska minnas din smala smärtestig på gator och torg och i gränder, ditt ringa bröd och dina skövlade hem, där du var ett värlöst rov för den judiska och hedniska pöbeln, och där du knäföll dag och natt i brinnande bön med döden för ögonen.

Ja, vi ska minnas din fattigdom och din rikedom, din allt övervinnande tro, din prima kärlek och dina prima gärningar och din ostrafflighet inför granskarens blick.

Och vi ska minnas allt detta i våra vilddjurs- och skökotider, som

snart blir de yttersta dagarnas svåra tider.

Ja, hav tack för ditt hjärtestyrkande föredöme på helgelsens törniga väg till Guds paradis, vägen genom död till liv! Med den barmhärtige Gudens hjälp ska vi förvisso följa dig efter. Amen.

III

Pergamus

Skriv till församlingens ängel i Pergamus: "Detta säger han, som har det skarpa, tveeggade svärdet: Jag känner dina gärningar och var du bor: där varest Satans tron är; och du håller fast vid mitt namn och har inte förnekat min tro, inte ens i de dagar, då Antipas, mitt trogna vittne, blev dödad hos eder, där Satan bor. Men jag har något litet emot dig, emedan du har där sådana som håller fast vid Bileams lära, vilken lärde Balak att lägga en stötesten för Israels barn, till att äta avgudaoffer och bedriva otukt. Så har också du sådana, som på lika sätt håller sig till Nikolaiternas lära. Ändra sinne; varom icke, så ska jag snart komma över dig och ska strida mot dem med min muns svärd.

Den som har öra, han hör vad Anden säger till församlingarna. Den som övervinner, åt honom ska jag ge av det fördolda mannat; och jag ska ge honom en vit sten och ett nytt namn skrivet på den stenen, ett namn som ingen känner utom den som får det."

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Pergamus? Bara ett: gärningarna. Det ser vi av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar." Och han sökte naturligtvis här som i Efesus "de första gärningarna" eller pingstdagsgärningarna, som är den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i Pergamus? Bara ett: övervinnandet. Det ser vi av slutordet: "Den som övervinner" o.s.v. Och han sökte naturligtvis här, som i Efesus, det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Pergamus? Jo, prisvärda gärningar, prisvärd kärlek, ett prisvärt övervinnande. Detta ser vi tydligt av det goda betyg, som han gav församlingen. Det lyder så: "Du håller fast vid mitt namn och har inte förnekat min tro, inte ens i de dagar, då Antipas, mitt trogna vittne, blev dödad hos eder, där Satan bor." Hon hade alltså från början och ända intill mönstringen på Patmos hållit fast vid det heliga namnet, och detta till och med i det eldsdop, som övergick henne, då Antipas led martyrdöden.

Alltså fann Herren i Pergamus många goda gärningar och mycken kärlek. Men "de första gärningarna" och "den första kärleken" fann han inte. Pergamus står väsentligen på samma plan som Efesus. Kvaliteten är inte längre prima, utan sekunda. Ja, till och med under-sekunda, d.v.s. helt och hållet oduglig, nämligen hos en liten avskryvård grupp i församlingen. Här fanns sålunda mycket gott, men inte det bästa, det förstklassiga; ingen Smyrna-ståndpunkt, ingen ostrafflighet.

Ty så säger Herren: "Jag har något litet emot dig." Och detta lilla var

av så farlig beskaffenhet, att församlingen var genom detta en fallen församling. Det ser vi därav, att mönstraren här, som i Efesus, kräver skyndsam sinnesändring. Uteblev den, så skulle han "snart komma över" henne. Det är samma hotelse som mot det fallna Efesus, samma ord i grundtexten*.

Vari bestod då detta lilla och farliga? Jo, däri att församlingen hyste inom sig några, "som höll sig till Nikolaiternas lära". De var rötägg. Och dem fördrog församlingen. Och därmed visade hon tydligt, att hon själv inte var fri från "röta".

Hatet till "Nikolaiternas gärningar", vilket Herren så högt prisade i Efesus, fanns inte i Pergamus. Man ville inte stöta sig med hedningarna, med världen; ville inte utsätta sig för dess fiendskap, som kunde bli farlig för samhällsställning, egendom och liv. Och så fördrog man de fallna och lät dem fortsätta sina styggelser, utan att öva församlingstukt mot dem. Och därmed visade man sig själv vara fallen från den prima tubudskärleken.

I Pergamus var alltså friden med världen, med vilddjuret, dyrare än den prima friden med Gud. Jorden vägde mer än himmelen. Det var alltså den grova, den vanliga merguden, som bragt församlingen på fall. Förstabuds-alltet var försvunnet. Skökan var avlad, men ännu inte född, utom i den under-sekunda hopen – där var hon född. Och så var pingstbruden försvunnen i hela Pergamus-församlingen.

Pergamus-synoden bestod alltså däri, att församlingen inte använt det prima tubudssvärdet mot den inbrytande tubudsstyggelsen. Därmed hade hon förlorat detta svärd. Och just därför träder mönstraren henne in på livet med denna titel: "Detta säger han, som har det skarpa, tveeggade svärdet." Pergamus-anden hade mistat sin prima egg. Och nu står den inför den skarpa tveeggen. Därmed gäller det att antingen genom sinnesändringen till Gud anta prima tubudsegg, eller motta de dömande och rensande straffhuggen av mönstrarens skarpa svärd. Nu ligger där allvar i luften.

Jämfören nu, ni Herrens heliga, våra troende församlingar med Pergamus. Och vad sen I? Jo, ni sen tydligen, att många av dem är Pergamus-församlingar. Ty de hysa inom sig större eller mindre hopar, som efter våra förhållanden är "Nikolaiter", d.v.s. världslikställiga. Och den bättre delen fördrager dem och visar därmed, att även den är anstucken av världslikställighet. Och ni sen tydligen i anden, att mönstrarens svärd är höjt över dem. — Och ni sen även, hur detta svärd redan börjat sina förfärande hugg i många församlingar. De ligga där sönderhuggna, därför att de inte huggit bort merguden. Det budlösa evangeliets sumphöna har värpt rötägg i tiotusental över hela vårt land. Och så måste mönstraren träda fram och hugga till, så att förruttnelsen kommer i dagen till välbehövlig varning och hälsosamt straff för de bättre. — Sinnesändring till "Gud Allt" och till "Gud En" är botemedlet, *det enda*, för alla Pergamus-församlingar. Användes inte det, hugger svärdet till.

Det betyg, som Herren gav åt församlingen, börjar och slutar med talet om Satans tron och bostad. "Jag vet var du bor: där varest Satan

* erchomai soi.

har sin tron", och: "där Satan bor."

Staden Pergamus var alltså ett hemskt och genomruttet samhälle. Den hade också namn om sig att vara ett stamhåll för det hedniska eländet med avskyvärda laster, vidskepelse och fanatism. Församlingen hade alltså svåra förhållanden att kämpa med. Och det visste Herren väl. Och han tog hänsyn till dem. Då han lade henne i vågskålen, lade han också hennes svårigheter där. Så väger Herren alltid. Han tar noggrann hänsyn till allt det svåra, som tron har att kämpa med. Då han skriver vårt betyg, börjar och slutar han det alltid med vårt särskilda svåra; han inramar det i just det satanselände, som är vårt.

Men Herren skrev också ett betyg åt Antipas. Och det lyder så: "**Mitt vittne, det trogna**". Och det betyget är inramat i just *hans* svårigheter. Ramen är blod. Han "dödades där Satan bor." — "Mitt vittne, det trogna in i döden", det är Antipas-betyget. Och det är högsta betyget på jorden. — Och alltså är det möjligt att stå ostrafflig inför Herren, även där Satan bor och har sin tron. Ja, ostrafflig till och med då Satan tronar, regerar och rasar som värst, som i Antipas' blodiga dagar.

Att med bibehållen prima tro bo där Satan bor och har sin tron, det är ingen lätt sak. Det får Herrens heliga erfara särskilt i vår tid och i tid som stundar, då Satan bor och tronar nästan överallt. Här finns många heliga i vårt land, som måste bo knut i knut och vägg om vägg med själva Satan i gestalten av fina eller råa satansmänniskor och uppenbart fräcka antikrister. Ja, somliga måste bo till och med i samma rum som Satan och sitta vid samma bord som han.

Allt sådant känner Herren noga och tar hänsyn därtill. Men hur? Jo, så att han reder dig en bostad invid Satans knut och vägg. Ja, reder dig ett rum i Satans rum och ger dig ett bord vid Satans bord och bygger dig en tron mitt emot Satans tron. Det har du tydligen känt och sett. Herren tog en sådan bostad i dig och hos dig, att han själv bodde där Satan bodde och tronade där Satan tronade. Och så blev det möjligt för dig att i prima tro bo där Satan bor och har sin tron. Han tar alltså en sådan hänsyn till *ditt* satanselände, att han ger den erforderliga kraften, visheten och ståndaktigheten att på prima sätt som Antipas genomgå det.

Men märk nu en viktig sak, nämligen den ofta inträdande omväxlingen mellan Herrens och Satans krafttider. Du får stunder, ja, tider, då den i och hos dig boende Herren säger till fienden sitt allsmäktiga: "**Det är jag**". Och då "viker" Satan och allt hans anhang "tillbaka och faller till marken" (Joh 18:6). Det har du ofta till din obeskrivliga glädje och tacksamhet känt och sett. Du fick bevittna att den som är i dig, är starkare än den som är i världen.

Men begär du en sådan kraftutveckling *jämt*, då förstår du inte Mästarens väg. Ty dessa överjordiska makt- och krafttider måste avlösas av svaghetstider, då "mörkret har makten" (Luk 22:53). Och då avkrävs dig den oundvikliga dödslikheten med Herren. Och då blir det ett fasligt väsen andrasidan knuten och väggen. Och då blir även det rum, som Herren rett dig i Satans rum, och som i den nyssnämnda krafttiden var likt en himmelssal mitt i ditt dagliga helvete — detta rum blir nu mycket trångt, ibland så litet, att du tycker dig inte ens ha en kvadratmillimeter att bo på.

I en sådan svaghetstid med Jesus blir Satan stark. Och det är, som om han blivit alldeles lössläppt på dig. Och allt hans anhang lever upp

och triumferar över dig, alldeles som över Kristus på korset. Ja, du är nu just fastspikad med honom på korset.

I en sådan korsfästelse, som är de heligas förnyande grundskola (Kap 7, sid. 31 f.), ränner Satan in i allting, i folk och i fä och i alla förhållanden och händelser. Allt står på hans sida, allt river och biter och sprutar etter. Paradiset, som i krafttider strålade i allt, är nu släckt i allt.

Att nu, i alla dessa sataniska störtsjöar och djävlskoppor och mitt i all denna utmärglade och förtorkade fattigdom, hunger och törst, stå det prima tubudsståndet i Herrens tubudsstånd eller göra "de första gärningarna" och fasthålla "den första kärleken" — det är Antipas-tro med betyget: "*Mitt vittne, det trogna.*"

Men nog blev Antipas' tro mer än en gång ruggig och trasig, ja, bräckt och knäckt. Och så blir även din. Giv dig inte utöver för det. Gruva dig inte så omåttligt för slikt. Ty det kan vara sårad egenrättfärdighet och kantstött självfrälseri. Syndfri tro finns inte på jorden, allra minst i förgårdshelvetet med Herren. Där jäser och fräser det. Slagget flyter upp och står ofta i högan sky.

En ruggig och trasig, bräckt och knäckt tro är inte samma som en försvunnen tro. Trons fördolda grundväsen är himmelsfast och evighetssegt. Det går inte under i den vidhäftande synden och bristen och rives inte upp i de förargelsens stormar, som sätter det lidande och kämpande hjärtat i gungning och svallning. Då tron ligger i elden, ligger den längst in i den "vita handen" (Kap 7, sid. 11 f.). Hennes fasta grepp släpper inte sitt dyrbara guld så lätt. Bara uppsåtlig otro, som är den andra dödens förhårdade motsinne, kan tvinga henne att släppa.

I den djupare dödslikheten med Kristus är tron som försvunnen. Bara det oändliga och gränslöst bittra tomrummet efter henne tycks stå kvar. Men märk: *Just detta lidande och skriande tomrum är, är, är den prima korstron, långfredagstron.* Tomrumstron är "fattigdomen i anden" och är den äkta eldstron eller guldtron i eld. Över den vilar inte himmelens ve, fastän det så kännes, utan himmelens milda och mäktiga: "Salig", som i sinom tid går upp i gestalten av påskdagens sol.

Trons utveckling försiggår bara i sicksacklinjerna mellan himmel och förgårdshelvete. En tid står hon däruppe i utsäglig dag; en tid står hon därnere i utsäglig natt. Trons pendel slår mellan himmel och helvete. Genom död till liv, genom död till liv! Och det i stigande grad livet igenom. Och efter varje sådan döds- och uppståndelse med Herren inträder en mellantid, då tron utvecklar det kraftförråd, som hon fått. Och då *det* är förbrukat, kommer en ny döds- och uppståndelse o.s.v. Bara trons pendelslag mellan himmel och helvete håller trons visare i rörelse framåt. Upphör dessa slag, d.v.s. undandrar sig människan denna döds- och uppståndelse med Herren, då stannar det prima livets urverk.

Giv dig alltså inte utöver för någon snubbling eller något sidosteg i din Golgata-natt, då "mörkret har makten". Med en barmhärtighet, utsägligt villig och mild och häpnadsväckande storslagen, rättar Herren upp dig och rättar till dig på nytt och alltjämt på nytt. Han helar alla dina trosrevor och trostrasor och återställer alla dina trosbräckor och trosknäckar, och det inte i trons förra skick, utan i ett nyare och

starkare skick än någonsin förut.

Men släpper du in den "evangeliske" räven, som har sin frälsning i den budlösa lyan utanför förstabuds-alltet, då har du mistat det storslagna Smyrna- och Antipas-draget, och då har du inte att påräkna Herrens "storslagenhet".

Ett rivet och trasigt, bräckt och knäckt förstabuds-allt kan Herren hela, men aldrig ett "delat allt", ty det är ett försvunnet allt. Och där måste skapas ett nytt. Varom icke, så är paradiset stängt.

Knusslar du på alltet och fördrager "Nikolaiterna", då flamlar domselden i granskarens öga. Du känner dess brand i ditt allt-lösa hjärta. Och slöar du till inför hans krav på sinnesändringen till "Gud Allt" och "Gud En", då löper det skarpa, tveeggade svärdet ur hans mun; och det blixtrar över dig, då du anar det som minst; och det hugger till just där du har din ömmaste punkt, just där din sötaste mergud sitter, just där ditt motståndaresinne har sin bostad och tron. Och om du ändå slöar till och åker ned i det under-sekunda, då skiljer svärdet med ett sista hugg den torkade grenen från stammen.

Ni Herrens heliga, ni bor där Satan bor och har sin tron. Och här stunda Antipas-tider, då Antipasbetyget ska skrivas åt er av Herren, betyget: "**Mitt vittne, det trogna**" — betyget inramat i blod.

Den svenske Satan ska färga Sveriges jord med antipaséernas blod. Men det sista ordet från deras döende läppar ska vara detta: "*Fräls, o Gud, vårt arma folk!*"

2

Löftet

"Den som övervinner, åt honom ska jag ge av det fördolda mannat; och jag ska ge honom en vit sten och ett nytt namn skrivet på den stenen, ett namn som ingen känner utom den som får det."

Detta löfte innehåller alltså tre saker: mannat, stenen och namnet.

A

Mannat

"Edra fäder åt manna i öknen, och de dog. Jag är det levande brödet, som har kommit ned från himmelen. Om någon äter av det brödet, så ska han leva evinnerligen" (Joh 6:49, 51). — Alltså är Kristus det himmelska mannat.

Men Kristus är tubuds-Kristus. I någon annan gestalt finns han inte till, varken i tid eller evighet. Det himmelska mannat är alltså "Andens lag" eller den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den eviga tubudsanden med slaktmärket, allt som person, allt som Kristus i Guds paradiset. Av detta tubudsmanna lever tubudstron under ökenvandringen till det himmelska Kanaan. Ty tron finns inte till i någon annan gestalt än som tubudstro. Hon är född av de tu buden, hennes kläder är de tu buden, hennes liv och väg är de tu buden, hennes mat är de tu buden. För Herrens heliga, som är tubudsheliga, är alla Guds bud ett himmelskt tubudsmanna. Ty alla är

de ande och liv i Kristus. — Låt oss aldrig göra oss ett manna utanför de tu buden. Ty det är skökans manna. Och av det är kristenheten full. — Bud och honungskaka, bud och livets träd, bud och manna är *ett*. Det är den kluvna tungan, lammormstungan, skökotungan, som kluvit och alltjämt klyver dessa saker.

Men det är inte detta ökenmanna eller *trons* manna, som åsyftas i Pergamus-löftet. Utan här menas den eviga salighetens manna i Guds paradis. Mannat i Pergamus-löftet och "livets träd" i Efesus-löftet är samma sak.

Detta manna är den eviga sabbatsmåltiden efter trons ökenvecka. Och denna måltid beskriver Herren så: "*Saliga är de tjänare, som deras herre finner vakande, när han kommer. Sannerligen säger jag eder: Han ska fästa upp sin klädnad och låta dem ta plats vid bordet och sedan själv gå och betjäna dem*" (Luk 12:37).

Se där mannamåltiden i Guds paradis. Vid det bordet *sitter* tjänaren och hans herre står. "Konungarnas konung och herrars herre" fäster upp sin klädnad och *står* och *går* och *tjänar* tjänaren.

Detta avslöjar någonting så härligt och högt, att vi går det med tystnad förbi. Tyst, tyst! Här stannar tanke och tunga; och vi sjunker ihop i en förintande blygsel och häpnad.

Men *en* tanke rycker vi till oss och tar med oss under ökenvandringen. Och det är denna: "Herre, är min vaksamhet så dyrbar, taxerar du min budhållning så högt, då svär jag vid ditt heliga namn, att jag ska med din nådiga hjälp tjäna dig tubudstroget, och det intill blods, om så krävs. Bjud! — och jag går genom hetaste Antipas-eld, bara *du* går med. Bjud! — och jag bor där själva Satan bor och rasar som värst, bara *du* bor med."

"*Den som övervinner, åt honom ska jag ge av det fördolda mannat.*" "Det fördolda", säger han.

Redan trons manna är fördolt. Ty det är "det fördolda livet med Kristus i Gud." Likasom världen inte har någon aning om de heligas helvete på jorden, så har hon inte heller någon aning om deras himmel på jorden. Hon känner inte det honungsbröd, som de dagligen äter i den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. Det är ett fördolt manna.

Men trons manna har även en annan och ännu djupare fördoldhet. Ty Herren ger det i en säregen eller individuell gestalt åt var och en av de heliga. Den ene vet visserligen vad den andre äter, men vet dock inte vad han äter. Ditt manna är *ditt* och ingen annans. Det har aldrig funnits till förrän i din mun; och det kommer aldrig att finnas till mer än i din mun. Du har ditt särskilda förgårdshelvete med Herren och din särskilda himmel med honom. Så måste du också ha din särskilda mat. Och den får du. Du får det för alla gemensamma mannat i den särskilda gestalt, som just du behöver. — Och så är redan trons manna fördolt för alla utom för den, som får det. — Se till, att du får *det* manna, som av evighet är bestämt åt *dig*, och inte lever på andras, ty då har du ingen plats vid mannabordet i Guds paradis. Bara *eget* manna härnere blir *eget* manna däruppe.

Men trons manna har en tredje och ännu djupare fördoldhet. Och det är just den, som åsyftas i Pergamus-löftet. Och den består däri, att ingen av Herrens heliga vet vad paradismannat är, förrän han sitter vid

paradisbordet. Du känner det manna du äter härnere, men det manna du får äta däruppe känner du icke; det är dig djupt fördolt. Det blir dig en sådan överraskning, att du aldrig under ökenlivet kunde tänka dig något sådant.

Mannaborden är fyra. Tre känner du. Och de är vardagsbordet med vardagsmannat, söndagsbordet med söndagsmannat och högtidsbordet med högtidsmannat. Detta senare är det härliga bord, som Herren dukar åt dig någon gång i öknen och där han betjänar dig på ett sätt, som du aldrig glömmer. Det är något av "uppräckningen till den tredje himmelen." — Av dessa tre bord har du blivit fullviss om, att det finns ett fjärde. Ja, så viss, att du går i döden därpå.

Men *vad* detta fjärde är, det är dig fördolt, ända tills du sitter vid detsamma.

Men för att kunna äta av det fördolda mannat på det fjärde bordet, måste det skapas en fjärde aptit. Och den skapas bara i de djupare dödslikheterna med Herren, i vilka aptiten efter jorden, världen och tingen i världen för evigt, *evigt* dör.

För att kunna tåla och smälta den starka maten i Guds paradis, måste det skapas en paradishunger, som inget på jorden och inget i tiden kan mätta. Och den skapas bara i förgårdshelvetet med Herren.

Människa, vill du sitta en gång vid det rika bordet däruppe, så låt Herren sätta dig vid det fattiga bordet härnere, vid vilket han själv satt på korset. Och låt honom sätta dig där, så ofta han vill. Ty bara där skapas aptiten och hungern för paradismannat. Där ser du den djupaste betydelsen av ditt korshelvetet med Herren.

Och när du lärt dig att sitta en stilla övervinnare vid den andliga fattigdomens och korssvaghetens bord med Herren och är tacksam för småmulorna där, då är du mogen för paradisbordet.

När du som Paulus "har behag i svaghet, i misshandling, i nöd, i förföljelse, i ångest för Kristi skull", då är du "stark i svaghet" (2 Kor 12:10), då är du budhållarejätte på jorden och får en plats bland jättarna vid paradisbordet, får inträda i Pergamus-löftets högsta sfär.

Du starke i svaghet, du hjälte på korset med Hjärten – vad känner du? Du bortdöde, avdöde och utfödde – vad ser du? — Det sägs om sådana, att de börjar se Herren "uppfästa sin klädnad". Det betyder snarlig prima död, förstlingsdöden, som för in i härlighetens förstlingsskap.

Pergamus-församlingen kände av erfarenhet de tre första mannaborden. Därmed visste hon, att det fanns ett fjärde. Men hon var skadad av Nikolaiternas bord. Och nu ställer Herren henne i valet mellan mannat på Satans bord och mannat på paradisbordet. Detta senare bord var i mönstringens stund förlorat för hela församlingen. Och därför knytes mannalöftet hårt vid övervinnandet, som då närmast syftar på övervinnandet av Pergamus-synden.

Fram med det härliga Pergamus-löftet i tid, som nu är och stundar. Ty nu mognar hela världen i "Nikolaiternas lära och gärningar" och kastar sig hejdlöst i köttets grövre eller finare njutning och lockar och pockar på världslikställighet. Och stora skaror av troende sitta i hemlighet *med* vid avgudabordet "i Guds namn".

Människa, vill du verkligen löpa med i det stinkande eller parfymerade världsväsandets pöl och därmed får alla pölmänniskors lott i pölen av eld och svavel?

Vill du verkligen välja avgudabordet i stället för det bord, där alla världars, tidars och evigheters Herre vill betjäna dig i all evighet?

Men vi tro, att du inte vill det; utan att du tusen gånger hellre tar till och med Antipas' blodiga lott än sitter som gäst vid Satans bord, där du äter ihjäl dig, måhända för evigt.

B

Stenen

"Och jag ska ge honom en vit sten."

Vid domstolarna brukade man utföra omröstning med vita och svarta stenar. Den som ville frikänna den anklagade, lade en vit sten; den som ville fälla honom, lade en svart. Om summan av de vita var större än summan av de svarta, då var den anklagade frikänd.

Nu lovar Herren en vit sten åt övervinnaren. Därmed är sagt, att om också hela världen fördömer honom, så betyder det ingenting, då Herren röstar: **"Frikänd!"**

Detta var ett härligt löfte särskilt i martyrtider. Antipas dödades som en "brottsling", då han höll fast vid det heliga namnet och föraktade avgudabordet och bröt med allt slags världslikställighet. Ty därmed ansågs han väl ha förtjänt även det svåraste straff.

Också plägade hedningarna och särskilt judarna pådikta de kristna allehanda förskräckliga brott. De senare fällde ju Kristus som missgärningsman och det till och med genom falska vittnen. Och den arten satt i dem; och den övade de flitigt mot de kristna.

Och det var det bittraste på martyrens dödsdag, att han måste dö som en brottsling, utan att kunna bevisa sin oskuld. Men Herren lovar att bevisa den. Den vita stenen är beviset inför både himmel, jord och avgrund.

Löftet om den vita stenen blir dyrbart särskilt i tider, som nu stunda. Ty de, som nu håller fast vid det heliga namnet och inte sitter med vid det gudlösa vetenskapsbordet, de blir dömda som "efterblivna och gammalmodiga". Ja, som brottsliga folkfördärvare som står i vägen för den nya upplysningen. Och i de tider, då den världsliga överheten blir så genomdjävulsk och genomsatanisk, att den "ger sin makt och myndighet åt vilddjuret" till den Harmagedoniska striden mot Lammet och dess heliga för att utrota dem från jorden (Upp 17:13, 14), då ska många "Antipas" gå i döden som upprorisk mot lagar och överhet och dö som "brottsling". Men Herren lovar att lägga hans oskuld i dagen. Den vita stenen ska göra det. Inför den måste all djurvetenskap och alla djurkonungar och all djuröverhet och alla skrånande djurhopar tystna för alltid.

Skökans synagoga, vars föreståndare är Satan, har alltid haft gott om svarta stenar. Hon har lyckats få den världsliga överheten att fastslå hennes budlösa läror genom lag och bekräftelse. Så t.ex. har den lutherska sumphönan fått laga skydd för sin sjusidigt ande- och budlösa klenod, med vilken hon i århundraden genomsyrat vårt folk (Kap 8, sid. 86 f.). Hon har röstat ned och röstat bort Luthers budfulla tro och rättfärdiggörelse. Och alla dem, som fasthållit denna oförfalskade

lutherska klenod, har hon röstat ned som lagträlar och folkfördärvande villoandar, vilka bryta mot lag och bekännelse. Men även här kommer Herren att delta i omröstningen. Han låter först de svarta stenarna ha *sin* tid. När den är ute, lägger han den vita stenen. Och inför den måste alla Satans synagogor och sumphöner tystna för alltid.

Löftet om den vita stenen är dyrbart även i ett annat hänseende. Människorna minnas bäst sin nästas fel och är kvicka att kasta svarta stenar. Också kan ju en övervinnare ha ett liv så svart bakom sig, att han har väl förtjänt den svartaste sten. Men han har nu Sions vita tubudslag förbundsmässigt lagd i hjärtat och skriven i sinnena. Och på grund av denna vita lag ges den vita stenen trots det svartaste liv. Se på den botfärdige rövaren. Nattsvart liv *bakom* honom, solvitt liv *inom* honom, paradisliv *framför* honom. Stenen, den vita, gav honom Herren. Den låg i dessa strålande ord: "I dag ska du vara med mig paradiset." Den stenen gjorde hela hans evighet vit.

Ingen övervinnare får den vita stenen med Sinai-rätt, utan bara med Sions-rätt, som är nådig rätt och rättslig nåd. Ty denna sten är den 3:e rättfärdiggörelsen eller rättare en bild av densamma (Kap 6, sid. 77 f.). I den rättfärdiggörelsen frisäger Gud från all den synd och brist, som ända in i döden vidlåder även den trognaste och mognaste övervinnare. Till och med Antipas, vittnet det trogna, denna strålande stjärna av första ordningen i det becksvarta Pergamus-mörkret, hade så mycket mörker i sig, att han *behövde* den vita stenen för att bli himmelsvit i all evighet. Om bara domaren skådar det storslagna Antipas-draget, som dragit kors- eller dödstecknet över hela jorden och världen och allt självfrälseri, då träder han fram i en så storslagen nåd att den övergår alla mänskliga begrepp. Ja, där går han hela skeppslaster av synder och brister med tystnad förbi, alldeles som Herren gjorde i Smyrna.

Den vita stenen eller den 3:e rättfärdiggörelsen är alltså samma som den frisägende domen i den första himmelens elds- och svavelregioner. Det är den vita stenen, som med Sions-rätt håller den ostrafflige övervinnaren oskadad inför den andra döden.

"Vem vill anklaga Guds utkorade? Gud är den som rättfärdigar" — det är den vita stenen. Här väger all världens dom ingenting. Här tystna alla svarta tungor. Här mista alla svarta stenar sin rösträtt. Bara den vita röstar. Och därmed tyst som i graven och tyst i all evighet.

C

Namnet

"Och jag ska ge honom ett nytt namn skrivet på den stenen, ett namn som ingen känner utom den som får det."

Detta namn är alltså paradismamnet. Och bara den som får det, vet vad det är. Och då nu ingen av oss fått det, så vet ingen av oss vad det är. Och alltså har vi ingenting att säga om det namnet.

Men likasom paradismannat ligger frövis inneslutet i ökenmannat, så ligger paradismamnet frövis inneslutet i ökennamnet.

Och likasom man av ökenmannat kan få en sådan försmak av paradismannat, att man vet, att det finns, så kan man av ökennamnet få en sådan försmak av paradismamnet, att man vet, att det finns.

Övervinnaren har nämligen ett namn redan under ökenvandringen. Också sägs ju paradismamnet vara ett *nytt* namn. Och alltså finns det ett gammalt namn, som övervinnaren har, innan han får det nya.

Sålunda finns det mer än ett namn. Ja, det finns *tre* namn. Ty den som fått det nya namnet i fulländad gestalt, han har genomgått tre födelser: den lekamliga, den andliga och den andelekamliga. Och i vardera födelsen fick han av Gud Fader ett namn.

De två första namnen ligger alltså inom vår erfarenhet. Och vad de är, kan och *måste* vi veta, så att vi bär dem ostraffligt. Ty det är det oeftergivliga villkoret för att få det tredje. De två första är det dyrbara och ömtåliga fröet till paradismamnet. Bortslarvas detta frö, då är det nya namnet förlorat; skadas detta frö, då är det nya namnet skadat. Alltså: noggrann kännedom och aktsam vård om de två första namnen! — Låt oss då göra ett litet försök att lära känna dem! Vilka är de två första namnen? Jo, se på den sionitiska pannan. Där står de skrivna. Ty så läser vi om Sioniterna: "Och jag såg Lammet stå på Sions berg och med det 144 000, som hade dess namn och dess Faders namn skrivet på sina pannor" (Upp 14:1).

Där har vi den sionitiska pannan med de två namnen. Och de är: Lammets namn, och: Lammets faders namn. Det är den *bibliskt* evangeliska pannan med de högättade namnen, den enda evangeliska panna, som finns på jorden. Varje annan panna, som går och gäller för "evangelisk", är skökoppannan, som är den namnlösa pannan.

Dessa tolv gånger tolv tusen bergsjungfrur* är de 42 månadernas förstlingsförsamling på hela jorden, bland alla folk och i alla kyrkor, som vi sett förut. De sägs vara "utan vank" (v. 5). Det är just vad Paulus kallar: "utan fläck och skrynka". De står alltså på Smyrna-planet och är "ostraffliga inför Herren". De är "de rika Smyrnenserna" kring hela jordens rund, de högättade förstlingarna med de höga anorna, de kungliga barnen med de kungliga namnen. "På gången och på pannan" känns de igen. Ty med högturen panna går de alltid *uppåt, uppåt*, trots det att hela världen slår *ned* dem, *ned* dem.

Låt oss då betrakta de tre namnen och framförallt de två första, ur vilka det tredje växer upp. Alltså:

a

Lammets faders namn

Lammets fader är Gud Fader. Och vad heter Gud? Jo, det fick Mose veta vid den brinnande busken (2 Mos 3:13–15). Mose sa till Gud: "När jag nu kommer till Israels barn och säger till dem: 'Edra faders Gud har sänt mig till eder' och de då fråga mig: 'Vad är hans namn?' vad ska jag då svara dem?" Gud sa till Mose:

"Ehjeh aschär ehjeh"

Detta är alltså Guds fullständiga namn. Och det betyder: "Jag är den Jag är."

Och Gud sa vidare: "Så ska du säga till Israels barn:

* I grundtexten står rent ut: "de är jungfrur", d.v.s. jungfruligt rena och obesmittade av allt slags mergaderi (v. 4, 5).

"Ehjah"

har sänt mig till er."

Detta är alltså Guds namn i förkortad gestalt; och det betyder: "Jag är", vilket sålunda inbegriper samma som det fullständigare namnet. — Mose skulle alltså säga till Israels barn så: "**Jag är**" har sänt mig till eder.

Och Gud sa ytterligare till Mose: "Så ska du säga till Israels barn:

Jehovah,

era fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har sänt mig till er. Detta ska vara mitt namn evinnerligen, och så ska man nämna mig från släkte till släkte."

Här kallar sig Gud Jehovah. Och det namnet betyder: "Han är" eller fullständigare: "Han som är den han är." Jehovah är alltså samma namn som Ehjah, bara uttalat i tredje personen. Då Gud utsäger sitt namn i första personen, då säger han: **Ehjah** (Jag är); då han utsäger det i tredje personen eller säger det om sig, då säger han: "**Jehovah**" (Han är). Och detta senare namn är det vanliga. Och det översattes i vår bibel med ordet: Herren.

Ehjah, Jag är — så kallar sig Gud. *Ty han ensam är av, genom och till sig själv.* Han är den ende självständige, den ende som har livets urkälla inom sig. Han lever ett heligt, saligt och evigt liv upp och över alla världar, tider och "evigheter" i en fullhet, kraft och majestät, som ingen fattar mer än han själv. Han är den evige, den oföränderlige, den trofaste, den gode.

Ehjah, Jag är — så kallar sig Gud. Ty han ensam "*är*". Utom honom "*är*" ingenting. Där han inte är, där är det eviga intet. Nämn Gud med namnet "**Han är**", och du har nämnt allt som är och därmed nämnt allt som inte är.

I den första födelsen får människan sitt första namn. Och det är "Lammets faders namn", alltså namnet **Ehjah, Jag är**. Han nämner henne vid namn, och hon är till. Han säger: "**Du är** av, genom och till mig." Och därmed heter hon: "**Jag är**" (nämligen av, genom och till honom, som heter "**Jag är**").

"**Jag är**" *av, genom och till Jehovah* — det är Gud Faders namn på människans panna. I detta namn ligger hennes höga ursprung, höga uppgift och höga mål. Att bära detta namn i ande, själ och kropp, det är att *vara* människa. Att uttala detta namn med ande, själ och kropp, det är att *leva* som människa.

"**Jag är**" *av, genom och till Jehovah* — det är vårt första namn. Så heter varje litet barn på vår jord, och det så djupt och innerligt, att barnet och namnet är ett. Namnet "**Jag är**" sitter på varje punkt, i varje atom i hela dess varelse. Därav pannans renhet och ögats himmel, därav läpparnas paradissötma och den heliga makten i dess älskliga joller och glada liv.

"**Jag är**" *av, genom och till Jehovah* — det är Gud Faders namn på alla andra skapade varelsers panna. Ser du det namnet? Ser du hur naturtroget och rent de är och *säga* sitt höga namn? Sätt dig bland träden i skogen eller bland ängens blommor. Vad ser du? Det höga och heliga namnet överallt. Vad hör du? En kör, som sjunger sitt himmelska namn,

namnet **"Jag är"** av, genom och till honom, som evigt heter **"Jag är"**. Vad känner du? En djup blygsel inför dessa dina rena och lidande evighetssyskon. Blomman såg på dig. Och du såg i hennes öga en tår. Vad grät hon över? Över ditt befläckade namn. Och hennes tår tog en tår ur ditt öga, en tår, som du aldrig glömmet. Den brände sig in i ditt hjärta. Och den branden slocknade icke, förrän ditt namn blev lika rent som hennes.

"Jag är" av, genom och till Jehovah. Så ska människan kalla sig. Därpå ligger *hela* vikten i liv och i död. Ty det är hennes enda verkliga namn, hennes *sanna* namn. Och därav följer, att varje annat "Jag är" är ett lögn-Jag är, ett sken-Jag är. Ty ett "Jag är" utan honom, som heter **"Jag är"** finns *inte*. Fallet ur mitt sanna "Jag är", ned i lögnens och skenets "Jag är", är syndafallet. Min synd är ett själviskt "Jag är", min skuld är ett återfordrat "Jag är", mitt straff är ett fördärvat "Jag är". Synd, skuld och straff eller död är ett "Jag är". De är ett *namn*, nämligen mot-namnet, lögnnamnet: **"Jag är"** av, genom och till mig själv. Och även det namnet sitter på varje punkt, i varje atom i hela varelsen. Det är "vilddjurets namn". Och detta fräcka namn står tydligt skrivet och läsbart på varje vildmänniskas panna. Hon säger med ande, själ och kropp: **"Jag är av, genom och till mig själv."** Vildnamnet stinker av henne överallt. Hon sprider omkring sig en vidrig djurstank, ett hemskt självväsen, som öppnar under henne det eviga intets bottenlösa avgrund.

"Så ska du säga till Israels barn: Jehovah har sänt mig till eder. Detta ska vara mitt namn evinnerligen. Så ska man nämna mig från släkte till släkte."

Ve det folk, det släkte, som inte nämner Gud vid sitt namn så, att det bär hans namn på sin panna. Det är ett namnlöst folk, ett utstruket folk.

Det finns bara *en* fara, bara *en* olycka på jorden. Och det är att ha bortkastat sitt namn. Ty allt, som är *utan* sitt namn, suges in i de namnlösa regionerna, där skapelseväsendet frätes och ätes av dödens maskar, vilka föder den andra dödens mask, "som inte dör".

b

Lammets namn

Synd, skuld och straff eller död är ett själviskt "Jag är", ett vild-Jag är. Och därför kan de i tid och evighet aldrig tas bort med annat än ett nytt "Jag är", ett lamm-Jag är. Allt ont är ett namn ifrån nedan och viker bara för ett namn ifrån ovan.

Och emedan allt ont till sitt väsen är ett "Jag är", så måste försoningen, frälsningen, nåden, evangelium, vara ett "Jag är". Och detta "Jag är" är Lammets.

"Jag är av, genom och till Jehovah" — det är Lammets namn. Det stod skrivet på hans panna. Och det uttalade han sekundligen med hela sin ande, själ och kropp. Han var ett livs levande **"Ehjah"** ur honom, som heter **"Ehjah"**. Och han sa bara ett enda ord på jorden, det ordet: **"Ehjah"**, Jag är.

På detta höga namn lade han hela vikten: **Jag är vägen, sanningen och livet; Jag är världens ljus; Jag är livets bröd** o.s.v. Alltså är han, i varje atom i hela sin varelse, vägen, sanningen, livet, ljuset, brödet o.s.v. Han är det höga, heliga och saliga namnet. På Tabor ser vi hans vita **"Jag är"** stråla som middagens sol. På korset ser vi det också. Det

skymmes för en stund av det midnatts-Jag är, som då "hade makten". Men det bryter fram i evig härlighetsglans. På Patmos står det inför oss. Och där framträder detta höga namn i de sju namn eller titlar, med vilka de sju breven börja.

Ehjah, Jag är — det är Lammets namn. Och det är själva livsväsendet i alla hans namn. Det uppbär dem alla. Det är kärnan och kraften i dem alla. Så t.ex. namnet Jesus. Det lever på namnet "**Jag är**". Det uppbäres av namnet "**Jag är**". Det är vad det är bara genom namnet "**Jag är**". Ty ingen frälsare vore han, om han inte med sitt "**Jag är**" genomlidit, sönderlidit, upplöst, övervunnit syndens, skuldens och dödens "Jag är", som är mörkrets makt-Jag är. — Var så innerligt snäll och peta inte ut namnet "**Jag är**" ur namnet Jesus. Ty vad har du då kvar? Jo, skökans "Jesus", som fördärvar alla jordens folk.

Ehjah, Jag är — det är Lammets namn. Och det är det stora stamnamnet, det heliga och saliga **Stam-Ehjah**, i vilket vi ska bli heliga och saliga **Gren-Ehjah**.

Frälsning är alltså namnbyte, utbyte av mitt falska "Jag är" mot mitt sanna "Jag är" i Lammet. Någon annan nytestamentlig frälsning känner inte skriften. Ty hon känner bara de 144 000 som frälsta, ingen enda mer på hela jorden; allt annat är i stort sett vilddjuret och skökan därnere i sumpen kring bergets fot.* Och hur skiljas dessa förstlingar däruppe från mänskligheten därnere? Bara på namnet, ingenting annat. De har Guds och Lammets namn skrivet på sina pannor. Sumpmänniskorna däremot har vildnamnet. De förra har alltså blivit frälsta genom namnbyte. De är 144 000 **Ehjah** i Lammets **Stam-Ehjah**. Bara namnet "**Jag är**" i Lammets "**Jag är**" har lyft dem ur sumpen och upp på berget. Märk detta! Och akta dig för skökan, som lägger den personliga frälsningen utanför namnet, där den i tid och evighet aldrig ligger.

I den andra födelsen sker namnbytet. På pingstdagen nämner Gud människan vid namn. Därmed utföds hon ur vildnamnet. Han säger: "**Du är av, genom och till mig i Lammet.**" Nu heter hon: "**Jag är av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah.**"

Där har vi alltså de två namnen på den sionitiska pannan, men sammansatta till ett namn. Ty i grunden är de ett. Det ser vi ju strax. Ty "det första namnet" är "Lammets faders namn". Och det är detta: "**Jag är av, genom och till Jehovah.**" Det fick människan i den lekamliga födelsen, som vi sett. Men det blev fördärvat genom vildnamnet. Då tog sig Gud Faders "**Ehjah**" väg till oss genom Lammets "**Ehjah**". Eller: Ur-Jehovah framträdde som Jesus Jehovah. Alltså träder Faderns "**Jag är**" oss till mötes i Lammets "**Jag är**". Och alltså står Faderns namn och Lammets namn inne i varandra på den sionitiska pannan, så innerligt förenade som två blandade vatten. Det är detta sammansatta namn, som vi uttrycker så: "**Jag är av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah.**" Eller: Jag är ett "**Jag är**" ur Guds "**Jag är**" i Lammets "**Jag är**".

Hur uppkommer en Sionit? Jo, Faderns namn, sådant det iklätt sig

* Bland "djurmänniskorna" finns många, hos vilka "djuret" är mycket svagt, hederliga s.k. världsmänniskor, som inte är långt ifrån Guds rike.

Lammets namn, är *säden, säden*; som genom avlelse, havandeskap och födelse framträder som pingstbarnets namn, som pingst-**Ehjeh**, vilket lyfter upp på de högättade förstlingarnas höga berg, högt över sumpen och träsket.

I det två-eniga namnet på den sionitiska pannan läses alltså det höga gudsnamnets underbara historia ända från dess eviga urgrund i Ur-Jehovah fram genom Jesus Jehovah och fram genom de båda födelserna ända in till den tredje födelsen, som kommer med det tredje namnet.

Sålunda bär en förstlingsmänniska, efter sitt mått, ingenting mindre än Guds och Lammets namn på sin panna, det uteslutande höga och härliga namnet **Ehjeh, Jag är**.

Träder vi då denna panna något närmare och betraktar detta namn till dess väsen och innehåll, då det ser ut så:

Jag är den eviga tubudskärleken i Lammet,

Jag är den eviga tubuds rättfärdigheten i Lammet,

Jag är den eviga tubudsnåden i Lammet,

Jag är den eviga tubudsanden i Lammet.

Ja, så mycket *är* var och en av de tolv gånger tolv tusen förstlingarna på Sions berg. En så väldig realitet, en så djup, hög och vid verklighet är namnet på den sionitiska pannan. Samma färsidiga verklighet, som fyller alla tre paradisen, alla himlar och alla evigheter, bor i förstlingsnamnet **Ehjeh, Jag är**. Detta namn är "Andens lag", subjektiverad eller förbundsmässigt lagd i hjärtat och skrivet i sinnena. Den sionitiska förstlingen står som ett "**subjekt-Jag är**" inne i Lammets "**Jag är**". — Här är alltså inte namnet ett och personen ett annat som i våra jordiska förhållanden, utan namnet och personen är samma sak, som vi redan antytt. Namnet "**Jag är**" inbegriper hela människan till ande, själ och kropp, hela hennes andra skapelsebestånd, i vilket det första organiskt gått upp (Kap 6, sid. 75).

Du förstlingsmänniska, betänk ditt fruktansvärt höga namn. Du heter **Ehjeh** som Gud och hans Son. Bäva! Du heter "**Jag är**". I detta ditt "**är**" ligger allt vad Gud är. Fröjdas, jubla! I detta ditt "**är**" bor det eviga "**Ur-Är**", som *är* allt, *har* allt och *bär* allt. Fröjda dig med bävan! Och varje atom i hela din varelse är ett "**är**" med detta eviga "**Ur-Är**" i sig. Vaka, vaka!

Redan på det lekamliga området är varje atom ett kraftcentrum, säga de lärde. Ja, varje atom är ett kraft-"**är**" ur honom, som heter "**Jag är**", och utan vilken inget *är*. Och det finns atomer av högre art, nämligen andelekamliga. Förstlingsmänniskan består av otaliga sådana. Och alla är de kristalliniska kraftcentra, alla är de kraft-"**är**" ur det eviga "**Ur-Äret**". Detta ska noga beaktas. Ty dessa otaliga "**är**" är *Guds otaliga ögon i keruberna* (Kap 1, sid. 24 f.). Helig fasa! Du består av ingenting annat och av ingenting mindre än Guds ögon. Var rädd om dem! Ty varje stunget öga springer över i ett förtärande eldsöga. Det har du tydligen känt.

Ja, ditt namn "**Jag är**" består av otaliga atom-"**är**". Och alla tillsammans bilda din paradismänniska. Därav frestarens obeskrivliga påpasslighet och ihärdighet att med sitt "vild-är" uttränga ditt lamm-"**är**" och därmed erövra atomer. Ty bara i sådana kan han få den naturbas eller de naturliga kraftcentra, vilka är nödvändiga för härskande synd, som kan stänga paradiset för dig eller åtminstone stänga dess

förstlingsfärer för dig, då du hemfaller åt de stungna ögonens eld, där lönen går förlorad och huset brinner upp.

Förstlingsmänniska, du heter **"Jag är"**; och därmed består du av otaliga **"är"**. Och alla dessa **"är"** vill bli de otaliga ädelstenarna i din paradisskrud, i vilka Guds öga ska stråla i evig och outsäglig kärlek. I ädelstenarnas stad (Upp 21:9–21) får bara de bo, som har ädelstenarnas dräkt. — Här står oändliga värden på spel. Var rädd om dina ädelstenar, d.v.s. var ett **"Jag är"** med hela din varelse ut i fingrar och tår. Ty till och med lillfingret och lilltån är fullsatta av ädelstenar eller kraft-**är**. Ja, består bara av sådana. Inöva flitigt ditt höga och dyrbara **"är"**, så att du står det heliga och saliga namnståndet, **är**-ståndet, ögonståndet, kristallståndet i allt. Håll dig i **"äret"**, så håller dig **"Äret"** i allt som är och inte är.

Förstlingsbarnet heter **"Jag är"**, nämligen: **Jag är** den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. På detta lilla **"är"** ligger hela vikten. Ty just i detta **"är"** ligger den sekundliga nu-pingsten. Då detta **"är"** blir ett **"var"**, då är människan fallen från "den första kärleken" och "de första gärningarna". I detta **"är"** står det prima, i detta **"var"** står det sekunda och under-sekunda. Och märk, o människa, hur kvickt ditt **"är"** kan springa över i ett **"var"**.

Förstlingsbarnet heter **"Jag är"**, nämligen: **Jag är** den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. På detta lilla **"är"** ligger hela vikten. Ty detta **"är"** är själva barnet. Bara den som **är** kärlek, kan älska; bara den som *är* rättfärdighet, kan öva rättfärdighet; bara den som *är* livsnåd, kan leva nådens liv, bara den som *är* ande, kan vandra i anden. Utan detta **"är"** är all min "kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande" ett skal utan kärna, en Kaifas-mantel.

Förstlingsbarnet heter **"Jag är"**, nämligen: **Jag är** "Andens lag". På detta lilla **"är"** ligger hela vikten. Ty detta **"är"** är den prima och sekundliga andelagsgärningen, stamgärningen, som gör Gud till sin Gud och gör nästan till broder. Det prima barnet och den prima stamgärningen är *ett*. Ty detta barn är Guds och människans gemensamma födelsegärning. På Sions berg, som står inom det eviga, och på vilket det levs evigt liv, är vara och göra *ett* (Kap 8, sid. 48 f.).

Förstlingsbarnet heter **"Jag är"**, nämligen: **Jag är** det eviga tubudsevangeliets. På detta lilla **"är"** ligger hela vikten. Ty detta **"är"** är evangeliibarnet, *nåd*-barnet. Dess första och sista och enda ord på jorden är detta: "O, Jag är", "Jag är"; inte av, genom och till mig själv, som jag var i mitt förskräckliga "lögn-Jag är", utan **"Jag är"** av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah. Det är livsnådens **"Jag är"**. Hela varelsen till ande, själ och kropp och i varje atom är ett stycke livsnåd och ett sekundligt nådflöde från Ur-Jehovah genom Jesus Jehovah. Nåd-draget är grunddraget hos alla Sioniter. Det är själva livsdraget i alla deras drag. Man ser det på dem; man hör det av dem, även då de tiga; de lukta nåd och sprida nådens ljuva doft omkring sig; de är genomparfymade av nåd. De är ett livs levande tubudsevangeliem. De är det gyllene skapelse-"intet", som inrymmer det gyllene skapelse-allt (Kap 7, sid. 18 f.). De föra inte nåden på tungan; själva tungan *är* nåd; de är nåden.

O, "Jag är, Jag är"! Detta lilla **"är"** är så lätt som en fjäder. Ty det är kvitt det tunga Sinai-**är** och det klumpiga kattbjörns-**är** och det

slingrande lammorms-är. — Och det är så tungt, att hela jorden väger som ett inget mot det. Ty det har den sionitiska bergstyngden i sig, himmelstyngd och evighetstyngd. Därför är sioniterna omöjliga att rubba. De stå Antipas-ståndet med den namntecknade Antipas-pannan även *då*, när pannan krossas i döden.

O, "Jag är, Jag är"! Detta lilla "är" är den enda punkt på hela vår jord, där paradiset, himmel och evighet bryta in och bryta fram i skapelsen. I detta "är" ligga alla himlar och alla evigheter. Det känner ni också, ni högättade förstlingar på det höga himmels- och evighetsberget. I ert hjärte-är, som bottnar i Ur-Jehovah, framväller en flod, som vattnar så stilla, läskar så milt och bär upp så högt, *högt* över jordens kvalmiga sumpmark.

O, "Jag är, Jag är"! Detta lilla "är" har örnens vingar. Det känner ni också. Det lyfter och lyfter upp i kristallens klara rymder, upp i trons allraheligaste, där allt är så tyst och stilla, så majestätiskt och högt, så hjärtenedsmältande milt.

På Sions berg står 144 000 "Jag är". De är Guds församling. Hon består bara av sådana, som är *namn*. Och i deras mitt står Lammet. Alla är församlade kring honom som 144 000 *namn* i hans *namn*.

Och nu förstår vi vad han menar, då han säger: *Var två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem* (Matt 18:20). Vad måste dessa "två eller tre" *vara*, för att kunna vara församlade i hans *namn*? De måste vara två eller tre *namn* i hans *namn*. Ty inom hans *namn* kan bara den stå, som är ett "Jag är" i hans "Jag är". Det går alltså inte an att stå som en stör eller ligga som en stock "i hans *namn*". Stör- och stocksamlingen "i Jesu *namn*" är sköko-församlingen; men *namn*-samlingen i Jesu *namn* är Smyrna-församlingen. Då två eller tre "Jag är" är församlade, då är de ett litet Smyrna, som står på berget. Och i deras mitt står Lammet. Det känner ni också, ni två eller tre.

Dessa "två eller tre" är alltså någonting högt; ty de är två eller tre "Ehjah" i Lammets "Ehjah". Betänk, vad det innebär! Kalla dem A, B och C. Vad är A? Jo, den eviga tubudskärleken som människa, den eviga tubuds rättfärdigheten som människa, den eviga tubudsnåden som människa, den evige tubudsanden som människa, alltså "Andens lag" som människa, eller det eviga tubudsevangeliets som människa. Och vad är B och C? Samma sak. Vilket krav på dessa två eller tre! Att vara församlad i Jesu *namn*, det är ingen småsak det. Ty det är att heta "Ehjah" som Gud och hans Son. Men det är också den lätta och ljuva "fjädersaken" för den som gjort *namnbytet*.

Och nu förstår vi också vad det är att "tala i Jesu *namn*" och att "göra allt i Jesu *namn*". Det innebär ingenting mindre, än att jag talar och gör som ett "Jag är" i Jesu "Jag är". Ty tala och göra i hans *namn* kan bara den som står som ett *namn* i hans *namn*. Inom ramen av hans heliga *namn* står bara *namn*, ingenting annat i tid och evighet.

Och vad måste jag då *vara* för att kunna tala och göra i Jesu *namn*? Jo, samma som A, B och C. Det måste vara den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden, som talar och gör. Det är ingen småsak det. Men det är också den lätta "fjädersaken" för den, som gjort *namnbytet*.

Och så förstår vi även vad det är att "be i Jesu *namn*". Det är ingenting mindre än att be som ett "Jag är" i Jesu "Jag är". Bara *namn* kan be i Jesu *namn*; inga andra.

Och vad måste jag då *vara* för att kunna be i Jesu namn? Samma som A, B och C. Det måste vara den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden, som ber. Men då *den* ber, då ges alltid det, varom bedjes. Allt vad "Andens lag" ber, det ger **Andens lag**. Allt vad evangelium ber, det ger **Evangelium**. Utebliven bönhörelse beror därpå, att det inte är "Andens lag" eller evangelium, som ber i mig. Bristande bönhörelse beror på bristande namn. — Men brister mig det födda namnet, då kan och bör jag som ett rot-namn i Jesu namn be särskilt om det födda namnet.*

Och slutligen förstår vi även vad det är att ha sitt namn skrivet i det slaktade Lammets livsbok (Upp 13:8). Lammet är livet. Boken är alltså han själv eller hans namn "**Ehjah**", **Jag är**, namnet "över alla namn". Att stå skriven i denna bok är alltså att ha gjort namnbytet och stå som ett "**Ehjah**" i hans "**Stam-Ehjah**". Och Gud har förutsett, att de 144 000 namnen på Sions berg ska i alla väder stå orubbliga, som själva detta berg. Och därför sägs det om dem, att de från världens grundläggning har sina namn skrivna i livsboken, och att de inte tillber vilddjuret, fastän jordens innebyggare tillber det. De är "vittnena de trogna", vars namn aldrig "krossas", inte ens då, när deras pannor krossas i döden. Skulle något prima namn sjunka till ett sekunda eller under-sekunda, som inte ändrar sinne, då var också detta förutsett. Till de "orubbliga" hörde det inte.

Namnet "**Jag är**" på den sionistiska pannan är beviset för kristendomens sanning. Smyrnapannan bevisade den, Antipas-pannan också. Om världen såg sådana pannor på alla dem, som så högljutt kallar sig "Guds barn", då vore inte den antikristiska pannan så allmänt fräck, som den nu är. Men skökan har slarvat bort namnet "**Jag är**". Ty hon lägger den personliga frälsningen utanför det födda namnet, där den i tid och evighet aldrig ligger. Därav dessa namnlösa pannor i miljontal i det stora skökodömet, som är ett helt världsdöme.

Frälsning är namnbyte, säga vi än en gång. Men vildnamnet är kärt, och därför är bytet så sällsynt. Namnbytarnas antal är ringa, bara några här och där, ett litet Smyrna här och där. Och de är dyrbara för Gud och hans Son. Ty de har, efter sitt mått, samma namn som Gud och hans Son. Och ni känner sekundligen, hur rädd Gud är om ert höga namn. Så snart ni aldrig så litet sväven ut i ett vild-**är**, då mörkna hans ögon i misshag och det sticker i atomerna. **Är**-lösa känslor, **är**-lösa tankar, **är**-lösa ord, **är**-lösa blickar, **är**-lösa gärningar — allt sådant är namnfaror. I varje sådant "**är**" utanför "**Äret**" gapar det evigt **är**-lösa intet. Det känner ni tydligen. Och om det påmins ni troget och träget av Anden. Han är så gränslöst rädd om ert gränslöst dyrbara "**är**". Han suckar så tungt, då det är i fara. Ty han bor i ert "**är**" och *är* ert "**är**" och vill vara ert "**är**" i all evighet. Ve den, som kör ut honom! Ty den måste sjunka ned i det **är**-lösa djup, där han sjunker och sjunker och aldrig når botten.

* Under sitt rotliv kunde lärjungarna inte be i Jesu namn (Joh 16:24). Ty de var ännu inte födda namn (pingstnamn) i hans namn.

c

Guds och Lammets namn såsom paradismamnet

Gud kallar människan för tredje gången vid namn. Därmed sker hennes tredje födelse, och hon framträder som paradismänniskan. Han säger: **"Du är"**; därmed bär hon det tredje namnet. Hon heter: **«Jag är»** *av, genom och till Jehovah i den förhärligade Jesus Jehovah.*

Detta namn är alltså samma namn, som hon hade förut. Skillnaden är bara den, att det nu är fött för tredje gången. Det har organiskt övergått i paradisk härlighet.

Paradismänniskan och paradismamnet är *ett*. Hon är sitt namn i himmelsk härlighet ut i fingrar och tår i den nya kroppen. Under troslivet satt hennes dyrbara **"är"** i varje atom i hela hennes varelse, men i samma förnedringsgestalt, vari Herren bar sitt **"är"**; nu strålar det i alla atomer som gnistrande ädelstenar i all evighet.

Tänk, vilken härlighet en förstlingsmänniska frövis bär i sig här på jorden. Om t.ex. bara hennes lillfinger kunde avkasta förnedringens slöja och framträda som paradisfinger, så skulle det utstråla en härlighetsglans, som ingen dödlig kunde uthärda.

Det nya namnet är skrivet på den vita stenen. Så uttrycks saken i Pergamus-löftets *bildspråk*. Stenen och namnet är alltså oskiljaktiga. Naturligtvis. Ty stenen är den tredje rättfärdiggörelsen, och namnet är den tredje födelsen. Och de är en och samma akt, nämligen: frisägandet från all synd och brist och tillsägandet av paradislivet genom paradisfödelsen.

Det tredje namnet är ett *nytt* namn. Det kommer med någonting nytt. Och vad det är vet vi inte. Ty vi *kan* inte veta det. Om det nyssnämnda lillfingret skulle säga oss det, så fölle vi som döda till jorden.

Men att det verkligen finns ett tredje namn, det vet var och en som bär "de två första" på sin panna. Ty han får "smaka den tillkommande världens kraft", som just är det tredje namnets kraft. Och det namnet får han smaka på sina namnsdagsfester, som är *ett* med hans födelsedagsfester. Sådana fira Gud och Lammet med honom. Och till en sådan fest bjudas alla himmelens innevånare. Där sitter man till bords och äter en gemensam måltid. Och där håller Ur-Jehovah ett tal till sin högättade "namne". Och det handlar om hans andra namn. Och han talar om detta namn så, att det skrivs på pannan djupare, klarare och kraftigare än någonsin förut. Och vid slutet av talet säger han några ord om ett "nytt namn". Och därvid förnimmer hans "namne" någonting "nytt" och det ibland ända därhän, att han vet inte riktigt, om han är på jorden eller i himmelen. Och nu är han så viss om, att det finns ett nytt namn, att han går i döden därpå; men *vad* det är, vet han inte. Också har språket inte några ord för vad han smakade vid bordet.

Dessa namnsdagsfester är samma som "högtidsbordet med högtidsmannat", varom vi talat förut. De är de förnyade och fördjupade pingst- eller födelsedagarna, som Gud och Lammet och alla himmelens innevånare fira med *den*, som lever nu-pingst eller står i pingst-**äret** och inte sjunker ned i en bara **då**-pingst, som man gjorde i Efesus och Pergamus.

Och i de tider, som ni nu går till mötes, ni högättade förstlingar på det höga berget, ska ni få fira namnsdagsfester så härliga och kraftiga,

att era pannor ska stråla likt änglapannor, alldeles som Stefanus' panna strålade inför det stora sköko-Rådet, innan han krossades av stenarna.

Det nya namnet "känner bara den som får det". Därmed är sagt, att det innesluter en individuell hemlighet, som bara namnägaren känner.

Redan det första namnet, som ges i den lekamliga födelsen, bär på en hemlighet, som bara den känner, som fått det. Ur-Jehovah gav honom en urhemlighet, som ingen äger mer än han. Ty han blev så skapad, att han skulle frambära Gud åt sin nästa, så, som ingen mer än han kan göra, och ta emot Gud från sin nästa så, som bara nästan kan frambära honom. Varje människa heter "**Jag är**", men i detta "**Jag är**" ligger ett "**är**", som finns bara i det.

Och i den andra födelsen framträder denna uregdomlighet i förnyad och utvecklad gestalt (Kap 6, sid. 77 f.). Därmed är given en naturbas för det andra namnet, så att det kan framstråla den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden så, som inget annat namn kan göra.

Människa, var rädd om ditt "själv" och sköt det så, att det blir det "själv", som alla "själv" behöva, och som själv behöver alla "själv".

Människa, ditt pingstnamn bär på en dyrbar, säregen skatthemlighet, som bottnar i själva den eviga urhemligheten, som är Ur-Jehovah. Och därför måste du genomgå många dyrbara, säregna och hemliga utfödelsekval med åtföljande dyrbara, säregna och hemliga namnsdagsfester. Ty i Guds paradiset inkommer ingen annan än den, som är olik alla andra. Där finns inget rum för dupletter. Var och en måste kunna ge Gud åt alla andra på ett nytt sätt och kunna ta emot Gud från alla andra på lika många nya sätt.

Det är förskräckligt, vad den sekunda och under-sekunda kristendomen går illa åt människorna. De sluter sig tillsammans kring någon "fader och mästare" och efterlikna honom, så att de totalt tappa bort sig själva. Och denne lärofader är så sjukligt svag för de kära fåren, att han plirar så gott, då han ser sig själv gå igen i dem, som hans kropp går igen i sin skugga. Och han tål inget självständigt själv vid sin sida. Det klubbar han ned. "Jag och ingen mer – detta rätter och packer er efter!"

Gå in i en kyrka eller ett bönhus och hör en talare, som du inte känner. Av hans ande märker du ofta snart, vilken kvalitet han har. Och om det är den sekunda eller under-sekunda, så kan du till och med av hans röst, tonfall och åtbörder säga, till vilken sumphöna han hör. Ty inom varje sådan skökokyrka är alla som stöpta i samma form. Ingen ursprunglig åder direkt från tronkällan; utan bara ett eftersägende av vad lärofadern sagt.

Så utbildar sig en allmän-ande, som blir det sumpvatten, i vilket hönan och hela kycklingehopen lever och har sin varelse. Alla samma utseende och samma kackel och samma plask i samma pöl. Och så förkväves och förtrampas den medskapade namnskiftningen. Man är bara en hop av dupletter med gemensam färg och gestalt.

Ni Herrens heliga, kallen ingen på jorden er "fader och mästare". Sådant är köttsligt och dödligt för namnet. Låt inte ens de "profeter, visa och skriftlärda", som Herren sänder, bli era källor, utan låt dem visa er till källan, så att ni blir de självständiga källor med självständiga ådror från tronen, vartill ni blivit två gånger födda och vartill ni ska födas för

tredje gången.

I den tredje födelsen framträder människan i den evighetsfullkomning, vartill hon blivit skapad. Här är hennes ur-egendomlighet fullt genomförd, så att hon fullt ger åt alla det hon är kallad att ge och fullt mottar av alla det de är kallade att ge. Den som inte har något nytt från Gud att ge, han har inget namn och inget rum i paradiset eviga värld.

Det nya namnet var ett passande löfte åt blivande övervinnare, som bodde där Satan bodde och hade sin tron, och där allt gick i Satans namn och där det kunde kosta livet att avvika från det namnet.

I Pergamus stod alltså striden mellan dessa två namn: "**Jag är** av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah", och: "**Jag är** av, genom och till mig själv i Satan". Här hängde allt på ett "**är**". Och med sitt "**är**" krossade *Antipas* Satans "**är**".

I vårt land står också striden mellan de två namnen. Även här hänger allt på ett "**är**". Och Harmagedons strid kommer att stå mellan dessa två namn med dessa två "**är**". Bara den som är ett "**Jag är**" i Jesu "**Jag är**" kan krossa Satans "**Jag är**".

Kristendomen är inte ett "Jag vet", inte ett "Jag känner", utan ett "**Jag är**" med inbegripet veta och känna. Evangelium är ett "**Jag är**". Och på detta "**Jag är**" hänger det.

Fram nu, ni *Antipaséer*, med den gudagjorda pannan, "hård som diamant, hårdare än flinta" (Hes 3:9). Ty här stunda hårda tider med hårda vilddjurspannor, som kräver de hårda diamantpannor, vilka håller och bär det heliga namnet även då, när pannorna krossas i döden.

Och nu hav tack, du helige *Antipas*, för ditt höga föredöme på smärtornas väg till smärtefritt land! Förstlingsnamnet bar du på din panna in i döden. Högsta betyget fick du: **Mitt vittne, det trogna**", betyget inramat i blod. — Vid bordet sitter du, mannat äter du, stenen har du fått, namnet läser du och vet vad det är. Med den barmhärtige Gudens hjälp ska vi förvisso följa dig efter. Amen.

IV

Tyatira

Och skriv till församlingens ängel i Tyatira: "Detta säger Guds Son, han som har ögon som eldslågor, han vilkens fötter likna glänsande malm: Jag känner dina gärningar och din kärlek och din tro och din tjänst och din ståndaktighet och dina gärningar, de sista flera än de första. Men jag har det emot dig, att du har fördrag med kvinnan Jesabel, som säger sig vara en profetissa och lär och förför mina tjänare att bedriva otukt och äta avgudaoffer. Jag har givit henne tid att ändra sinne, men hon vill inte ändra sinne och upphöra med sin otukt. Se, jag vill lägga henne på sjukbädden och låta dem, som bedriva hor med henne, komma i stor nöd, om de inte ändra sinne och upphör med hennes gärningar. Och hennes barn ska jag dräpa. Och alla församlingar ska förnimma, att Jag är den som rannsakar njurar och

hjärtan. Och jag ska ge var och en av er efter hans gärningar.

Men till eder, ni andra, som bor i Tyatira, så många som inte har denna lära, då ni ju inte "har lärt känna djupheterna", som de säga – ja, Satans djupheter! – till er säger jag: Jag lägger inte på er någon annan börda; hållen bara fast det ni har, till dess jag kommer.

Den som övervinner och intill änden troget gör mina gärningar, honom ska jag ge makt över hedningarna, och han ska styra dem med järnspira, likasom när man krossar lerkärl, som också jag har fått den makten av min Fader; och jag ska ge honom morgonstjärnan. Den som har öra, han hör vad anden säger till församlingarna."

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Tyatira? Bara ett: gärningarna. Det ser vi av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar". Och han sökte naturligtvis här, som i Efesus, "de första gärningarna" eller pingstdagsgärningarna, som är den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i Tyatira? Bara ett: övervinnandet. Det ser vi av slutordet: "Den som övervinner" o.s.v. Och han sökte naturligtvis här, som i Efesus, det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Tyatira? Jo, han fann en församling, som bestod av tre grupper: den ena med prima, den andra med sekunda och den tredje med under-sekunda kvalitet. Låt oss betrakta dem var för sig. Vi börjar med den sista. Alltså:

A

Den under-sekunda gruppen

Denna utgjordes av Jesabel och hennes anhang. Hon sa sig vara en profetissa, alltså ett Guds sändebud. Men hon förförde Herrens tjänare till att bedriva otukt och äta avgudaoffer. Här har vi alltså samma hedniska lättsinne och världsväsen, som utmärkt Nikolaiterna, men under ett starkt andligt sken. Profetissan ställde den råde hedningen på "kristlig grund".

Denna grupp berömde sig av att "känna djupheterna". De trodde sig alltså ha kommit till en djupare insikt i sanningen än apostlarna. Och denna lära var ju så vidhjärtad och frisinnad! Den sammansmälte kristendom och hedendom på ett så djupsinnigt och tilltalande sätt, att de kristna mycket väl kunde sitta vid avgudabordet och delta i den hedniska styggelsen. Det var alltså det budlösa ormevangeliets, som Jesabel förkunnade, och det under ett sådant sken av gudaktighet och frisinne, att hon lyckades förföra Herrens tjänare och bilda ett farligt parti inom församlingen.

Detta parti stod alltså på den under-sekunda ståndpunkten. Allt var odugligt. Skökan var född, ja, till och med mogen för sin dom. Här fanns inget övervinnande. Allt var djuret med två lammhorn. — Men nu fick det inte längre fortgå så. Förförerskan hade fått sin tid till sinnesändring. Men hon ville inte ändra sinne, säger Herren. Och

därmed var hans tålmod slut och straffdomen oåterkalleligen fälld över henne och hennes barn. Och straffet bestod i sjukdom och i total utrotning från jorden, som det fordom skedde med förförerskan i det gamla Israel, konung Ahabs gemål, och hennes barn.

Men hennes förförda anhängare behandlade Herren mildare. Han gav dem ännu tid till sinnesändring. Men uteblev den, då skulle även de drabbas av en dom. Och den skulle bestå i "en stor nöd". Det var alltså ännu ingen utrotelse, utan en djupt ingripande skräckveckod om, som ett sista försök att rädda dem.

Jesabel var en falsk profetissa. Hennes grundsynd var förstabudssynden. Hon kände inte "Gud Allt" och "Gud En". Och hennes lära var förstabudslös, men med ett förföriskt sken av att vara förstabudsfast. Hon satte sina lärjungar vid avgudabordet i "Guds namn". Och hon går igen i förändrade skepnader allt efter olika tider och förhållanden. Men innerst är hon alltid densamma: **förstabudsskökan.**

Hon trängde in på ett förfärande sätt i de kristna församlingarna. Slutligen satte hon sig som "den stora skökan" på de sju bergen i Rom. Och där sitter hon ännu. Hennes välde är ett världsvälde, ett världshoreri. Hela kristenheten, i stort sett, har hon satt vid avgudabordet "i Guds och Kristi namn". Men hennes dom är oåterkalleligen fälld: total utrotning från jorden i de tio konungarnas eld.

Jesabels grundsynd var förstabudsotukten, alla synders grundsynd. Och den tog yttre gestalt i sjättebudsotukten, som hon predikade och försvarade i Guds namn. Och även i detta hänseende går hon igen. Vi har många sjättebuds-Jesabel i vårt land. Djurmänniskorna tillbedja dem och säga dem vara "rena som änglar". Men de är första- och sjättebudsskökor, även om de inte praktisera sin lära i det yttre.

Dessa Jesabelsprofetissor, med finare eller grövre syndutövning, predika otukt i det moderna evangeliets namn. Det evangeliet heter "vetenskapen", den förstabudslösa nämligen, det 7:e världensrikets "frälsare". Och de har bildat ett Jesabels-parti, som redan omfattar en stor del av vårt folk.

Men vadan denna vidriga rörelse inte minst bland kvinnor? Inför densamma står många tusen kvinnor förskräckta och blygas för sitt kön, som här fallit så djupt. Jo, märk ni ädla kvinnor, en förfärande sak! Jesabelsprofetissorna har ett stort verk att utföra på jorden. De ska bana väg för världens största Jesabel: **Antimaria.**

Man har kallat Jungfru Maria för "Guds moder". Ty hon var moder till Kristus, i vilken Gud är inkarnerad eller vorden människa. Men här kommer att uppträda på vår jord en mot-Maria, som är den fulländade mot-kvinnan till Maria. Hon blir "Satans moder". Hon är Anti-Maria, som ska föda Antikrist, i vilken Satan är inkarnerad eller vorden människa.

Men för att en sådan Satanskvinna ska kunna framträda på jorden, så måste särskilt kvinnovärlden beredas för henne. Det måste finnas ett världsunderlag av sataniska kvinnor, som kan bära upp stor-Jesabel, i vilken kvinnofördärvet når sin högsta höjd. Allt som hindrar Anti-Maria måste ur vägen. Och hindret är första och sjätte budet. Och därför kastar sig Jesabelsprofetissorna så hejdlöst och lidelsefullt på dessa två bud

för att utrota dem från jorden. Första- och sjättebudsfördärvet måste bli en världsmakt, innan laglöshetens och fördärvets kvinna kan träda fram och föda "Laglöshetens människa, fördärvets man" (2 Tess 2:3).

Märk alltså, ni heliga och högättade förstlingskvinnor på det höga berget, att Jesabelsrörelsen bland nutidens kvinnor står i tjänst hos det sjunde världsríkets inbrytande andemakter. Profetissornas ord är inte "tomma". De är fyllda av den uppstigande avgrundsanden, som, vad det lider, kommer att ta människorna med storm. Dessa kvinnor är kallade och utkorade av själve Satan till ett stort verk. Och när det är färdigt, ger Anti-Maria livet åt jordens störste son bland alla dess fördärvade söner.

B

Den sekunda gruppen

Denna grupp var den största. Och Herren vänder sig först till den och låter den bära ansvaret för tillståndet i församlingen.

I denna stora grupp fann mönstraren många goda saker. Det visar betyget. Dess första del lyder så: "Jag känner dina gärningar och din kärlek och din tro och din tjänst och din ståndaktighet och dina gärningar, de sista flera än de första."

Men så kommer betygets senare del. Där har vi ett "men" och ett "emot", alldeles som i Efesus och i Pergamus. Ty så står där: "Men jag har det emot dig, att du har fördrag med kvinnan Jesabel."

Sålunda befann sig detta Tyatira på samma sluttande plan som Efesus och Pergamus. Det var en fallen församling. Skillnaden var bara den, att dess fall var djupare än deras.

Tyatira-synden är densamma som Pergamus-synden, nämligen världslikställighet, men i en mycket högre grad. Här har världsväsendet "i Guds namn" bildat församling i församlingen, nämligen Jesabelspartiet med sin egen lära och sina vederstyggliga verk. Där står förförerskan som lärare och undervisar Herrens tjänare i "Satans djupheter" och i djävulens gärningar. Och allt detta fördrog man. Så djupt var man fallen.

Men Herren ser aldrig så på det onda, att han förlorar blicken för det goda, som vi människor ofta göra. Han såg mycket ont i Tyatira, men han såg också mycket gott där. Och han plockade ihop allt det goda han fann, och det blev en rätt stor hög, som vi se av betyget. Och särskilt prisar han tillväxten i goda gärningar: "de sista är flera än de första." Han håller alltså räkning på våra gärningar och gläder sig över att de öka i antal.

Men Herren ser aldrig så på det goda, att han förlorar blicken för *det bästa*, som vi människor ofta göra. Han såg mycket gott i denna grupp, men *det bästa* såg han inte.

Den första kärleken och de första gärningarna var försvunna. Hade de funnits, då hade inte Jesabel stått där hon stod. Man hade drivit henne ut, så snart hennes lära stuckit fram och hennes gärningar blivit kända. Och detta hade man gjort, även om man därmed fått hela det hedniska Tyatira på sig och förlorat allt vad man ägde på jorden, ja, till och med livet. Den första kärleken stryker aldrig flagg för Jesabel, även om hela världen håller henne om ryggen.

Herren fann inte *det bästa* i Tyatira. Hela denna stora grupp stod bara på sekunda ståndpunkt. Ingen prima kvalitet. Mångsidigt och prisvärt

övervinnande, men inte förstklassigt. Skökan var avlad, fast ännu inte född. Pingstbruden var försvunnen. Namnet ”**Jag är**” fanns inte mer. Det var utstruket på pannan och i boken. Man var stadd i glidandet ned utför berget och var redan bestänkt utav sumpen. Till de vankfria och orubbliga hörde man inte. Här fann Herren inte Smyrnas ostrafflighet. Men med mindre nöjer han sig *aldrig*. Förfärande allvar!

Denna slöa församling hade glömt, att Herren är "den som rannsakar njurar och hjärtan". Hon hade förlorat blicken för pingsthjärtat och pingstnjurarna, för detta innersta och djupaste, för grundtonerna i pingstskapelsen.

Just detta inre rannsakar Herren sekundligen, som Ni vet, ni Herrens heliga. Det sticker i hjärtat, då minsta och "oskyldigaste" djurbild vill intränga i det. Varje hotande djuravelse signaleras skarpt från ögat däruppe genom de många ögonen därinne. Och det sticker i njurarna, då skadliga ämnen uppstå i dem. Där kan växa "stenar", som fördärva hela organismen. Se till, att du heter ”**Jag är**” även i dina njurar. ”**Är**”-lösa känslor och begär blir stenar i de andelekamliga njurarna. *Det* gäller inte minst Jesabelskänslorna och Jesabelsbegären. Hon hade fördärvat alla njurar och hjärtan i det under-sekunda Tyatira, och hon hade skadat alla njurar och hjärtan i det sekunda Tyatira. Därav Herrens skarpa tal i detta brev om rannsakandet av njurar och hjärtan.

Denna slöa församling hade också glömt, att Herren är "den som ger var och en efter hans gärningar". Men hon skulle få förnimma, att hennes sekunda gärningar inte fritog henne från sinnesändringens skräckveckodomen eller från utrotelsesdomen, om den förra inte gjorde verkan.

Här hjälper inga "högar" av goda verk, inte ens om de vore himmelshöga. Därav kommer det sig, att en troende människa, som är så flitig i goda gärningar, att hon gäller som ett helgon, plötsligen kastas i en fruktansvärd skräckveckoeld, där hon frågar förvånad: "Herre, vad har jag gjort, som förtjänt detta hårda slag?" Ja, vad har du gjort? Jo, du har inte gjort "de första gärningarna". Och med mindre än dem nöjer sig Herren *aldrig*. Bara det bästa anser han gott nog åt dig. Och så fick du de sekunda gärningarnas lön i barmhärtig dom. Den var hård, tyckte du. Men fick den lyfta upp dig i namnet ”**Jag är**”, då lyfte den också upp alla dina sekunda gärningar i detta ”**är**”. Och så ska du finna dem som prima i Guds paradiset. Grådaskiga var de, men den vita stenen ska, till din stora förvåning, göra dem alldeles vita.*

Där låg nu ett förfärande allvar över församlingen. Den fasansfulla utrotelsesdomen över Jesabel och hennes barn stod för dörren. Dessa vredens åskor skulle urladda sig över hela Tyatiras hjärte- och njurfördärv och skaka de förförda och de förslöade i deras innersta grund till skyndsamt sinnesändring. Varom icke, så såge de nu tydligt vad klockan var slagen även för dem.

* Alla gjorda gärningar bär människan inom sig. Hon är sina gärningars produkt (Kap 4, sid. 59 f.). Så kann sekunda lyftas upp till prima, då hon lyfts upp.

C

Den prima gruppen

Denna anger Herren med dessa ord: "Men till eder, ni andra, som bor i Tyatira, så många som inte har denna lära, då ni ju inte 'har lärt känna djupheterna', som de säger – ja, Satans djupheter! – till er säger jag: Jag lägger inte på er någon annan börda; hållen bara fast det ni har, till dess jag kommer."

Här har vi alltså det äkta Tyatira. Det utgjordes av de "andra", säger Herren; alltså av sådana, som inte hörde till de två grupper han nyss beskrivit.

Och han påvisar tydligt den skarpa gränslinjen mellan denna grupp och de två övriga. Den hade inte Jesabels lära. Och den stod ostrafflig inför Herren. Han har ingenting "emot" densamma. Intet klander, ingen förebråelse, ingen bestraffning, inte den minsta anmärkning. Den skulle bara hålla fast det den hade, tills han kom. Alltså hade den "de första gärningarna" och "den första kärleken" och "det första övervinnandet". Här är allting förstklassigt. Och därför går han med tystnad alla synder och brister förbi.

Detta lilla Tyatira utgjordes alltså av orubbliga förstlingar på Sions berg. De höll sig rena från Jesabels lära och inlade en tydlig och kraftig protest mot densamma. Ty utan en sådan protest hade de inte stått ostraffliga i mönstringens stund.

Och de höll sig rena särskilt från Jesabels "djupheter", som för dem var det farligaste i denna lära. De såg i dem vad de innerst var, nämligen Satans djupheter. Och de inlade en tydlig och kraftig protest mot dessa förföriska "djup". Utan en sådan protest hade de inte stått ostraffliga i mönstringens stund.

Och de höll sig rena från den stora gruppens oförsvarliga slöhet och slapphet i församlingstukten. De inlade en tydlig och kraftig protest mot detta elände. Utan en sådan protest hade de inte stått ostraffliga i mönstringens stund.

De inlade alltså en trefaldig protest mot Tyatira-fördärvet och stod trefalt rena från den rådande smutsen. Men mer förmådde de inte. Ty de var bara ett litet fåtal. De kunde inte utdriva Jesabel ur församlingen. Och de kunde inte genomdriva den församlingstukt, som det stora och slöa flertalet försummade. Här stod de vanmäktiga, likasom Herren själv stod vanmäktig gentemot skökoväsendet på sin tid. Men vad gjorde de då? Jo, samma som han: de bar "**bördan**". De *led*, de *led* under det förfärande trycket. Den sataniska förförerskan och den frihet, som församlingen lämnade henne att fördärva Herrens tjänare, var för dessa hans heliga ett bittert lidande, en ofta hart när odräglig börda. Och bara Gud i himmelen såg och vägde alla de kval, som dessa ädla andar fick utstå av det råa och horiska Jesabelspacket och av den slöa församlingen, som lät det onda ha sin gång.

Och mönstraren kände deras börda väl. Och han vägde den. Och han fann den så tung, att han högtidligen lovade att inte pålägga "någon annan börda". Också bar de den så ostraffligt, att de inte behövde någon mer för sin helgelse.

Alltså krävde inte Herren, att dessa förstlingar skulle rensa församlingen från Jesabel och från slappheten mot henne. Han var nöjd med, att de i anden gått ut från de två gruppernas skökoväsen, och att

de fasthöll den allsidiga protesten mot eländet, samt att de ståndaktigt bar den oundvikliga bördan, som just var Tyatira-korset, på vilket dödslikheten med Herren avkrävdes dem. Detta lidande var en daglig eld, som höll dem rena från den horiska världslikställigheten av grövre och finare art och bevarade dem obesmittade av den giftiga och sövande luft, i vilken de levde.

Och de skulle bära sin börda och hålla fast det de hade, tills Herren kom, nämligen kom genom domen över Jesabel. I och med denna dom skulle deras rättvisa sak bli uppenbar. Och då skulle dessa föraktade och förtrampade, bortstötta och förtryckta, hånade och pinade, av Herren själv visas upp som de där var Tyatiras verkliga församling.

Alltså ger oss det lilla prima Tyatira tre viktiga lärdomar. Vilka de är har vi sett. Låt oss ytterligare betrakta dem.

Den första lärdomen

Det är denna: *Om du vill vara ostrafflig inför Herren, som det lilla Tyatira, då måste du hålla dig ren från Jesabels lära.*

Och Jesabels eller skökans lära känns alltid igen därpå, att hon lägger den personliga frälsningen där den inte ligger, nämligen utanför de tu Sionsbuden, som är "Andens lag". Därmed utplånar hon gränsen mellan Lammet och vilddjuret. Gud och värld flyta ihop i en hjärteröra, som man antingen inte ser eller försvarar som det nya förbundshjärtat. Hennes lära saknar det evangeliska förstabuds-**alltet**, på vilket förstlingsskapet och ostraffligheten alltid hänga. Därmed ligger både lära och liv i sumpen, trots alla gudeliga fraser och trots all budhållning i det yttre.

Och du ska även hålla dig ren från den *moderna* Jesabels lära, som också är förstabudslös. Hon har i likhet med Tyatiras Jesabel kommit längre än evangelisterna och apostlarna. Hon står mycket högre än de. Ty hon påstår, att de har missförstått Kristus. Men hon förstår honom. Och därför behandlar hon dem som okunniga skolpojkar även i de väsentligaste saker. Och märk särskilt, hur ivrig hon är att uppriva de heliga rāmärkena mellan gudsriket och världsriket. Hon sätter på kattbjörnen ett par vetenskapshorn, som likna ett lamms, och så har hon — Guds rike. Och hon får ont i magen, bara hon hör det uttrycket "Herrens heliga". De är för henne det värsta hon vet.*

Men denna renhet från Jesabels lära kan ingen fasthålla utan att i rätt stund inlägga en tydlig och kraftig protest mot densamma. Tystnad är här förräderi mot sanningen och vittnar om en syndig fruktan för "bördan" och en ynkelig "ömhet om skinnet". Och till en sådan tystnad har många Herrens heliga gjort sig skyldiga och därmed förlorat sitt förstlingsskap. Och de förfärande följderna av en sådan tystnad ser vi över allt. Gränsen mellan Lammet och vilddjuret utplånas allt mer även bland de troende. Nyomvänd ungdom förförs i mängd, då den inte ser förstlingsbaneret med påskriften: "**Andens lag**", och inte hör protesten från berget. Jesabel lindar sin arm kring deras hals. De äldre se det icke; ty de är redan kyssta av den "ljuva" profetissan.

Det förskräckliga lärofördärvet, det budlösa evangeliet, kommer att bli en allt mer förhärjande makt, som lägger en allt tyngre börda på det lilla "Tyatiras" skuldror. Och här krävs uthållighet, tills Herren kommer

* Det finns en sann "modernism" vid sidan av den falska, se sid. Kap 7, sid. 5 f..

genom, utrotelsesdomen över den världsbehärslande Jesabel. Alltså, du lilla prima grupp, slå råmärkena allt djupare och fastare mellan dig och sköko-Tyatira och mellan din frälsningslära, som är "Andens lag", och Jesabels frälsningslära, som av "Andens lag" gör bara ett skökosläp. Plantera förstlingsfanan på bergets topp, och låt henne veckla ut sig för dess friska vindar, att hon må synas och läsas över land och rike. Och akta dig för tystnadens förräderi, som kostade hela det stora Tyatira — förstlingsskapet. Förfärande allvar!

Vad är tårar, suckar och kval under den oundvikliga Tyatira-bördan mot de tårar, suckar och kval, som förlorat förstlingskap ska avpressa dig i den första himmelens eldsregioner!

Sälla är ni. Tyatiras hjältemän och hjältekvinnor, som inte frukten för den heta dusten med Tyatiras Jesabel, utan trampen på hennes nacke även då, när hon trampar ned och trampar sönder eder. Hon har snart trampat ut och ligger som aska i konungaelden. "Ett trefalt Halleluja sjunger himmelen då. Och i *det* ska det prima Tyatira få stämma in (Upp 19:1–8).

Den andra lärdomen

Det är denna: *Om du vill vara ostrafflig inför Herren som det lilla Tyatira, då måste du hålla dig ren från Jesabels djupheter.*

Djupheter behöver människan, ty hon går med omätliga djup i sin ande. Och för detta behov har Gud dragit försorg. Han har samlat alla sina djupheter i Kristus. I honom ligga vishetens och kunskapens *alla* skatter fördolda (Kol 2:3). "Han är Guds hemlighet" (v. 2). Där har vi djupen.

Alltså finns det två slags djupheter: Guds och Satans. Och hur ska man kunna åtskilja dem? Jo, det är lätt. Ty Kristus finns till bara som tubuds-Kristus. Och alltså är Guds djupheter alltid tubudsdjupheter eller tubudsmässiga, tubudsfasta djup. Men Satans djupheter är tubudslösa. Alla Guds djup står inom de tu buden, som är "Andens lag"; alla Satans djup står utom de tu buden. Detta är skillnaden, den enda och fullkomligt säkra. För den, som heter "Ehjah" i Kristi tubuds-**Ehjah**, ligger denna skarpa gräns tydlig och klar på varje punkt i alla djupheter.

Guds djupheter är den eviga tubudskärleken i Kristus, den eviga tubuds rättfärdigheten i Kristus, den eviga tubuds-nåden i Kristus, den evige tubudsanden i Kristus. Denna fyrsidiga realitet är det djupaste, som finns i himmel och på jord, i tid och evighet, ty den bottnar i själva det eviga och oändliga urdjupet, i det självständiga "Ur-Äret". Här har vi de sanna djupen. Och de är lika tillgängliga för alla. Här kan den fromme och olärde bonden stå lika djupt som den fromme och lärde professorn.

Guds djupheter är den fyrsidiga tubudsrealiteten i Kristus. Och den genomtränger, bär och är allt skapat. Ty hela skapelsen är ett **Ehjah** i Kristi **Ehjah** ur Guds **Ehjah**.*

Och sålunda måste all kunskap i himmel och på jord ta sig väg genom Guds fyrsidiga tubudsdjup i Kristus för att komma åt skapelsens djupheter. *Utan* Guds tubudsdjup eller *utan att Jag* är den eviga

* Försoningens världsruvande och världsbarande ande står inne i allt skapat, fast den inte ännu är subjektiverad i allt.

kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden Kristus, är alla skapade varelser och ting i tid och evighet låsta och otillgängliga för kunskap. Ty alla heta de i varje atom ”**Jag är**” i Kristi ”**Jag är**”. Bara den som är ett tubudsnamn i Kristi tubudsnamn, *vet* någonting. Den som inte är det vet ingenting, han må veta hur mycket som helst. Ty kunskapens *alla* (märk: *alla*) skatter ligga i Kristus, säger Paulus. Alltså: utanför Kristus ingen, *ingen* kunskap! Var har vi akademien, den ena och enda som finns på jorden? Jo, bara på Sions berg. De tolv gånger tolv tusen är de enda, som *vet* någonting. Vilken dårskap för denna världens lärda och visa!

Alltså: bara för den, som står inom de tu buden och alltså inom Guds djupheter, upplåter sig tingens djup. Bara i "Andens lag" ligger kunskapens lagliga nyckel. Alla lärda i akademien däruppe har använt den. Så t.ex. Linné. Han sa sig ha sett Gud i allt. För honom upplät sig tingens djup, ty han stod inne i alltings djup, som är Guds tubudsdjup i Kristus.

Men se på många av vår tids lärda. Vilka ynkliga dankar! De säga sig inte se Gud någonstades. Naturligtvis. Hela skapelsen är stängd för dem. De är utan nyckel och utan all kunskap. Myran i stacken och blomman på ängen *vet* oändligt mycket mer än dessa professorer. Ty de *vet* sitt namn och är sitt namn.

Alla på berget har kunskapens nyckel till allt, var och en efter sitt mått. Och det är deras plikt att använda den för att lära känna allt. Ty Gud Allt bor i allt. Och då han blivit vårt allt, då har vi ett outsläckt begär efter att se och finna vår Gud i allt. Varje vetenskap har i varje tid någon "professor" vid akademien på berget. Och vid världsfödelsen till tusenårsriket ska förstlingarna krossa alla tubudslösa akademier på vår jord, som lerkärl sönderkrossas. Därefter står universitet bara på Sions berg.

Man talar om "djupa andar". Men alla människoandar är lika djupa. Ty de är skapade för Guds kärlek, som vill ge sig lika djupt åt alla. Alla kan ta emot det förbundsmässiga förstabuds-**alltet**, som är allt vad Gud kan ge en människa. Lukas-punden är "ett per man", lika stort för alla.

Men andarnas djup står på olika utvecklingsgrad; och det av många skäl, delvis av sådana, som människan inte själv råår för. Och så har vi s.k. djupa andar vid sidan av s.k. mindre djupa.

Och dessa "djupa andar" har grundlagt eller omfattat de s.k. djupare kristna läroren, som t.ex. den religionsfilosofiska, den teosofiska, den mystiska och den kvietistiska läran. Dessa läror innehåller i sanning många prima tubudsdjup, men även många sekunda, ja, till och med under-sekunda eller rena skendjup.

Dessa andars djupsinne har ofta brist på tubudsdjup, deras skarpsinne brist på tubudsskärpa. Det koncentrerande förstabuds-**alltet** koncentrerar inte. Ängelns förstabudsevangelium från himmelens mitt skiner inte igenom, trycker inte sin all-härska-reprägel på allt. Kristus-personen, som är tubudssolen på himmelsk middagshöjd, står skyddad av tankemassor ur halvfödda hjärnor och av känslomassor ur halvfödda hjärtan. Solen skiner på dessa tanke- och känslomoln, men de upplösas icke; de bara koka och sjuda, ty de underhålls av det inre motbudsträsket.

Och så kommer dessa spekulativa djupheter att bara låna namn av

Guds djupheter och föra vid sidan av dem. Och så blir det filosofiska, det teosofiska, det mystiska eller kvietistiska jaget inte det skarpt tubudsmässiga prima-jaget i Kristi tubuds-jag, utan ett sekunda-jag, ett ofta inte så litet uppblåst förmer-jag framför dem, som inte "förstå djupheterna", ett frossande njutnings-jag i ett hav av grumliga och sjukliga sekunda-känslor, ett krystat och uppstyltat helighets-jag utan genomgångna utfödelsedjup i helgelseeldar, o.s.v. Och detta förment djupa men i verkligheten mycket grunda "jag" gör ofta svåra kullerbyttor och fula tubudsbockar, som det i regel inte ser eller har någon sann grämlse över.

Dessa djupheter är alltså mer eller mindre bara Jesabels-djupheter. Och i dem har många "djupa andar" tagit obotlig skada. Och det finns sådana även i vår tid och i vårt land. De läser flitigt den "mystiska litteraturen", gräva i djupheterna och sväva i höjderna. De har inte prima tubudsfäste i Guds djupheter. Och därför är det "prosaiska" vardagslivet, med sin prövande budhållning även i det lilla, någonting oväsentligt, ja, till och med tråkigt för dem. Naturligtvis; ty det vardagliga livets sälla och oändliga djup, som även den minsta plikt innesluter, är stängt för dem. Detta "minsta", utan vilket man aldrig kan få "det mer är", är för litet och för lågt för dem. De saknar den dyrbara tubudsnysterheten, lever i ett rus och vistas i en diktad värld, som allt mer skymmer bort den verkliga världen, som är tubudsvärlden. De söker det bästa, men där det inte finns; och så kommer de bort från det bästa, som är Guds näraliggande, ja, inpå-näsan-liggande tubudsdjup i sekundlig tubudshållning.

Alltså, ni Herrens heliga, hållen er rena inte bara från Jesabels lära i allmänhet utan även från Jesabels djupheter. Stigen sekundligen ned i Guds oändliga prima-djup, som är den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden i Kristus.

Sålunda: *skarp* tubudsprägel på varje tanke och känsla, ord och gärning; *skarp* tubudsprägel på varje steg; *skarp* tubudsprägel på varje sekund och i varje atom; *skarpt* tubudskrav på allt vad ni hör och läser; *skarp* tubudsgestalt på allt i liv och i död!

Detta är vägen, den ena och enda att hålla sig ren från Jesabel och alla hennes djupheter. Den Kristus, som inte är tubuds-Kristus — kasta den bort! Ja, bort, ty den är skökans, Satans och djävulens "Kristus". Och av den är hela kristenheten besmittad.

Men renheten från Jesabels djupheter kan ingen fasthålla utan att i rätt stund inlägga en tydlig och kraftig protest mot dem. Utan en sådan protest står ingen ostrafflig inför Herren. Tystnad är här förräderi mot Guds djupheter i Kristus. Och en sådan förrädare har förlorat sitt förstlingsskap.

Den tredje lärdomen

Det är denna: *Om du vill vara ostrafflig inför Herren som det lilla Tyatira, då måste du nedlägga en tydlig och kraftig protest mot de troendes slapphet mot Jesabel.*

"Jag har det emot dig, att du har fördrag med kvinnan Jesabel, som lär och förför mina tjänare", sa Herren. Det var hela den sekunda gruppen eller flertalet av de troende i Tyatira, som gjorde sig skyldig till denna förfärande slapphet mot Jesabels läro- och själafördärv. Men

den lilla prima gruppen stod ostrafflig. Den deltog alltså inte i denna synd, utan uppträdde mot densamma. Därmed fick den även dessa troende på sig. Men den bar sin lidandesbörd ostraffligt.

Här ser vi alltså, hur Herrens heliga ska förhålla sig i alla tiders sköko-Tyatira. Du står t.ex. inom vår statskyrka. Där råder ett oerhört lärofördärv. Den lutherska Jesabel har förfalskat Luthers tro och rättfärdiggörelse. Hon har gjort dem budlösa. Men Luther gjorde dem budfulla, som de är i skriften. Hon lägger den personliga frälsningen utanför "Andens lag", där den inte ligger. Hon predikar den sjuksidigt ande- och budlösa "klenoden", och därmed åstadkommer hon ett oerhört själafördärv (Kap 8, sid. 86 f.).

Men hur förhåller sig nu de troende till denna Jesabel? Jo, en stor del av dem tar henne helt enkelt i försvar som den gudasända profetissan. De skryter med hennes lära som den enda rätta på hela jorden. — Men så finns det en stor del, som bara har "fördrag med henne". De inser hennes läro- och själafördärv. Men de anser, att när det nu en gång har blivit så, är ingenting att göra åt saken. "Denna falska kyrkolära är visserligen ett historiskt faktum — det kan ju inte förnekas — men man bör nu inte röra i den saken, utan låter den tills vidare ha sin gång." Jaha, låta Jesabel ha sin gång och lämna henne frihet att med sitt budlösa evangelium förföra Herrens tjänare i tusental och fördärva miljoner världsmänniskor. Ett fördärv som fortgått i århundraden och vars fasansfulla frukter nu börjar mogna i en tubudslöshet, som inte känner några gränser och inte tål några råmärken.

Och så resonera dessa slappa även så här: "Det är nu så allvarliga tider, att det inte är tillfälle att befatta sig med lärosaker, utan nu måste det göras någonting." Jaha, men vem är det, som ska göra, så att det blir gjort till bestånd? Jo, "genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot". Men denne ande är tubudsanden i Kristus. Och varigenom utför han sina verk? Jo, bara genom tubudsevangeliet, som är "Andens lag", aldrig i tid och evighet genom något annat. Men nu ska Jesabel få ha sin gång, och hon ska till och med sättas i gång för att med sitt budlösa evangelium "göra någonting". Prosit!

Nej, just våra "allvarliga tider" behövde ett allvarligt Guds ord, varigenom Anden kunde verka allvarliga verk. Det gängse evangeliet är en fördämning mot honom och förlamar hans verk. Han kan inte bryta igenom och upplösa motbudsanden i hjärtana, då han inte har något budevangelium att verka med. Det stannar vid för-pingstliga känslor, lånesaker, försöksaffärer och provfödelser. Längre kommer han icke, då han inte har erforderligt läromaterial. Och så blir det människorna, som ska göra't. Anden tas på släp. Ofödd eller halvfödd människoande stiger i hans ställe och lär sig att "göra någonting" honom förutan. Därav det oroliga och hejdlösa gå-på-väsendet i de andliga rörelserna. Man törs inte stanna så mycket, att man kan hämta anden och återkomma till sig själv. Man har en hemlig förnimmelse av, att det gungar under fötterna. — Nej, våra "allvarliga tider" kräver ingenting mindre än Smyrna-evangeliet, Jesu Kristi rika och allsmåktiga budevangelium, som ställer människan som krönt övervinnare inför den krönte avgrundsanden, som nu stiger upp och tar världen i besittning. Det ska man förvisso i sinom tid få erkänna, fast man nu inte vill eller har tid att höra på det örat.

Men vi har inte bara den gamla utan även den moderna Jesabel i vår

statskyrka. Hon ska frälsa hela vårt folk med vetenskapsnåden och kulturevangeliet. Här står nu på predikstolarna en mängd moderna präster och bespisa sina åhörare med så vilseledande, ynkliga och snusförnuftiga predikningar, att det är stor synd och skam att sitta och höra dem. De är omåttligt lärda, förstås; men de har inte så mycken kunskap i Guds ord, att de skulle kunna bli antagna till kolportörer i den sämsta småkyrka.

Och många troende se även detta elände. Men de säga: "Tiden är nu sådan. Även här står vi inför ett historiskt faktum. Och för det måste man böja sig och låta saken tills vidare ha sin gång." Och så tiger de och låter även här Jesabel ha sin gång och av överheten sättas i gång till omätligt själafördärv.

Denna de troendes oerhörda slapphet mot både den gamla och den moderna Jesabel har blivit i högsta grad ödesdiger för vårt folk. Visserligen har det aldrig stått i deras makt att utdriva Jesabel ur statskyrkan, som till allra största delen *är* Jesabel eller statsskökan. Hon har ju själv hand om kyrkotukten i sina skököförsamlingar. Och i dem förmår de troendes lilla antal i det stora hela ingenting. Men de har i *tystnad* böjt sig för dessa "historiska fakta" och inte nedlagt en tydlig, kraftig, frimodig och oförskräckt protest mot det förhärjande läro- och själafördärvet. Och detta har haft till följd, att sanning och lögn flutit ihop i en ohjälplig Tyatira-röra, där tusentals troende dagligen fördärvas. Det har blivit en allmän försumpning, där sanningssökande själar varken vet ut eller in och med förtvivlan i hjärtat bökar och stampar och sjunker allt djupare. Ja, här går även stora skaror av ädla världsmänniskor med djupa och normala sanningsbehov, som de inte får tillfredsställda i den abnorma s.k. sanning, som predikas i de flesta kyrkor. De behöva just det evangelium, som är "Andens lag"; ty de är alltför naturligt rättsinniga och samvetsgranna för att ta emot ett budlöst evangelium. Men detta eviga och allsmäktiga tubudsevangeliem med den "höga rösten" från himmelens mitt, som tränger ända till botten i människoandarnas eviga djup — det hör de inte av. Den klara och skarpa signalen har tystnat; förstlingsfanan är i feighet sänkt inför "historiska fakta". Och så blir allt ett virrvarr av sanning och lögn, en listig vävnad av trådar från ovan och nedan.

Och denna slapphet har blivit ödesdiger även för de troende själva. Den har sänkt dem till sekunda ståndpunkt. De sitter inkapslade i samma fördärv, med vilket de har "fördrag". Samma sköka, inför vilken de står tigande, är avlad i dem. Dessa förrädare har förlorat sitt förstlingsskap.

Men det har alltid funnits i vår kyrka ett litet "Tyatira", som inte haft fördrag med Jesabel. Och ett sådant finns där ännu, som det också finns i alla våra småkyrkor. Och Herren kräver inte av eder, att ni ska kunna göra slut på Jesabel, inte heller göra slut på de sekunda troendes "fördrag" med henne, lika litet som han krävde något sådant av den prima gruppen i Tyatira. Men vad han kräver, det är att ni nedlägger en tydlig, kraftig och frimodig protest inte bara mot Jesabel, som vi sett förut, utan även mot de troendes oförskämda slapphet mot henne. Bara genom en sådan ställning till dessa förrädare kan ni bevara er ostrafflighet inför Herren. Tystnad är här delaktighet i förräderiet och

kostar er förstlingsskapet. Så allvarlig är saken.

Men genom en sådan protest får ni på er inte bara det under-sekunda Jesabelpaketet utan även hela hopen av sekunda troende, alldeles som en svärm getingar. Och hur "troende getingar" kan stickas, det vet ni. Och nu gäller det att bära bördan med ståndaktighet intill änden.

Lägg så märke till den titel, som Herren ger sig i Tyatira-brevet. Det är denna: "Detta säger Guds Son, som har ögon som eldslågor, han vilkens fötter likna glänsande malm".

Det var just en passande titel. Ty denna församling företedde, i stort sett, en vidrig sumpröra, en stark och listig vävnad av sanning och lögn, ett djupgående njur- och hjärtefördärv under sken av hälsa, alltså ytterligt invecklade och lömska förhållanden.

Här krävdes alltså skarpa ögon för att genomskåda eländet och glänsande fötter, som kunde lysa upp och gå upp den rätta vägen bland alla dessa krok- och smygvägar.

Och, ni Herrens heliga, i era höga namn bär ni något av Guds Sons fjärde namn i det fjärde brevet. Och det behöver ni väl för att kunna genomskåda eländet i det stora sköko-Tyatira och för att kunna gå den rätta vägen bland alla dess villostigar, törnen och snår och getingsvärmar. Varen aktsamma om era lågande ögon, som är de eviga andelagsögonen, och om era glänsande fötter, som är de eviga andelagsfötterna. Och de kan bevaras bara genom att sekundligen låga och glänsa i andelagseld och genom att i rätt stund nedlägga protesten mot Jesabels lära och djupheter och mot de troendes förrädiska slapphet mot henne.

Och nu, tack du lilla prima Tyatira, för den glädje du skänkt oss och för ditt höga föredöme på bördornas väg till bördefritt land, vägen genom död till liv!

Vi ska minnas din allsidiga renhet och din allsidiga protest, som ställde sig ostrafflig inför mönstrarens lågande ögon och glänsande fötter.

Vi ska minnas dina hjärteslitande kval, som du led inför Jesabels gräsliga själamord.

Vi ska minnas dina tårar och suckar och din utsägliga ångest inför detta stora elände, som du inte kunde rubba, utan bara hålla fjärran från ditt rena hjärta.

Vi ska minnas dina ögon, som genomskådade allt, och dina fötter, som gick den rätta vägen.

Vi ska minnas ditt höga förstlingsskap i det höga förstlingsevangeliet, som du alltjämt höll fast, och i vilket du alltjämt ägde din första kärlek och gjorde de första gärningarna.

Ja, hav tack för de tre höga lärdomar du givit oss! Med den barmhärtige Gudens hjälp ska vi förvisso ta dem till hjärtat och följa dig efter på törnig stig till törnefritt land. Amen.

2

Löftet

Det är detta: *"Den som övervinner och intill änden troget gör mina gärningar, åt honom ska jag ge makt över hedningarna, och han ska*

styra dem med järnspira, likasom när man krossar lerkärl, som också jag har fått den makten av min Fader; och jag ska ge honom morgonstjärnan."

Märk nu först, att ordet övervinna här får ett tillägg, som inte finns i de andra breven, nämligen detta: "och intill änden troget gör mina gärningar". Därmed är uthålligheten i övervinnandet starkt betonad. Och det var ett behövligt och gott stöd för den lilla prima gruppen, som säkerligen ofta höll på att digna under "bördan" och som dag efter dag, liksom förgäves, väntade förlossning. Bördan blev i stället allt tyngre, ju mer det led mot slutet. Sådan är Herrens väg med förstlingarna, och sådant är kravet på dem.

"Den som övervinner och intill änden troget gör mina gärningar", säger Herren. Och vilka är Jesu gärningar? Det vet vi. De är den eviga kärlekens, rättfärdighetens, livsnådens och andens tubudsgärningar. Några andra gjorde han aldrig.

Jesu gärningar var de tu budens sekundliga stamgärning med sina dagliga fruktgärningar. De var tubudsverket in i döden, försoningsverket. Och det är ett evigt fortgående verk på himmelsk härlighetshöjd av den evige tubudsanden med slaktmärket, han som evigt älskar med förstabudsall och andrabudshel kärlek.

Och denne tubudsande är pingstfödd i förstlingarna. De har subjektiverat densamma. Därmed står de inne i Herrens evigt fortgående tubudsgärningar. Deras gärningsmekanism drives av Jesu allsmåktiga gärningsmekanism. Så kan de göra Jesu gärningar, och bara så. Så gör han alltjämt sina gärningar genom dem, och så gör de Jesu gärningar genom honom, väsentligen samma tubudsgärningar, som han gjorde här på jorden.

Dessa "Jesu gärningar" är alltså desamma, som han i Efesus-brevet kallar "de första gärningarna". Och dem sätter han här som villkor för det fjärde löftet. Därav ser vi återigen, att han med dessa gärningar inte menar bara fruktgärningar; ty sådana kan aldrig i och för sig göra någon berättigad till paradiset. Utan han menar den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar. Denna höga och heliga gärningsmekanism är just själva pingstmänniskan eller vad Jakob kallar "den verkliga göraren, som blir salig i sin gärning". Och då förstår vi lätt, hur Herren kan sätta dessa gärningar som oeftergivligt villkor för löftet. Naturligtvis. Finns inte göraren eller pingstpersonen, så kan det ju inte bli tal om något löfte.

Men gärningarnas fortgång intill änden är naturligtvis villkoret även för de sex övriga löfterna. Ty alla sju är samma sak, som vi sett förut. Och vad är saken? Jo, den är just tubudsgärningarna på evig paradishöjd. Livet i Guds paradis består i ingenting annat än att i evig härlighetsfullkomning göra Gud till **Allt** och till **En** och nästan till broder. Något annat paradis än dessa kärleksgärningar finns varken däruppe eller härnere. Det eviga livet är just "Andens lag" vorden härlighetspersonen eller den evigt fullkomnade och evigt fullkomlige göraren. Denne görare är paradismänniskan, ägaren till alla löfterna. Detta får ni. Herrens heliga, någon erfarenhet av på era namnsdagsfester. Då stegras tubudsgärningarna till paradishöjd, nämligen så högt som ni tål vid. Gud görs till **Allt** och till **En** i en ousägligt kraftig och salig förstabudsenergi. Och alla människor görs till bröder och trycks till hjärtat i en ousägligt kraftig och salig andrabudsenergi. Man ville gå i

tusen dödar för Gud och hans första bud, i tusen dödar för människorna, bara man kunde göra dem så lyckliga, som man själv känner sig. Se, detta är en liten försmak av tubudsgärningarna i Guds paradiset. Här är göra det högsta vara, och vara är det högsta göra. Paradislivet däruppe är en evig och oändlig tubudsenergi i en evig och oändlig tubudsvila. I denna ousägliga hemlighet kan man blicka in något litet bara genom att *erfara* den vid de tre mannaborden och särskilt vid det nyss antydda tredje.

Och nu förstår vi återigen, varför Herren kastar hela vikten på de första gärningarnas fortgång intill änden. Naturligtvis. Ty i samma stund som dessa gärningar försvinna, är paradiset förlorat, då ju livet i detta *består* i dessa gärningar eller *är* dessa gärningar, förflyttade från jorden och upp i den tredje himmelen. Och där det inte finns något att flytta vid "änden", där blir ingen flyttning av. I samma stund som den prima gärningsmekanismen stannar, stängas paradiset portar. Och nu ljuder rösten från Patmos: ändra sinne och gör de första gärningarna; varom icke, så kommer jag över dig; och gör dem troget intill änden, varom inte så är alla löften förlorade.

Så fruktansvärt allvarlig är Jesu gärningssak, som är de första gärningarnas väg till Guds paradiset. Men denna gärningsväg har blivit glömd och föraktad. Ja, till och med dödligt hatad som om den vore vägen till helvetet, under det att den är, som vi hör av Herren, den enda vägen till himmelen. Vilket själafördärv med oersättlig paradisförlust har inte den lutherska Jesabel tillfogat många tusen människor i vårt land och gör det ännu genom sin grundfalska gärningslära. Men hav tack, du gudasände Luther, som fastslog den allena frälsande tron i tubudsord sådana som detta: "Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud". Se, det är på pricken "Jesu gärningar", som ska göras "intill änden", och som då övergår i paradisgärningarna, som knoppen övergår i blomman. Men utan knopp ingen blomma.

"Och intill änden troget gör mina gärningar", sa Herren. I grundtexten står ordagrant så: "*och intill änden tar vara på mina gärningar*". Det innebär alltså att även tillvarata dem i en värld, som slarvar bort dem och som till och med vill totalt utrota dem. De heliga ska alltså åta sig Jesu gärningars sak och oförskräckt föra deras talan, och det intill blods, om så krävs. Den som inte så "gör" eller "tillvaratar" dem, han gör eller tillvaratar dem inte i sitt eget liv: han har sjunkit till förrädare. Förstlingarna på berget är Jesu gärningars eldiga och flammande väktare med lågande ögon och glänsande fötter. De har vid sina tre bord smakat Jesu paradisgärningar. Och de har ända från Stefanus' blodiga dag, i många hundra tusental, gjutit sitt blod för "de första gärningarna" och bjudit respekt för dem, så att hela världen har darrat. Och på Harmagedons röda dag, den allsmäktige Gudens stora dag, står striden bara om Jesu gärningar. Och då ska Sions berg glöda i rött av förstlingars blod. Och när aftonsolen kastar sin sista stråle på detta berg, då är Jesu gärningar räddade och tillvaratagna åt alla världens folk för tusen år och otaliga evigheter. Halleluja! Halleluja!

"Och intill änden tar vara på mina gärningar." Här krävs uthållighet, ni gärningsmän och gärningskvinnor, ni högättade väktare över Jesu gärningar. Ty Jesabel blir allt mer rasande mot dessa gärningar, ju mer

hon mognar för sin dom. Och de sekunda troende blir allt mer likgiltiga för dem, ju mer de slöa till inför Jesabel. Och så blir "bördan" allt tyngre. Och då gäller det att låta gärningsmekanismen gå för full maskin. Det är att låta sitt lilla gärningshjul stå *helt* inne i och *helt* drivas av Jesu stora, starka och evigt rullande gärningshjul.

"Och intill änden troget gör mina gärningar." Den "änden" ligger ofta längre fram, än där vi ville lägga den. Och inemot den "änden" blir bördan allt tyngre, alldeles som för Herren. Och tyngst blir den i den andliga fattigdomsligheten med honom på korset. I detta svaghetsdjup vill man digna alldeles som han. "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?"

Och här bli nog revor och trasor i tron. Stick bara inte in huvudet i dem. Ty då strypa de dig. Gör inte affär av det, som Herren inte gör affär av, ty då börjar du snart "göra affärer" i självfrälseri. Och då krossas du under "bördan".

På uthålligheten hänger det. Men en riven och trasig uthållighet är dock uthållighet. En syndfri sådan finns inte. Och den kan vara prima mitt i många trasor, revor och knäckar.

På uthålligheten hänger det. Och du känner tydligen, hur hjärtans angelägen Herren är om din prima uthållighet "intill änden". Ty han vill så hjärtans gärna rädda det fjärde löftet och därmed alla löften åt dig.

Du känner, hur han stödjer och bär, renar och helar, varnar och väcker och ger dig tid och nåd att gripa tag på nytt efter varje tillfällig knäck. Så lär du dig att leva av idel nåd och alltid stå på publikanens plats.

Han arbetar på dig och ställer och styr för dig och sekundligen sysslar med dig, som om han inte hade att göra med någon mer än dig. Ja, han lägger i dagen en så rörande trohet mot dig och ömhet om dig för att rädda löftet åt dig, att Städjan kunde gråta en Dalälv därvid.

Och så blir hans kärlek så väldig över dig och inför dig och i dig, att du som Paulus kastar dig rakt in i densamma, in i ett sådant djup av hans allsmäktige ande, att inte "sju lidanden och 9 frestelser" kan lösrycka dig från den (Rom 8:35–39).

Till en sådan paradisisk gärningshöjd måste vi lyftas upp i tid, som nu är och stundar. Men till denna paulinska uppståndelsehöjd, där bördan är lätt som en fjäder, kommer ingen utan att stiga ned i det paulinska dödsdjupet, där hon är "övermåttan tung" (2 Kor 1:8,9).

"Bördelätthet" föds bara under bördetyngd. Himmelshöjder stiger upp bara ur helvetesdjup. Så uppstår den jätte- och hjälteuthållighet, som härdar ut även under sågtänderna, och som för upp i de sju löftenas högsta sfärer.

Vi övergår nu till löftet. Det lyder, än en gång, så: *"Den som övervinner och intill änden troget gör mina gärningar, åt honom ska jag ge makt över hedningarna, och han ska styra dem med järnspira, likasom när man krossar lerkärl, som också jag har fått den makten av min Fader; och jag ska ge honom morgonstjärnan."*

Här utlovas "makt över hedningarna". Och hedningar är de, som "tillbedja vilddjuret". Och hur många är de? Jo, "alla jordens innebyggare", med undantag av dem, som har sina namn skrivna i boken (Upp 13:8).

Makten över hedningarna är alltså en makt över hela världen. Den är de heligas världsvälde, som ska efterträda det sjuhövdade vilddjurets världsvälde. Tyatira-löftet är alltså samma som att "vara Guds och Kristi präster och att få regera med honom i tusen år" (20:6).

Detta var alltså ett passande löfte särskilt för den lilla prima gruppen i Tyatira. Ty här regerade hedningen på ett grövre och hemskare sätt än i någon av de andra fallna församlingarna. Han hade den avskyvärda Jesabel och hennes parti helt och hållet i sin makt, och till en betänklig grad även församlingens flertal.

Och mot detta förfärande hednavälde förmådde den lilla gruppen ingenting. Den kunde bara protestera och lida. Men om den stod fast i sitt ostraffliga övervinnande och troget gjorde Jesu gärningar intill änden, då skulle den få "makt över hedningarna". Det skulle komma en dag, då "järnspiran" sattes i dessa förstlingars hand, visserligen inte till hedningarnas fördärv, utan till att "styra" dem; ja, en dag, då den fräcke hedningen ska krossas som en lerkruka, nämligen krossas till djuret, för att han om möjligt må kunna räddas.

Ty med järnspiran menas en oemotståndlig järn-ande i det befallande eller bestraffande ordet och, där så provas lämpligt, ett så järnhårt domsingripande mot det onda, att det står maktlöst därvid.

En liten antydning om, vad denna spira ska bli för alla hedningehjärtan, har vi hos Petrus, då han med ett järnord slår Ananias och Safira döda till jorden (Apg 5:1–11); så också hos Paulus, då han överlämnar blodskändaren "åt Satan till köttets fördärv, på det att hans ande må bli frälst på Herrens Jesu dag" (1 Kor 5:1–5).

Tyatira-löftet är alltså dyrbart för alla, som sucka under det hedniska väldet i gestalterna av kattbjörnen och hans fru, Jesabel. Han far fram i 42 månader, alltså ända intill de tusen åren, och hon, fru Kattbjörn (född Satan), är hans trogna hjälp under det sjätte världariket. Och här får det lilla förstlings-"Tyatira" i det stora hela bara stå och se på, hur förskräckligt de fara fram och fördärva människorna. Hur längtar då inte den maktlöse efter "makten över hedningarna"! Hur "kliar" det inte i varje helig hand efter den välsignade järnspiran, som kunde stävja och styra och hälsosamt krossa hedningen! Mer än en gudfruktig konung på en jordisk tron har velat ge sitt liv för att bara en liten tid få låna järnspiran till krossande av det riksvilddjur, mot vilket han stod maktlös. Och vad skulle inte en from fader och moder vilja ge för att få bruka den välgörande spiran på sina olydiga och trotsiga sorgebarn, inför vilka de står maktlösa, föraktade och hånade? Och hur skriar det inte i den fromme lärarens och lärarinnans hjärtan efter den gudagivna spiran, då de står där vanmäktiga och hart när förtvivlade över oförbätterliga hedningeungar!

Ja, här har gått och går ett mångtusenstämmigt rop ur alla prima pingsthjärtan efter den kraftbeklädnad från höjden, som är den eviga kärlekens och rättfärdighetens järnspiremakt över hedningarna.

Ty det finns inget förstlingehjärta på vår jord, som inte ser och lider av den oerhörda förvändheten: att inte det goda, utan det onda styr, råder och regerar på den jord, som är skapad av den Gode. Och detta hjärta drömmer inte om ett tusenårigt rike, där det goda sitter på världstronen, utan *kräver* det av Gud, så sant han är Gud. Och det kommer, det kommer, detta "rike utan like", då underkonungarnas antal är fullt och då världen är av Gud beredd för sin pingstdag.

"Och jag ska ge honom morgonstjärnan." Så slutar Tyatira-löftet. Och i dessa ord ligger hela det tusenåriga riket inneslutet men från en ny synpunkt; nämligen från synpunkten av dess klara och milda ljus, dess stilla och sälla liv, dess strålande härlighet och kraft. Järnsplanen är den eviga rättfärdighetens ande, morgonstjärnan är den eviga livsnådens ande; båda tillsammans är den eviga kärlekens prästerliga och konungsliga ande.

Ty vad är morgonstjärnan? Jo, "jag, Jesus är den klara morgonstjärnan" (Upp 22:16). Men som sådan står han inom *tiden*. I evigheten är han inte morgonstjärnan. Där har han trätt i stället för solen (Upp 21:23). Det nya Jerusalems "ljus är Lammet". Där är ingen morgon, ingen gryning; där är evig dag.

Jesus-morgonstjärnan lyser bara på den gamla jorden. Det är han, som upplyser tusenårsriket. Så härligt detta rike än är, så är det dock endast gryningen till evighetens dag.

Att få morgonstjärnan är alltså att få den högsta grad av liv och ljus, härlighet och kraft, som Jesus kan ge i den gamla himmelen och på den gamla jorden, nämligen det tusenåriga och världsomfattande livet och ljuset, härligheten och kraften.

Men morgonstjärnan bådade alltid *säkert* en inbrytande dag. Den som fått de tusen årens morgonstjärna, han får också säkert evigheternas sol. Den som regerar med Kristus i morgongryningen, han ska också regera med honom under dagen.

Tyatira-löftet slutar alltså icke, då tiden slutar. Bilden av morgonstjärnan slår upp evigheternas portar. Hon förmedlar övergången från regementet på den gamla jorden till det oändligt högre regementet på den nya jorden (Upp 22:5). En så väldig verklighet, en så omätlig härlighet ligger i detta löfte. O, du lilla bördetryckta Tyatira, vad går du inte till mötes! "Tänk, för så liten möda vad härlig lön han ger!"

Här vore nu på sin plats att ytterligare säga något om det tusenåriga riket. Men vi stannar vid att bara framkasta ett par ord om hur detta rike uppkommer. Alltså:

Det tusenåriga rikets uppkomst

Detta rike ska omfatta alla jordens folk. Det är Kristi världsrike, som inträder, då alla djuriska världsriken haft sin tid och fått sin slutliga dom. Här är, i stort sett, hela mänskligheten frälst.

Men detta rike kommer inte till stånd genom ett maktspråk från höjden, lika litet som den enskilda människans frälsning frambringas så. Det kommer inte emot, utan med mänsklighetens vilja. Det ges som ett svar på hennes nödrop efter detsamma.

Ty mänskligheten frälses på samma sätt som den enskilda människan. Samma rikslagar för dem båda; samma port och väg för dem båda; samma förbundsmässiga lagläggning och lagskrivning för dem båda.

Lärjungen-människan har sin pingstdag, lärjungen-mänskligheten har också sin. Denna senare är världsfödelsens dag (Matt 19:28). Och

båda dessa dagar har samma innehåll: den utlovade anden, kraftbeklädnaden från höjden.

Och likasom den enskilda människan har sin för-pingstliga lärjungaskola, så har också mänskligheten sin. Och denna senare har samma skede som den förra. Alltså har mänskligheten sin "lärotid" och sin "utfödelsestid". Låt oss då betrakta dem.*

A

Mänsklighetens lärotid

Denna tid är mångtusenårig. Ty den omfattar alla de sex första världsrikena ända intill det sjunde, som är mänsklighetens utfödelsestid.

I denna långa lärotid har vi alltså två skeden: det för-kristliga och det efter-kristliga. Det förra var ingalunda betydelselöst, utan en viktig läroskola, i vilken den världsomslutande och världsbärande försoningsanden tuktade och ruvade folken, och då tubudsordet, om än ofta mycket dunkelt, trängde sig fram i de hedniska religionerna och slutligen bröt sig igenom hos Israels folk till ett klart och kraftigt tuktomästareord.

Men det efterkristliga skedet är i särskild mening en mänsklighetens lärotid. Det säger oss det världsomfattande ordet: **"Gör alla folk till lärjungar"** (Matt 28:19). Här har vi alltså det stora målet, som aldrig får släppas ur sikte: "Alla folk" ska göras till Kristi lärjungar. Och Kristi lärjungar i full mening blir folken först på världens pingstdag. Då inträda de i "högskolan". Men dessförinnan måste de genomgå den för-pingstliga "grundskolan". Och alltså måste de först göras till för-pingstliga lärjungafolk, innan de kan bli pingstlärjungafolk.

Likasom pingstlivet hos de första lärjungarna organiskt växte fram ur ett för-pingstligt rotliv, så ska också folkens pingstliv organiskt växa fram ur ett för-pingstligt rotliv. Likasom lärjungen-människan inte kan födas utan att först vara rotbarnet, så kan inte heller lärjungen-folket födas utan att först vara rotbarnet eller vara rotfolket till pingstfolket. Det måste i sig uppta tubudsevangeliet som säden och genomgå havandeskapet, innan det kan bli det tusenåriga tubudsbarnet. Det barn, som föds, måste vara till som barn *före* födelsen. Är det inte det, så blir ingen födelse av.

Och i synnerhet är *vår* tid en mänsklighetens lärotid. Världsmissionen inkastar tubudsevangeliets säd bland alla jordens folk. Och den gror och skjuter upp överallt vid sidan av ogräset. Denna världsmission har till sin närmaste uppgift att beså enskilda till förstlingsfrälsning. Ty förstlingarnas antal måste bli fullt, innan världens pingstdag kan gå upp (Upp 6:9–11; 20:4). Men denna uppgift är oskiljaktig från uppgiften att beså folken till för-pingstligt lärjungaskap. Och därpå ligger också vikt. Ty inget folk får skåda sin pingstdag utan att vara ett för-pingstligt lärjungafolk. De två uppgifterna är alltså två sidor i samma sak. Saken är att utså tubudsordet till prima pingstfrälsning, som är förstlingsfrälsningen. Sker det, då faller ordet som en säd även i folkhjärtat till för-pingstligt folkbarnaskap.

Det jäser nu i hela världen som aldrig tillförne. De tu budens surdeg

* Här förutsätter vi vårt 7:e kapitel som känt.

visar sin gudskraft; och den bringar även syndens, de två mot-budens, surdeg i en kraftigare och hemskare verksamhet än förut. Avgrundsdyret vet, att dess "lilla tid" är nu mycket kort. Det går med dödsaningar och kämpar den vanvettiga kampen för livet. Och hela världen börjar ana, vad som ska övergå henne.

Under allt detta går dock mänskligheten havande med tusenårsbarnet. Även hennes vildaste raseri mot Gud och hans Son är innerst födslovåndor. I djupaste djupet av folkens och hela skapelsens bröst skriar rotbarnet efter "förlossning". Hela det tusenåriga riket bär mänskligheten rotvis i sitt hjärta. Ja, hon har burit det där under hela sin mångtusenåriga lärotid. Innerst har hon ropat på liv, inte på död, på himmel, inte på helvete. Keruben ligger djupare än djuret. Inte ens hennes vidrigaste syndasmuts kan utplåna det medskapade behovet av de tusen årens kristall; inte ens hennes svartaste lidandesnatt utrota den medfödda blicken för en tusenårig dag.

Många av vår tids folkrörelser är kraftiga yttringar av rotbarnet till tusenårsbarnet eller av rotmänskligheten till den tusenåriga pingstmänskligheten. Se här några exempel på sådana rotlivsrörelser:

Arbetarerörelsen

Denna rörelse är den kraftigaste av alla nutida folkrörelser. Och den är världsomfattande och världsskakande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i denna rörelse? Jo, det är rotmänniskan till tusenårsmänniskan. Här finner vi bland mycken förvändhet många djupa sanningar och höga ideal, som blir förverkligade just i det tusenåriga riket. I djupaste djupet av arbetarnas hjärtan skriar rotbarnet efter den tusenåriga förlossningen.

Det är rotmänniskan, som här rör på sig, och det ofta med förtvivlans förfärande kraft. Varför? Jo, emedan hon står i fara att förgås. Här är Guds hand med.

Gudsbilden hos människan är lika dyrbar och har lika högt majestät hos alla. Men detta jämbördiga människovärde har trampats under fötterna. Och så har man trampat på Gud i hans bild. Men Gud låter inte i längden trampa ned sig.

Gud i arbetaren har kommit under krossande hæl. Gud har blivit slav under jordens herrar. Gud i arbetaregestalt har fått samla rikedom åt de rika och själv svälta. Gud i arbetarebild har fått gå dragare för det tunga lasset och icke ens åtnjuta dragarens lott. Men snart ska ni, gudaplågare, få se med vem ni haft att göra.

Miljoner människor har blivit försatta *utanför* mänskligheten eller i en sådan ställning, som om de vore till bara för att passa upp på henne, *utan* att tillhöra henne eller *utan* att åtnjuta jämbördigt människovärde. Detta innebär en fruktansvärd fara för folkens förpingstliga rotliv och förhindra ankomsten av världens pingstdag. Ty för den krävs en "välberedelse" eller en "återupprättelse" lika väl som för den enskildes pingstdag.

Här har vi arbetarerörelsens djupaste orsak. Den är visserligen till sitt innersta väsen, i stort sett, omedveten hos arbetarna själva. Men de blir i sinom tid medvetna om den. Och i samma mån inträder deras rörelse i normala gängor.

Arbetarrerörelsens djupaste orsak ligger nämligen i den förtrampade

gudsbilden eller i föraktet för människovärdet, ett förakt, som på otaliga sätt förbittrat, förkvävt och fördärvat arbetarnas rotmänniska. Och just i detta fördärv har den gudlösa socialismen och den djävulska anarkismen fått sin bästa jordmån. Vem är det då, som har berett denna ypperliga jordmån? Jo, det är ni, gudaplågåre, slavägare och slavpinare. Vem har bragt socialism och anarkism över vårt land? Jo, det är ni, som förbittrat, förkvävt och fördärvat arbetarnas rotmänniska.

Innerst är det alltså den förtrampade gudsbilden, som hos miljoner arbetare satt sig i rörelse för att rädda sin rotexistens till den tusenåriga pingstexistensen. Här inne är Gud med. Här inne ligger arbetarerörelsen i den "vita handen", som stadigt håller rotbarnet i sig för att i sinom tid utföda det som tusenårsbarnet. Och så är arbetarerörelsen i stort sett ett födslokval till liv, en väsentlig del av den stora världsfödslovåndan.

Man klagar över, att arbetarerörelsen i vårt land är mera elakartad än i andra länder. Ja, undra på det, då den aristokratiske översittareanden med sin oförskämda högnosighet och sin fräcka överklassaredryghet här varit och är värre än i många andra länder. Här behövas kraftiga nyp på nosen. Och dem får man.

Man har glömt det andra av de tu buden. Och nu får man under socialismens och anarkismens gissel inlära det. Också har arbetarrörelsen satt alla folk och alla kyrkor i rörelse för att utöva detsamma.

Och hela denna väldiga rörelse både nedifrån och uppifrån är innerst en kraftig yttring av rotbarnet till det tusenåriga pingstbarnet. Och denna rotlivsrörelse är den nödvändiga "välberedelsen" till pingst. Ty ett folk med avgrundsklyftor mellan samhällsklasser och mellan rikedom och fattigdom ska, som sådant, *aldrig* skåda sin pingstdag.*

Kvinnorörelsen

Även denna rörelse är världsomfattande. Och den kommer att bli världsomdanande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i kvinnorörelsen? Jo, det är rotkvinnan till den tusenåriga pingstkvinnan. Och varför rör hon på sig? Jo, för att rädda sin rotexistens till den tusenåriga pingstexistensen.

Är då denna kvinna i fara? Ja, det är hon; och det har hon varit sedan världens begynnelse. Ty kvinnan har i stort sett aldrig ägt sitt med mannen jämbördiga människovärde. Och det är detta hon nu *vill* och *måste* tilltvinga sig. Det är den goda roten och livsnerven i kvinnorörelsen. Även här, som i arbetarrörelsen, är det den förtrampade gudsbilden, som reser på sig. Och ingen makt i världen ska kunna hindra Gud från att stiga upp i gestalten av kvinnan.

Männen klaga över kvinnofördärvet. Men i allt kvinnofördärv har mannen mer än halva skulden. Ty hade männen varit män, så hade kvinnorna varit kvinnor. Och det går inte an att utan vidare vända om den saken, då ju mannen gör anspråk på att vara "kvinnans huvud och herre".

Men då kvinnans "huvud" är vildhuvud, och hennes "herre" är slavägare och slavpinare, då blottställs hon för sin farligaste frestelse: hon ser sig berövad sitt människovärde och vill förbanna sitt kön och sin skapare. Och på den vägen har miljoner kvinnor mistat kvinnan. De

* Till förhållandet mellan arbetsgivare och arbetare återkomma vi i nästa kapitel.

omanliga männen gjorde dem till okvinnliga kvinnor.

Och vilket lidande, vilka suckar och kval under vildhuvudet och slavpinaren; och vilken förtvivlad ställning under män, som inte är män! En Volga-flod av tårar har den förtryckta kvinnan gråtit sedan världens begynnelse.

Männen klaga, att kvinnorna urartat och blivit så emanciperade. Men säg så: "Det har vi för det, att vi inte varit män." Vi har varit bara så *kallade* män, som förbittrat, förkvävt och fördärvat kvinnan i kvinnan.

De omanliga männen gycklar och säger: "Kvinnorna är nu så manliga, att de börjar få skägg." Ja, undra på att kvinnorna får skägg, då männen är skägglösa. Men gyckla lagom, dårar! Saken är allvarlig. Ni ska nog få göra bekanskap med det där kvinnoskägget. Och det blir inte att leka med. Ty det ingår i Guds dom att genom "det svaga" besegra "det starka", som missbrukat sin makt.

Männens omanliga drag träder fram överallt. Och det är denna omanlighet, som gör kvinnan okvinnlig. Hans onaturlighet gör henne onaturlig; hans fåfänga gör henne fåfäng; hans fladderaktighet gör henne fladdrig; hans låghet gör henne låg; hans ytlighet gör henne ytlig; hans liderlighet gör henne liderlig. Han leker på otaliga sätt med kvinnoelden, tills den slår ut i en förhärjande brand. Ja, till slut i en världsbrand som så ödelägger kvinnan i kvinnan, att Antimaria kan träda fram och föda Laglöshetens människa, fördärvets man i vilken all omanlighet från världens begynnelse når sin högsta höjd.

Många tidningar orda vitt och brett om bildning och samhällsförbättringar. Och på samma gång kan de inta försmädliga och ofta diktade notiser om kvinnornas "egendomligheter", fel och svagheter och roa sina läsare med slik busaktighet. Och detta gift får barnen insupa till omätligt samhällsfördärv. Ja, de s.k. männen är väldiga samhällsförbättrare — i munnen och vid glaset.

Men kvinnan kommer att resa sig, och det så att det knakar i alla samhällsbyggnader. Sitt förtrampade människovärde kommer hon att erövra. Och så långt hennes strid går ut på det, så långt har hon Gud på sin sida. Och på den sidan står också alla män, som är män. Och då gör det detsamma, var alla "manliga neutra" stå.

Säkerligen står kvinnorna, i stort sett, högre än männen i religiöst och moraliskt hänseende. Och därför är det nödvändigt, att de får sitt jämbördiga människovärde fullt erkänt och genomfört, så att de kan göra den insats i världsutvecklingen, som tillkommer dem som *kvinnor*.

Det är en Guds skickelse, att kvinnan nu så energiskt tränger sig fram på alla områden. Ty därigenom kommer utvecklingen att gå *fort, fort* både i ont och i gott, och därvid först i det onda, nämligen under det 7:e världsriket. Den onda kvinnan har nämligen en större förmåga än mannen att lösa alla onda andemakter i människornas hjärtan och bringa dem i verksamhet. Och den goda kvinnan har en större förmåga än mannen att lösa alla goda andemakter och bringa dem i verksamhet. Ingen man kan så förmedla himmel eller avgrund som en kvinna. Därför kommer utvecklingens vagn att köra fort då kvinnan får vara med om tömmarna. Och så blir världspinan kort. Och det är ju gott. Men vilket ansvar, ni kvinnor!

I den nutida kvinnorörelsen finns som i alla rotlivsrörelser mycket ont. Och detta onda består huvudsakligen däri, att kvinnan går utom sig själv, så att hon tappar bort kvinnan, som är det dyrbaraste ett folk äger,

närmast evangelium. Det finns redan nu inte så få "kvinnliga neutra" med översitteri och uppnosighet och med många pjaskiga och löjliga krav på likställighet, som i grunden är "framförställighet". För dem har kvinnosaken sjunkit ned till en tarvlig maktfråga. De vill råda över männen i stället för att råda dem. Sådant kommer aldrig att lyckas. Varje seger i den riktningen är i grunden ett nederlag. Och det är detta okvinnliga maktbegär, varigenom kvinnan ådragit sig någon del av det förtryck, som hon i alla tider fått utstå.

Nej, härska, du skapelsens drottning, med given och inte med stulen makt! Härska, ni kvinnor, med kvinnan, som är den ädlaste och starkaste makt på vår jord! Då går ni säkert till seger. Ja, till en världsseger, som sopar bort ert mångtusenåriga förtryck och återger mannen åt mannen.

Och ni förstlingskvinnor på Sions berg, i er är kvinnan ett evangelium, ja, en livs levande andelag. Lägg ert vägledande och varnande ord i kvinnosaken. Men förbli på berget och låt er inte ryckas med i okvinnliga kvinnosaker.

Kvinnorörelsen går havande med rotkvinnan till den tusenåriga pingstkvinnan. Detta är denna världs rörelses innersta och djupaste hemlighet. Och i samma mån som kvinnorna blir medvetna om denna hemlighet och om den enda väg de har att gå för att kunna ge livet åt tusenårskvinnan, vilken väg och vilket liv är "Andens lag", den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den eviga anden — i samma mån går deras rörelse i normala gängor.

Här, i denna "innersta och djupaste hemlighet" ligger kvinnorörelsen i "den vita handen". Och där ligger den säkert och ömt. Ty kvinnan är Guds ömmaste avbild. Åt henne har han överlämnat den lekamliga födelsens smärtsamma gärning. I hennes famn har han lagt hela släktet i dess späda och svaga år. Vid hennes bröst har vi alla vilat. Hennes outtröttliga armar har burit oss alla. I hennes öga såg vi för första gången vår himmel. Hon lärde oss att knäppa våra händer i bön. Och i den bönen mötte oss vår himmelske Fader. Hon lade oss i hans hand. Och den handen släpper aldrig det barn, som en moder lagt i densamma.

I kvinnan har Guds bild fått ett hårt öde. I henne har Gud blivit mest nedtrampad. Och därför är kvinnorörelsen en nödvändig beredelse till pingst. Ty ett folk med en förtrampad eller missriktad kvinna kan *aldrig* skåda sin pingstdag.

Fredsrörelsen

Även denna rörelse är världsomfattande och blir världsomdanande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i denna rörelse? Det är rotmänniskan till den tusenåriga pingstmänniskan, som är den tusenåriga fredsmänniskan.

Och varför rör hon på sig? Emedan hennes tillvaro som rotmänniska är hotad. Krig är omänsklighet. Redan vapenövningen, som går ut på att lära sig att döda, är fördärvlig för människan. Den binder folken i en rå ande. Där luktar starkt av vilddjuret på lägerplatserna. Kattbjörnen sitter triumferande i ögon, på tunga, i hand och i fot. Han trives särdeles gott under vapen.

Fredsvännerna säger "stopp!" till den djuriska och blodiga kommersen, som förgiftar folken och slukar deras svetttdrypande slantar.

Hela kristenheten håller på att digna under rustningarnas börda, som

årligen kräver miljarder kronor, under det att miljoner människor liderbrist på det nödvändiga. Är det kristendom? Nej, det är den kristna världsskandalen, den stora skökoskandalen. Fru Jesabel Kattbjörn har alltid stått troget på makens sida och gör det ännu. I den kristna skökan har fredsvännerna sin farligaste fiende, liksom hon också är det starkaste hindret för mänsklighetens alla rot-livsrörelser. Hon fördärvar alla jordens folk, säger skriften.

Att vapenövning och krigföring är ett fruktansvärt folkfördärv som gör mänskligheten oemottaglig för världspingstens ande, och under århundraden, ja, årtusenden förhindrar hans ankomst. — Den sanningen måste ut bland folken och genomsyra dem och sätta dem i rörelse emot detta onda. Det måste bli ett oemotståndligt världsbehov av att få världsfred, ett skriande världsrop på krigens avskaffande, innan de kan avskaffas. Frids- och fredsordets säd måste kastas ut i hela världen och växa upp till en fredsrörelse, som sopar hela jorden ren från krigsgudens mångtusenåriga folkfördärv. Och så kommer det att gå. Och så väldigt är ert verk, så högt ert mål, ni ädla fredsvänner kring hela jordens rund.

Krig är ett ont, om också tyvärr ännu någon gång ett s.k. nödvändigt ont. Men dess totala utrotande, och det snarast möjligt, är det mål, som aldrig får lämnas ur sikte.

Fredsrörelsen ligger innerst i den "vita handen", som kommer att föra densamma till seger. Men för att utföda mänskligheten ur den råde, inbitne och segslitne krigareanden behövs det kanske så fasansfulla krig, att hon äntligen en gång får nog av detta onda och går till smedjan med vapnen och gör plogbillar av dem. Hur som helst — det kommer en tid, då hon går dit med dem och sjunger ett världsomfattande halleluja över krigsgudens död.

Fredsrörelsen går alltså havande med rotmänniskan till den tusenåriga fredsmänniskan. Dess arbete och kamp är födslovåndor, en sida i den stora världsfödslovåndan. Den är sålunda en nödvändig beredelse till världspingsten. Ty ett vapenövande, rustande och krigande folk ska som sådant *aldrig* skåda sin pingstdag, lika litet som den enskilde slagskämpen får som sådan skåda *sin* pingstdag.

Nykterhetsrörelsen

Den är också världsomfattande och blir världsomdanande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i denna rörelse? Det är rotmänniskan till världspingstmänniskan, som är den tusenåriga nykterhetsmänniskan.

Dryckenskapen är en av hennes farligaste fiender. Det är detta hon insett. Hennes tillvaro som rotmänniska är hotad. Därför har hon rest sig till en världskamp mot sin mördare. Och ve alla dem, som motarbete denna rörelse, där den rör sig i rätta gängor. Och den överhet av vad namn den än må vara, som går krögarnas ärenden emot folkets nykterhetsvilja, den bör drivas bort. Folket sitter inne med lovliga medel därtill. Och ve det folk, som inte brukar sin makt mot sina dödsfiender. Överheten har länge nog försummat sin vakthållning. Folket är fördärvat av lagtillåten sprit. Och ännu får kung Alkohols helvetesflod översvämma landet.

Dryckenskapen försänker folken i en djurisk försoffning, som omöjliggör deras rotlivsberedelse och förhindrar uppgången av världspingstens dag. Försupna slakten måste dö ut och andra träda fram,

som kan ta rotlivsuppgiften om hand.

Mänsklighetens alla synder drar sina följder långt bortom döden. Och inte minst superiets synd. Alkoholen avsätter sina årsringar inte bara i den kropp som läggs i graven, utan även i den ande-lekamen, som tags med inpå andra sidan. Och dessa årsringar viker bara för dödsrikets eld.

Så kastas de försupna släkterna in i dessa eldsregioner till rättvist straff och till förbättring om möjligt. Så försvåras och förlänges folkens utveckling i jordens hjärta och försenas deras pingstdag.

Skada, att nykterhetsrörelsen på många ställen kommit i händerna på det gudlösa och antikristiska djuret. Därmed är dess insats i rotlivsberedelsen förfelad. Man utdriver en demon, men insätter sju värre i stället.

Men det finns stora områden i nykterhetsrörelsen, som i sitt hjärta bära rotbarnet till den tusenåriga nykterhetsmänniskan. Och så långt ligger denna rörelse i den "vita handen", som kommer att föra den till seger. Ert arbete och er kamp, ni ädla nykterhetsvänner kring hela jordens rund, är en sida i den stora världsfödslovåndan.

Och så är nykterhetsrörelsen en nödvändig beredelse till världspingsten. Ty ett suparefolk ska som sådant *aldrig* skåda sin pingstdag, lika litet som den enskilde suparen raglar sig in genom pingstporten.

Folkbildningsrörelsen

Den är också världsomfattande och blir världsomdanande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i denna rörelse? Det är rotmänniskan till världspingstmänniskan, vilken är den sant bildade människan.

Varför rör hon på sig? Emedan hon inser, att okunnighet, råhet och förvildning är fiender, som omöjliggör hennes rotlivsberedelse. Här som i alla rotlivsrörelser är det innerst gudsbilden, som satt sig i rörelse. Det är Gud i människan, som reser på sig, fastän många till en tid inte är medvetna därom.

Här arbetas nu i hela världen på att bibringa folkmassorna kunskaper, upplysning och hyfsning, så att gudsbilden kan träda fram ur sitt mångtusenåriga mörker och obildade tillstånd. Det är till största delen s.k. världsliga kunskaper, som här bibringas. Och på dem ligger större vikt än många tror. Ty i tider som nu stunda, är de alldeles nödvändiga. Utan dem kan gudsbilden inte röra sig rätt i det mångsidiga och invecklade världsliv, som vi nu går till mötes. Här krävs inte bara fromhet, utan en fromhet med vakna och utvecklade natursinnen, som är Guds dyrbara gåvor. I annat fall intrasslar sig fromheten ideligen i farliga missgrepp och försjunker i en efterblivenhet, som omöjliggör den tidsenliga insatsen i världsutvecklingen, vilken Gud oeftergivligen kräver.

Men i denna som i alla rotlivsrörelser ligger vilddjuret med och arbetar på "välberedelsen" till *sin* "världspingst", som är kraftbeklädnaden från avgrunden under det sjunde världariket. Och särskilt vill det vara med i folkbildningsrörelsen och utså sin säd, som är motlagen till "Andens lag", motbuden till "de tu buden". Och redan har det antikristiska sjunderiksdjuret trängt in i skolorna och föreläsningsverket på ett förfärande sätt. Ja, detta vidriga avgrundsdjur

sitter på flera professorsstolar i vårt land. Och många lärare och kringresande föreläsare är fullblodiga antikrister, som innerst syfta på att undervisa i antikristendom. De är folkets vampyrer, djävulska blodsugare. Och detta vilddjur kommer att i det antikristiska världsriket, i stort sett, slå under sig folkbildningsrörelsen. Men dess tid blir kort. Den sjunde konungen "skall inte länge förbliva" (Upp 17:10).

Inför denna framträngande antikristendom står många ädla lärare och lärarinnor hart när förtvivlade, då all deras möda och alla deras böner tycks fruktlösa.

Men ni behöver alldeles inte ta saken så hårt. Keruben ligger djupare än vilddjuret. Ert utsäde når ned till ett djup, dit djuret inte når med sitt. Och där tas det om hand av den "vita handen", som i sinom tid låter det spira upp, om också inte förr än i "jordens hjärta". Vilddjurets segrar är bara skenbara. I innersta grunden står det på er sida. Det kommer en dag, då det till sin gränslösa harm får se sig ha varit er medarbetare. Ur det 7:e världsrikets avgrundsdjup uppstiga tusenårsrikets himmelshöjder. Detta djup är världens "sjunderomarehåla". Undra då på, att världens synd nu börjar bli "övermåttan syndig"! Den vägen måste hon gå, alldeles som den enskilda människan. Synden måste flöda över alla världens bräddar, så att denna arma värld blir förskräckt för densamma och vänder sig till Gud om hjälp, innan nåden kan flöda in och skölja bort hennes synd. Med detta förskräckliga världsöde och med denna världsfrälsningsväg ska vi göra oss förtrogna. Då strålar ljus och hopp oss tillmötes tvärt igenom de mörkaste moln.

Folkbildningens män och kvinnor har i sanning en dryg andel i världsödelsens smärta. Men barnet ska födas. Det sörjer den store förlossaren för. Och på moderssorg följer modersglädje, då ingen kommer sin bedrövelse ihåg. Skåden alltid utöver det närvarande. Det finns ett härligt "där framom", som aldrig får glömmas. I varje ve på vår jord ligger fröet till himmelens väl.

Den sanna folkbildningen är av Gud. Och den är en nödvändig beredelse till världens pingst. Ty ett okunnigt, rått och ohyfsat busfolk ska som sådant *aldrig* skåda sin pingstdag, lika litet som den enskilde busen får, som sådan, skåda *sin*.

Djurskydds-rörelsen

Den är också världsomfattande och blir världsomdanande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i denna rörelse? Det är rotmänniskan till världspingstmänniskan, vilken är jordens fulländade djurvän.

Och varför rör hon på sig? Emedan hon känner sitt djupa ansvar vid djurens behandling och den djupa skada hon lider genom deras misshandling.

Djur (och växter) är våra medarvingar till de tusen årens och de otaliga evigheternas härliga frihet (Rom 8:21). De är våra "syskon", utgångna ur samma skaparehand som vi. Släktbandet mellan oss och dem är olösligt. Vi kan inte leva på den gamla jorden *utan* dem, inte heller på den nya jorden *utan* dem. I Adams och Evas paradiset var de med. I alla tre paradisen är de med. Intet paradiset utan dem.

Men de är de svagare. Med bönfallande ögon se de upp till människan som sin herre. Men människorna har alltid visat sina sämsta sidor mot just de svaga. Så mannen mot kvinnan; så arbetsgivaren mot

arbetaren; så den rike mot den fattige; och så människorna mot djuren.

Vem hörde alla de suckar, som uppstigit ur djurens hjärtan; vem vägrade alla de kval, som de utstått under råa människors händer? Jo, det gjorde deras Fader i himmelen; och de gör han alltjämt. Och han låter människan förr eller senare sucka alla de suckar, som hon frampressat ur djurens bröst, och lida alla de kval, som hon tillfogat dem. En flod av förbannelse vältrar sig fram över mänskligheten för hennes oförståndiga och obarmhärtiga behandling av djuren.

Egennyttans och inte kärlekens synpunkt är rådande vid människans förhållande till djur och växter. Och därför låder förbannelse vid den vunna slanten.

Berömda män har sagt: "Det sätt, varpå ett folk behandlar sina medskapade varelser, är bästa måttstocken på dess bildning." Mät vårt folk med detta mått, och du ska få se, att det står på långt när inte så högt, som man skriker till. Svenskarna i stort sett är "vildddjuret" även de. Det ser man tydligt på deras djuriska förhållande till djuren.

Djurplågaren är ett tvåbent vildddjur.

Djurskydds rörelsen har större betydelse än de flesta tro. Den förfärande djuriskhet, den fasansfulla råhet och förvildning, som nu flödar fram ur vårt folk, har till en stor del sin grund i århundradens grymhet mot våra medskapade varelser. Människan stiger eller sjunker i moraliskt människovärde allt efter sitt förhållande till det svaga och värnlösa. Också dömes hon på den yttersta dagen just efter denna grundlag. Folket behöver väckas upp över de ödesdigra följderna av dess förhållande till djuren. Statsskökan har tegat och tiger. Ty hon har aldrig hunnit med mer än att stå vakt kring den förfalskade och budlösa "klenoden".

Men många ädla män och kvinnor kring hela jordens rund och inte minst i vårt land har rest sig till en världskamp mot eländet och för att skaffa rättvisa åt otaliga miljoner rättslösa varelser och såmedelst höja folken ur deras djuriska försoffning. Och de har redan nått förvånande resultat.

Djurvännerna har en dryg andel i världsfödelsens kamp och vanda. Ty det gäller att till människor omskapa "djur", som vill ingenting hellre än att få vara djur emot djuren. Men saken ligger i den "vita handen", som alltid är de svagas stöd, de värnlösas skydd och de misshandlades hämnare. Och hon ska förvisso föra djurskyddets sak till seger, ty den är hennes egen sak.

Djurskydds rörelsen är en nödvändig beredelse till världspingsten. Ty ett djurplågande folk ska, som sådant, *aldrig* skåda sin pingstdag, lika litet som den enskilda djurplågaren får, som sådan, skåda *sin*.

Den vetenskapliga kulturrörelsen

Denna rörelse försiggår inom de lärdes krets och omfattar alla vetenskaper. Den är alltså i egentlig mening inte en "folkrörelse". Men den äger och uppdagar stora och viktiga sanningar, som är nödvändiga för folkens liv och utveckling, och som alltså måste, på sina områden, vara stödjande och ledande för alla goda folkrörelser.

Och det, som *innerst* rör sig även i denna rörelse, är rotmänniskan till världspingstmänniskan, vilken är den vetenskapliga kulturmänniskan. Och varför rör hon på sig? Emedan hon har ett medskapat behov av en rätt och sann kunskap om allt i himmel, på jord

och i avgrund. All verklig vetenskap är av Gud. Och alla människor, som har sanningen kär, ska så småningom få sann kunskap om allt, ja, om allt.

I vår tid försiggår ett väldigt vetenskapligt arbete på alla områden. Sanningar träder i dagen, vilka bebåda världens annalkande pingstdag och kraftigt röjer väg för denna. De vetenskapliga resultaten är förvånansvärda och kommer att bli det i en grad, som ingen nu kan ana. Naturkrafter ska upptäckas och uppfinningar göras, som ska slå världen med häpnad, och vid vilka Herrens heliga ska knäppa sina händer och böja sina knän i tillbedjan, tack och lov inför all världens och alla krafter skapare och Herre.

Allt sådant ska komma folken till godo, för att de må kunna fullgöra sin rotlivsuppgift och pingstberedelse. Vi se redan nu, vilken välsignad betydelse t.ex. järnvägar och telefoner har för det goda på jorden. Ingen av Herrens heliga reser på en järnväg utan att tacka Gud för densamma. I tusenårsriket gör alla resande det. Och därmed är det slut med alla järnvägsolyckor. — Ingen av de heliga åker i automobil eller spårvagn utan att tacka Gud för den nye "hästen". I tusenårsriket gör *alla* det. Där kör ingen omkull, och ingen kör på den andre. — Ingen förstlingsmänniska begagnar en telefon utan att tänka på vilken omätlig gåva Gud givit oss i den. Ingen ser elektricitetens väldiga kraft till människors väl utan att tänka på alla krafter källa i den tredje himmelen. Ingen separerar mjölk utan att tacka Gud för separatorn. Och så vidare. Ja, hela jorden är full av Herrens härlighet. Vår värld är en himmelshög pyramid av gott på gott från den **Gode**.

Men i den vetenskapliga kulturrörelsen är naturligtvis vilddjuret med och använder vetenskapen och alla dess resultat för sin världsutveckling och "pingstberedelse".

Och lägg märke till hur ivriga de antikristiska "vetenskapsmännen" nu är att få bort kristendomen eller att åtminstone stöpa om den, så att den blir ofarlig för djuret. Ja, de har inte tid att allsidigt tänka ut sina tankar, som alla verkliga vetenskapsmän göra, utan de ränner genast i väg med omogna funderingar och pojktaktiga hugskott som "vetenskapliga resultat och säkra bevis". Vadan denna blinda iver och löjliga brådska just nu? Jo, innerst är de yttringar av Satans vredesfeber på grund av hans korta tid (Upp 12:12). Och denna feber stegras till det yttersta av en syn i himlarymderna vid början av det 7:e världsriket. Avgrundsdjuret ser nämligen "Konungars konung och herrars herre" i spetsen för det vita rytteriet rycka jorden allt närmare och närmare (Upp 19:11–16). Denna himmelska härskara ser också Herrens heliga i anden just i våra dagar. Det strålar av vitt och blixtrar av svärd ända ned i lufthimmeln. Hon ökar farten för varje dag. Hon ska i rätt stund rycka in på jorden, besätta Harmagedon och bistå sina bröder och systrar i striden mot det antikristiska vilddjuret. — (O, ni Herrens heliga! Hur tryggt att strida i kretsen av otaliga syskon från ovan, anförda av Konungars konung! Hur ljuvt att dö i dessa starka armar!)

Det är denna härliga syn, som är så fasansfull för avgrundsdjuret, vilket håller till i lufthimmelen och där har det vita rytteriet med dragna vapen inpå sig. Därav dess feber, brådska och nervositet, vilket allt sprider sig till dess antikristiska "profeter och apostlar" på jorden.

Men därför att vetenskapen missbrukas, ska den inte förkastas eller föraktas. Den är en nödvändig beredelse till världspingsten. Ty i det

tusenåriga riket måste mänskligheten i alla avseenden stå på höjden av vetenskaplig kultur. Utan sådan kultur blir inget tusenårigt rike av. Ja, om t.ex. telefon eller något dylikt snabbt meddelelsemedel saknades där, så kunde inte det goda bli den världsomfattande och världsbehärskande makt, som det då ska bli. Ty det onda är i detta rike inte utrotat från jorden. Det finns ännu till i varje människohjärta som möjlighet och frestelse, om också inte frestelsen där ledes och skärpes av frestaren, som ligger innelåst och bunden i avgrunden. Också kommer det onda att mot slutet av de tusen åren åter spira upp och gör sig gällande i förfärande omfattning och grad (Upp 20:7–10). Det visar, att det länge har glött under askan.

Den sanna vetenskapen är av Gud. Och den har en dryg andel i den stora världsfödslovåndan. Ja, den verkliga vetenskapsmannen kommer inte ett steg utan födslokval. Alla de härliga ting, som vetenskapen skänkt oss, är *smärtebarn*. Och ingen av Herrens heliga får glömma att innesluta alla gudasända vetenskapsmän i sina böner.

Vi har nu påvisat några folkrörelser, som är rotlivsberedelser till världspingsten. Men de angivna är förvisso inte alla; utan sådana rörelser finns i hundratal, ja, kanske i tusental, även om många av dem inte är så världsomfattande som de uppräknade. Och alla dessa folkrörelser, både stora och små, är rotlivsberedelser, nämligen så långt de arbeta på människors förädling och lyftning eller på deras utfödelse ur djuret.

Tusentals människor förakta dessa folkrörelser, eftersom de inte är "andliga rörelser". Men de är förvisso mycket mer andliga än många av vår tids "andliga rörelser". Ty det som innerst sätter dem i rörelse är den världsomfamnande och världsruvande tubudsanden med slaktmärket. Det är han, som besått dem med de två budens rotevangelium till pingstevangeliet, även om denna säd, som ofta på rotlivsstadiet, ligger dold under frodigt ogräs. Så t.ex. i arbetarerörelsen. Där jäser och sjuder en förfärande bitterhet och råhet. Men detta är ofta bara slaggsinnet. Därunder ligger ett guldsinne, ett tubudssinne, som blivit gränslost sårat genom den tubudslöshet, med vilken arbetarna ofta blivit behandlade. Då t.ex. överheten inte sörjer för att det finns arbete att få, utan lämnar många tusen människor åt arbetslöshet, nöd och elände. Och samtidigt får dessa hungrande skaror åse ett överflöd och en lyx, som är en långt större råhet än arbetarnas, ty den är en djävulsk stöld av de fattigas mantel och bröd (Kap 8, sid. 57 f.). Vad är det då innerst, som jäser hos arbetarna? Jo, det är ofta ett gränslost sårat, ett djuriskt tyranniserat rättsinne. Det är deras besådda rotmänniska, som reser sig mot eländet.

Men tusentals "andliga" kan inte se någon tubudssådd av Gud i folkrörelserna. Ty de har ett helt annat evangelium än "Andens lag"; och därför är de innerst laglösa; och därmed är de blinda för den eviga tubudslag, som rör sig i dessa rörelser. Och de känner inte till någon rotlivsberedelse varken hos folken eller hos den enskilde. Ty med några flyktiga känslor är de "Guds barn" utan både rotliv och pingstliv. Och så är de "andliga". Ja, andliga utan tubudsanden, som är den enda gestalt, i vilken Guds och Kristi ande finns till i tid och evighet.

Folkrörelserna håller sig i stort sett utanför den allmänt gängse skökokristendomen. Och däri gör de rätt. Ty den har bara skenet av

kristendom. Den är skökoskandalen, den stora världsskandalen "i Guds namn". Och den gjorde dessa rörelser till skandalrörelser, om den fick hand om dem. Ty den lägger den personliga frälsningen utanför "Andens lag", där den aldrig ligger, och kommer alltså att kväva folkrörelsernas innersta liv, som är "Andens lag" i frö- och rotlivsgestalt.

Det finns i folkrörelserna många tusen ädla människor, som känner en djup avsky för denna skandalkristendom. Och det är helt naturligt, ty deras skarpa sanningssinne säger dem, att bara i den subjektiverade tubudslagen ligger den personliga frälsningen. Men denna frälsning möter de inte i den allmänt gängse namn- och halvkristendomen. De förnimmar inte den galileiska fläkten, det allena saliggörande budevangeliet i Andens och kraftens bevisning från "Saligheternas berg", utan ett budlöst evangelium, som tar Kristi budevangelium på släp till en budlös utanför-frälsning. Och för en sådan frälsning betackar de sig. De är innerst och i grunden för mycket evangeliska för att kunna bli skenevangeliska, för mycket kristna för att kunna bli skandal-kristna.

Hur bör nu förstlingarna bland alla folk förhålla sig till dessa folkrörelser? Jo, de ska ostraffligt handha all världens centralrörelse, som är den smyrnensiska andelagsrörelsen. Och den handhas på det sättet att de i liv och lära besår folkrörelserna med den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den eviga andens tubudssäd. Då gror denna säd till förstlingsfrälsning hos några och till rotlivsberedelse för världspingsten hos andra. Och vidare ska varje förstlingsmänniska understödja dessa rörelser i deras goda strävanden, så långt och på *det* sätt, som hon finner förenligt med hennes förstlingsskap. Och slutligen ska hon orubbligt hålla sig utanför den grövre eller finare slagg- och djurande, som finns mer eller mindre i dessa rörelser. Här har många låtit sig ryckas med och därmed förlorat sitt förstlingsskap och sjunkit ned i det sekunda, där glidningen går fort ned i det under-sekunda. Förstlingsskapet framför allt! Ty det är i detta tidsskede dyrbarast för Gud. *Utan fulltalig förstlingsskara inget tusenårsrike*. Ty det är denna skara, som med den eviga kärlekens och rättfärdighetens järnspira ska genomdriva folkfrälsningen. Utan henne ingen folkfrälsning.

Och då skökans herravälde över folken slutat genom hennes uppbränning i konungaelden, då bekläds förstlingarna kring hela jordens rund med det "glänsande och rena **byssus**", som är de heligas "*rättfärdigheter*" (enligt grundtexten). Det är "Jesu gärningar" i apostolisk ande och kraft (Upp 19:8).^{*} Därmed är de rustade för striden på Harmagedon och för den apostoliska sjunderiksmissionen. Och så uppstår en kristen centralrörelse, i vilken "Andens lag" åter kommer till sin rätt, en "byssus-rörelse", i vilken allt är "Jesu gärningar", men som hittills varit undanträngd och förlamad av skökans "purpur och scharlakan". Och i denna centralrörelse kommer alla goda folkrörelser att få sitt centrum. Här står de inför en överjordisk verklighet med "Andens och kraftens bevisning", inför ett faktum av "glänsande renhet" och kraft, som de bara rotvis äger i sig, men som nu kommer

^{*} Byssos (i grundtexten) var forntidens "finaste bomull, varav gjordes de finaste och yppigaste kläder" (se Melanders lexikon).

till en allt högre och renare utveckling. Och nu förenar sig alla goda krafter på hela vår jord till en världs rörelse, som understödd av det vita rytteriet genomdriver folkens rotlivsberedelse till frälsning på världens pingstdag, då "Andens lag" förbundsmässigt läggs i mänsklighetens hjärta och skrivs i hennes sinne.

B

Mänsklighetens utfödelsetid**

Vi har nu talat om mänsklighetens lärotid. Och att hon därunder lärt någonting, det visar i synnerhet hennes kraftiga folkrörelser. De är folksinnesändringens gärningar eller frukter, som räddar folkträdet från rothuggning, likasom den enskilda rotmänniskan räddas därifrån bara genom sinnesändringens för-pingstliga gärningsfrukt (Luk 3:7–14). Och så ser vi, att här rör sig i vår tid mycket gott vid sidan av mycket ont. Ja, här rör sig rotvis allt gott, som kommer att finnas i det tusenåriga riket.

Mänsklighetens utfödelsetid har tre skeden i likhet med den enskilda människans, nämligen "skräckveckan, upprättelsetiden och valtiden". Och alla tre faller inom det 7:e världariket. Alltså:

a

Mänsklighetens skräckvecka

Här har vi "stöten, sållet, sållfaran och de två händerna". Lammet i gestalten av förstlingsskaran på Sions berg ställer sig i vägen för den själviska mänskligheten, som utan död från djuret vill göra sig ett "tusenårigt rike". På detta bergfasta Stötestenslamm stöter hon sig och blir "stött"; vilddjuret rusar upp; antikristendomen stiger till sin högsta höjd genom utrotningskriget mot Lammet och dess heliga (Upp 17:14). Därmed faller hon i världssållet, där den allsmäktige Guden på sin "stora dag" bryter ned henne genom de förfärande domar, som är de sju vredesskälarnas slutakter. Men "den vita handen" håller rotmänskligheten till pingstmänskligheten stadigt i sig och utföder henne ur vilddjuret. Härom mer i vårt tionde och tolfte kapitel.

b

Mänsklighetens upprättelsetid

Folkens konung för med mild hand den förkrossade mänskligheten ut ur hennes världsruiner. Hon ruvas i "40 dagar" av världsförsoningens tubudsande, som "lösföder" henne från djuret och inföder henne i sig till rotmässig uppståndelse eller upprättelse. Hon "restaureras, repareras och renoveras". Det första skapelsebeståndet återställs. Världsomvändelsen griper igenom. Elias bringar allt i lag igen. — Och allt detta utför Lammet genom de tolv gånger tolv tusen lammen, vilka även då, när de sönderrivas av vilddjuret, slå sina armar kring hela rotmänskligheten. De lider, blöder och dör med mänskligheten i sin famn. De rycker henne ur vilddjurets klor, i den eviga kärlekens

** Vi påminna återigen om, att vi förutsätter vårt 7:e kapitel som känt. I annat fall är det omöjligt att begripa vad vi här bara antydningssvis komma att framkasta.

allsmäktiga kraft. Det är den centrala "byssus-rörelsen", med vilken alla goda rörelser samverkar. Det är "Jesu gärningar".

c

Mänsklighetens valtid

På valplanet ställs hon i "10 dagar". I den framhårdande kampen om att inkomma genom den trånga världsporten till världspingsten fullbordas "lösfödelsen". Alla folk har nu försökt sina egna frälsningsvägar. Ingen av dem ledde till målet. Ingen förstabudslös vetenskap och kultur gav räddning. Synden växte mänskligheten över huvudet. Man stod redlös i sin "sjunderomarehåla". Ingen hjälp på jorden. Nu äntligen ser hon det. Och nu ligger hon på knä inför folkens konung och anropar honom om den utlovade anden, kraftbeklädnings från höjden.

Ja, se där ligger denna mänsklighet, som förut var så stolt och fräck. Hon ligger där makt- och kraftlös i sig själv och därmed "välberedd" till sin andra födelse. Och nu flammar i öster en morgon; pingstdagens sol går upp; går upp med den stora dag, som alla Adams barn, trots all sin förvillelse, dock innerst anat och sökt; går upp med "det rike utan like", där Kristus är konung i tusen år.

Så uppkommer det tusenåriga riket. Det kommer inte som ett tvingande maktspråk från höjden, ty det är ju ett kärlekens rike, som måste fritt begäras och väljas. I annat fall blev det ju ett rike av slavar. Inte heller sänker det sig ned som en luftballong till jorden *utan* någon anknytning vid henne. Nej, det växer fram under en förpingstlig skolgång, alldeles som de etthundratjugos pingststrike gjorde. Tusenårsriket är ett barn, som uppkommer genom avlelse, havandeskap och födelse som alla barn. Eller: det är en organisk livsutveckling från frö till frukt, vilken organiska utveckling Herren så ofta och starkt betonade (Matt 13:1–32; Mark 4:26–29). Eller: det kommer på surdegens väg (Matt 13:33).

Och beträffande utfödelsetidens trenne skeden så ska vi tänka oss dem som tidrymder, vilkas längd ingen människa kan beräkna. Bara det vet vi, att "när den sjunde kommer, ska han inte länge förbli". Det antikristiska världsríkets skräcktid ska alltså snart ta slut. Dock må vi märka, att profetians "snart" inte är ett "snart" i vår vanliga mening.

Och vi får inte tänka oss dessa skeden som framträdande bara en gång och i oavbruten följd. Redan under lärotiden föras folken in i skräckveckoeldar med åtföljande upprättelsetider, som vi ju se. Och den avgörande "skräckveckan" kommer säkerligen att fördela sig på flera skräcktider med mellanliggande upprättelse och hugsvalelsetider. Ävenså är det troligt, att folken eller åtminstone många av dem gång på gång kastas tillbaka från valplanet ned i straffläxesolor, innan de helt mottar "Andens lag" eller säljer allt för skatten och pärlan eller låter Gud vara **Allt** och **En** och heta **Ett**. Så går det ofta med den enskilda människan, och så kommer det säkerligen att gå med många folk.

Och även mänsklighetens pingstdag ska vi tänka oss som en tidrymd, vilken fortgår ända tills hela mänskligheten är pingstfödd. Ty vi får inte tro, att alla folk blir samtidigt färdiga med sin rotlivsberedelse. Något blir det första. Och det blir judafolket. Ty detta är i folkutkorelsen bestämt till rotfolket för alla jordens folk (Rom 11:13–18). Det måste alltså först frälsas. Härom mer i vårt 12:e kapitel.

Och de folk, som försumma sin rotlivsberedelse och därmed förhindra mänsklighetens fulla pingstfödelse, kommer givetvis att tas om hand av de pingstfödda folken och krossas av underkonungarnas järnspira. Och det kan hända, att ett sådant slarvfolk måste krossas så hårt, att det endast med stor manspillan uppnår sin pingst. Ja, det kan hända, att ett sådant folk till större delen aldrig blir någonting mer än ett halvdött folk, eller ett missfosterfolk, som måste förvisas till "jordens fyra hörn", d.v.s. får sin plats vid jordens "utkanter", där det ger upphov till "Gog och Magog", som blir det tusenåriga rikets oförbätterliga "tattarefolk" (Upp 20:7–9). Få se, om vårt svenska folk, som gentemot sina många syndafiender visar sig vara en riktig kruka, ska bli en lerkruka, som måste krossas av järnspiran och stå under densamma i tusen år långt bort i en avkrok som ett oförbätterligt slödder- och packfolk. *Nej*, det får, så sant oss Gud hjälpe till liv och själ, *aldrig* ske.

Så kan det också hända, att sedan mänskligheten fått sitt pingstdop, något eller några folk börjar slarva och glider ut ur pingstanden, som det ibland sker med den enskilda pingstmänniskan. Sådana glidarefolk måste då ställas under järnspirans tukt till förnyad pingstdag.

Vidare får vi tänka oss, att de pingstfödda folken tid efter annan får genomgå järnspireskeden till förnyade och fördjupade pingstdagar i enlighet med denna lag: *"Den gren, som bär frukt, den rensar han, att den må bära mera frukt"*. Den lagen tillämpas på den enskilda människan i form av fördjupad grundskola till fördjupad pingstande (Kap 7, sid. 31 f.).

Vi har nu talat om det tusenåriga rikets uppkomst.* Det uppkommer efter väsentligen samma lagar som pingstriket hos den enskilde lärjungen. Världsfödelsen och den enskildes födelse betecknas i grundtexten med samma ord** (Matt 19:28; Tit 3:5).

Och då inser vi lätt, att detta rike inte är så nära förestående, som många tro. Rotlivsberedelsen är förvisso inte färdig ännu. Här är mycket, som ska ske, innan världens pingstdag går upp. Den stora skökan ska uppbrännas och därmed det sjätte världsriket ta slut. Därpå kommer det sjunde. Våldiga världsdomar med åtföljande hugsvalelser måste gå fram över mänskligheten, innan hon kryper ned på knä inför folkens konung och ber om frälsning av nåd. Detta går inte i en handvändning. Det förstår var och en, som känner människohjärtat.

Men likasom skökan har slarvat bort den enskildes förpingstliga skola, så har hon också slarvat bort folkens. Hon "föds" naturligtvis utan både avlelse och havandeskap. Man snurrar runt på klacken och säger: "Så lätt går det att bli frälst" (Kap 7, sid. 35). Och så tror man också, att tusenårsriket kommer som en snurning på klacken.

Det tusenåriga riket står förvisso inte så alldeles för dörren. Men vi kan när som helst få bevittna underbara tecken och förfärande världsskakningar jämte fasansfulla naturrevolutioner och djupt ingripande rubbningar i tingens vanliga gång. Men sådant tyder bara på, att mot-födelsen från nedan skrider fort och att det vita rytteriet hastigt

* Detta ämne är vidsträckt, ja omätligt; och vår framställning om det är bara, som vi sa, "ett par ord".

** Paligenesia.

närmar sig jorden samt att den avgörande världsstriden mellan antikristisk otro och kristen tro nalkas med stora steg. Tiden är fruktansvärt allvarlig och blir det alltmer för varje dag.

Men å andra sidan ska vi inte gå till en motsatt ytterlighet och förlägga detta rike i ett "gränslöst fjärran". Ty likasom den enskilda människans rotlivsberedelse kan länge försiggå i det fördolda och plötsligen träda fram i pingstfödelse, så kan också folkens rotlivsberedelse delvis framgå i det fördolda och vara längre hunnen än vi kan se. Och när folkfrälsningens tid är inne, då gjutes den utlovade anden som **folk-ande**, vilken välver sig över land och rike som en värmebölja och pånyttföder hundratusenden, ja, miljoner människor på en enda dag.*

Det tusenåriga rikets ankomst ligger till en väsentlig del i människornas händer. Märk alltså ni förstlingar, och alla ni ädla människor inom och utom alla goda folkrörelser. Ja, ni höga Sokrates-andar och hövitsmanslikar**, bland vilka det finns många tusen som en gång ska fatta järnspiran. — Märk ni alla, att ni kan påskynda det tusenåriga rikets ankomst genom kraftiga insatser i förstlingsfrälsningen och i folkets rotlivsberedelse (2 Petr 3:11–12).

Men märk, alla ni andra och i synnerhet ni "klacksnurrare" och ni "uträknare", som står och gapar i vädret efter detta rike som omedelbart förestående — märk, att det är ni som motarbetar och försenar dess ankomst.

V

Sardes

Och skriv till församlingens ängel i Sardes:

"Detta säger han, som har de sju Guds andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar, att du har det namnet om dig, att du lever, men du är död. Bliv vaken och styrk det övriga, det som har varit nära att dö. Ty jag har inte funnit dina gärningar fullkomliga inför min Gud. Tänk på, hur du undfick ordet och hörde det, och tag vara därpå och ändra ditt sinne. Om du inte håller dig vaken, så ska jag komma som en tjuv, och du ska inte veta, vilken stund jag kommer över dig.

Men du har några få namn i Sardes, som inte har besmittat sina kläder, och de ska vandra med mig i vita kläder, ty de är värdiga därtill.

Den som övervinner, han ska så bli klädd i vita kläder, och jag ska inte utplåna hans namn ur livets bok, och jag ska bekänna hans namn inför min fader och inför hans änglar. Den som har öra, han hör vad anden säger till församlingarna."

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Sardes? Bara ett: gärningarna. Det ser vi av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar." Och han sökte

* Tänk på en väldig värmebölja, som under sommaren griper större delen av jorden, och du har en bild, som säger dig mer än många ord, fast den som alla bilder är "haltande".

** Matt. 8:5—13

naturligtvis här som i Efesus "de första gärningarna" eller pingstdagsgärningarna, som är den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i Sardes? Bara ett: övervinnandet. Det ser vi av slutordet: "Den som övervinner" o.s.v. Och han sökte naturligtvis här som i Efesus det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Sardes? Han fann en under-sekunda församling och i den en liten prima grupp. Alltså:

A

Det under-sekunda Sardes

Detta stora Sardes beskriver Herren så: "Jag känner dina gärningar, att du har det namnet om dig, att du lever, men du är död." Ett förskräckligt betyg!

Alltså fann Herren gärningar i Sardes. Ty så säger han: "Jag känner dina gärningar, att du har det namnet om dig, att du lever, men du är död." Vilka var då de gärningar han fann? Jo, dessa: "du har det namnet om dig, att du lever, men du är död."

Hur mycket inlägger han då i det ordet gärningar? Jo, märk: *hela livet*, både det inre och det yttre, både stamlivet eller stamgärningen och fruktlivet eller fruktgärningarna. Och just så mycket inlägger han i ordet "gärningar" i alla breven, nämligen *hela livet* antingen som ett prima liv, t.ex. i Smyrna, eller som ett sekunda liv, t.ex. i Efesus, eller som ett under-sekunda liv, t.ex. här i Sardes. De gärningar han fann här i Sardes var alltså otrons sekundliga stamgärning med sina dagliga fruktgärningar, alltså döda gärningar, men under "namn" av levande. De var helt och hållet förstabudslösa, livlösa, under-sekunda, odugliga.

Denna församling hade namnet om sig, att den levde. Den gick alltså och gällde bland andra församlingar för att vara en verkligt kristen församling. Här fanns sålunda fullt upp av predikande och hörande, bedjande och sjungande och av arbete för Guds rike. Men alltsammans var bara en tom form, allt gick efter en gammal vana, allt var i grunden dött. Hela församlingsapparaten var ett lik. Inte bara det prima utan även det sekunda livet hade flytt. Här fanns inget övervinnande; skökan var född.

Och församlingen själv lade mindre vikt vid det där "namnet", att hon levde. Ty hon sov försoffningens djupa sömn. Hon hade inget andligt intresse; hon var kall, ty hon var död. Allt vad hon gjorde för sitt "namn", var att hålla den döda apparaten vid makt och att ta del i dess döda gärningar.

Denna arma församling hade haft sin pingstdag. Och om den påminner Herren henne med dessa gripande ord: "Tänk på, hur du undfick ordet och hörde det." Hon hade alltså fått det i Andens och kraftens bevisning. Och hon hade "hört det" på ett sätt, som Herren prisar. Hon gjorde alltså en god början och gav det bästa hopp om sig. Och hon fick ett så gott och stadgat rykte bland andra församlingar, att det stod kvar även sedan hon somnat och dött.

Vad var det då, som hade bragt församlingen på fall? Naturligtvis merguden. Ty varje fall är innerst ett förstabudsfall. Men vilken

mergud? Månne den "fine", den efesinska: "verket i stället för verkaren", "den andliga skapelsen framför skaparen"; eller månne den grova: "världen och tingen i världen?" Ja, det vet vi inte. Vi vet bara, att det var **all**-kärleken till det skapade, som trätt i stället för **all**-kärleken till Skaparen, och som störtat församlingen i det förstabudslösa djup, där hon nu låg.

Men ännu var räddning möjlig. Också glimmade här och där en liten gnista i den stora askhögen. Det fanns något i denna döda församling, som ännu inte alldeles dött. Det uttrycker Herren så: "Bliv vaken och styrk det övriga, det som har varit nära att dö." — Och räddningen ligger här, som alltid, i detta enda: "*ändra sinne*". Det är att göra Gud till din Gud och ingen mer, och därmed nästan till broder. Gud som **Allt** och som **En** — därpå hänger allt i tid och evighet. Det är denna lilla enkla förstabudssanning, som hela kristenheten, i stort sett, har glömt. Och därmed har hon blivit "Sardes", det stora sköko-Sardes, den världsomfattande askhögen med några glimmande gnistor.

Men om församlingen inte uppvaknade till sinnesändring, då skulle Herren "komma över henne som en tjuv". Dödssömnen behöver plötsliga och hårda stötar. Sådana "signaleras" aldrig på förhand, som förhållandet är vid domar över sömnaktighet, som kan *leda* till död. Utan de kommer smygande som tjuven i natten.

Den titel, som Herren ger sig i detta brev, är lärorik. Det är denna: "Detta säger han, som har de sju Guds andar och de sju stjärnorna."

Märk först de orden: "han som har de sju Guds andar". Dessa andar betecknas med Lammets sju horn och sju ögon. Och vilka de är, vet vi (Kap 4, sid. 3 f.). Och vad de är i sin sammanfattning vet vi också. De är Kristi ande, tubudsanden med slaktmärket, **försoningsanden**. Denne ande, som är Herren-anden, står nu inför det andelösa Sardes. I denna sjusidiga ande hade församlingen en gång ägt den sjusidiga försoningen med Gud. Och bara i denna ande kunde hon återfå denna försoning med Gud. Han visar henne alltså inte till något juridiskt straffvikariat. Det finns inte ett ord om något sådant varken här eller i de övriga breven. Utan han visar henne till sina sju andar, som är försoningsanden. Bara i den stod förlåtelsen för hennes fall, bara i den hennes upprättelse. Han ställer alltså Sardes inför nytt **andebyte**. Där och bara där låg räddningen.

Märk så titelns senare del: "han som har de sju stjärnorna". Dessa "stjärnor är de sju församlingarnas änglar"; och dem "har han i sin högra hand" (Upp 1:20). I dessa änglar kan vi se församlingarnas föreståndare. "*Prästen är Herren Sebaots ängel*" (Mal 2:7). Och "de som undervisar många till rättfärdighet" liknas vid stjärnor (Dan 12:3). — Dessa sju stjärnor eller lärare bar ansvaret för tillståndet i sina församlingar och var ett uttryck för detsamma. Sardes' ängel eller föreståndare hade det namnet om sig, att han levde, men var död. Dock låg han och därmed även hans församling ännu i Herrens hand, lika väl som Smyrnas ängel och hans församling. Ty alla sju stjärnorna hade Herren i sin hand ännu i mönstringens stund. Det var en omätlig nåd och en väldig tröst för det arma Sardes, om det vaknade upp och såg sitt fördärv. Att mitt i detta gränslösa elände dock ha en plats i Herrens hand, det borde gå till hjärtat och bringa fart i andebytet. Herren släpper ingen församling och ingen människa ur sin hand förrän han gjort allt vad han kan göra för hennes räddning.

B

Det prima Sardes

Detta beskriver Herren så: "Men du har några få namn i Sardes, som inte har besmittat sina kläder, och de ska vandra med mig i vita kläder, ty de är värdiga." — Vilket härligt betyg! Och så kort, bara ett enda ord:

Värdiga

Denna värdighet hade de vunnit därigenom, att de inte besmittat sina kläder. De levde i en hednisk stad, som låg försänkt i förstabudsotukt, och i en sköko-församling, som övade samma synd, men "i Guds namn". Hela Sardesluften var smittoförande, tung och sövande och dödligt giftig. Förstabudslöshet, död och förruttnelse överallt! Vilken fara för kläder och förstlingsskap!

Men "de få namnen" hade i anden gått ut från Sardes' vilddjur och sköka och var i liv och lära en tydlig och kraftig protest mot dem. Och vad det kostade dessa få, behöver inte sägas. Men så undgick de besmittelsen och räddade kläderna; och så fick de det höga betyget: "värdiga".—

De "få namnen" var alltså inte bara namn i vanlig mening, utan de hade Guds och Lammets namn skrivet på sina pannor. De hette "**Jag är**" i Jesu "**Jag är**" och var alltså "några få namn" i hans namn. Och de bar sina höga namn ostraffligt. Ingen förebråelse, ingen anmärkning i mönstringens stund. De levde i den första kärleken, i de första gärningarna, i det första övervinnandet. Allt var förstklassigt, allt prima.

De "få namnen" var alltså "några få namn" bland de tolv gånger tolv tusen namnen. Och om alla dessa namn på Sions berg sägs det: "*De har inte besmittat sig med kvinnor; ty de är jungfrur*" (Upp 14:4). Ett högst besynnerligt uttryck, som vi se. Det är en våldsam bild, som med väldig kraft vill framhålla den rena brudkärleken, obesmittad av vilddjuret och skökan, den fyrsidiga **all-kärleken** till Gud, obesmittad av egenkärlek och världskärlek, som är förstabudsotukt. — "De har inte besmittat sig, ty de är jungfrur", står där. Och i vår text står: "De har inte besmittat sina kläder." Ordet "besmitta" har samma ord i grundtexten på båda ställena.* Och det är fråga om samma besmittelse på båda ställena, nämligen djur- och skökoavlelsen eller förstabudsotukten.

De "få namnen" hade inte besmittat sina kläder. Vad menas då med dessa kläder? Det säger oss Paulus: *Ikläden er Herren Jesus Kristus* (Rom 13:14; Kol 3:9–15). Alltså: Jesus Kristus, själva personen, är kläderna. Men han finns till bara som den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden med slaktmärket. Detta är "Jesuskläderna" eller "kläderna Jesus". Och de är absolut fullkomliga och rena och kan aldrig besmittas och behöva aldrig tvås. Alltså är det inte dessa kläder, som omtalas i vår text. Utan där är det fråga om kläder, som är gjorda av Jesuskläderna.

Och hur göras kläder av Jesus-kläderna? Jo, bara genom födelse. Man föds med dem. De är pingstbeklädningen från höjden. De är Jesu

* Molyno

evige tubudsande, född eller subjektiverad i människogestalt. Men ande är som vatten (Kap 4, sid. 22 f.). Att vara iklädd Jesuskläderna är alltså att vara genomträngd av Jesu tubudsande, som ett vatten är genomträngt av det vatten, vilket blandats i detsamma. Dessa kläder är följaktligen inte ett "ytterplagg", utan de sitter på varje punkt i ande, själ och kropp. Varje atom är "genomklädd" av tubuds-Jesus. Varje atom sitter så iklädd Jesu kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande, att han *är, är* Jesu kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande. Ja, han sitter där som iklädd "Andens lag". Därav denna milda, ljuva och kraftiga värme i hela varelsen; därav denna silkesfinhet, sidenlätthet och sammetsmjukhet ut i fingrar och tår. Tänk, om vi kunde se hur bara ett finger ser ut, då det är iklätt "Andens lag", då skulle vi sannerligen få se på "siden och sammet".

Dessa kläder är den omätligt dyrbara förstlingsdräkten. Utan den inget förstlingsskap. Utan den stiger ingen in genom paradiset dör.

Men *dessa* kläder, som är gjorda av Jesus-kläderna, kan orenas och behöva tvättas. Ja, de kan "besmittas" så att de går förlorade.

Förstlingsdräkten är tubudsdräkten. Den har följaktligen en grund sida, som är förstabudssidan och som är **all**-kärleken till Gud. *Den* är klädernas livsväsen. Förstabuds-**alltet** är deras liv. Ty dessa kläder är levande. De lever i och av den första kärleken. Ja, de är denna kärlek.

Men då pingsthjärtat börjar dela sig åt guden Mer, då avlas vilddjuret i skökogestalt.* Denna djuravelse är just "besmittelsen" i vår text. Den är alltså ingen tillfällig orenhet eller strödda fläckar, som kan avtvås i Lammets blod, utan den är en *genombefläckelse*, som angripit hela dräkten i varje atom. Den är ett förstabudshoreri, som sänkt kläderna till sekunda kläder. Därmed är pingstdräkten och pingstbruden försvunna. Och denna fallna brud står under domen: "ändra sinne, annars kommer jag över dig."

Men fortsattes otukten med kattbjörnen, som är världsanden, då blir skökofostret fullgånget och skökodjuret föds. Och det föds med kläder. De är skökans "purpur och scharlakan", bilden av den fullfödda världskärleken "i Guds namn". Just på denna besmittelseväg hade det stora sköko-Sardes kommit till stånd.

Men "de få namnen" hade inte beträtt denna väg. De tog aldrig del i den allmänna djuravelsen i församlingen; utan de stod orubbliga i sin första kärlek, den fyrsidiga *all*-kärleken till Gud. Så levde deras kläder förstlingslivet, det prima livet. De "få namnen" höll sig stadigt på berget högt över sumpen och träsket. Visserligen hade deras kärlek sina svaghetsstider med svagt strålande kläder, men de övergick aldrig i otuktstider. Förr skulle "de få namnen" gått i döden, än de öppnat sin famn för kattbjörnen. Alltifrån sin andra födelsedag var de bergsjungfrur, som aldrig besmittat sina kläder. Och det förblev de ända till livets slut. Det förutsåg Herren om dem. Och därför säger han: "De ska vandra med mig i vita kläder." Därpå är han så viss, som om det redan hade hänt.

Ack, du prima Sardes! Så långt hade du kommit i renhet, att du aldrig kunde besmitta dina kläder! Så "*fast hade du gjort din kallelse och utkorelse, att du aldrig någonsin kunde falla*" (2 Petr 1:3–11).

O, ni Herrens heliga — så långt kan ni komma redan i denna världen!

* Om den andliga djuravelsen, se Kap 7, sid. 14 f..

Ett sådant "prima Sardes" kan ni bli och vara i vårt stora sköko-Sardes!

Men hade då det prima Sardes aldrig orenat sina kläder? Nej, aldrig med djuravlelsens orenhet. Ty, som vi sett, så sägs det ju tydligt och kraftigt om alla "jungfrurna" på Sions berg, att de inte besmittat sig med den. Och i det stora sköko-Sardes, där "de få namnen" befann sig, var det fråga om just denna orenhet, som också ordet i grundtexten visar.

Men dock hade "de få namnen" ofta orenat sina kläder. Ingen dag, ja, ingen sekund utan orenhet. Ty alla heliga "har synd", inte ens Johannes undantagen. Men denna synd dödar inte den första kärleken. Den är seglivad och försvinner inte för synd som man "har", utan bara för synd som man "gör", d.v.s. bara för synd som man är träl under. Och träl är man då, när man lämnar sig i kattbjörnens våld till djuravlelse. På det sekunda stadiet är man träl under djuravlelsens synd. Så t.ex. i Efesus. På det under-sekunda är man träl under djurfödelsens synd. Så t.ex. i sköko-Sardes.

All synd är i grunden förstabudssynd, alltså även den synd som man "har". Den har sin rot i ofullkomlig **all**-kärlek, ty till syndfri fullkomlighet stiger aldrig denna kärlek på jorden. Men den synd som man "gör", har sin rot i ett fall ur **all**-kärleken.

Alltså hade "de få namnen" mycken orenhet. Ja, långt mer än de själva visste. Men de stod sekundligen med sina kläder inne i "Jesus-kläderna". Och där fortgick en sekundlig rening i Lammets blod, som är det andelekamliga blodet i hans tubudsmänniska på Sions berg. De tvättade sina kläder i detta blod, då de sekundligen stod på publikanens botfärdighetsplats. Den platsen lämnade de aldrig. Och den platsen lämnar ingen av Herrens heliga. Gör han det, då hopar sig orenheten, och snart ligger han i famnen på kattbjörnen.

Denna rening avbrytes inte genom synd som man "har", inte ens då när denna synd står mycket nära synd som man "gör". I detta senare fall signaleras besmittelsens fara tydligt och skarpt genom brännande vredesflammar i kläderna.

Men denna rening avbrytes alltid genom synd som man "gör". Ja, den synden gör slut på reningen. Naturligtvis; ty den gör slut på kläderna, **all**-kärlekens bruddräkt. Och då finns ju ingenting att rena; utan människan står under kravet på ny sinnesändring till ny iklädning, ny genomklädning i varje atom. Så hade i sköko-Sardes reningen för länge sedan stannat, ty där fanns inga kläder att två. Och därför träder Herren inför denna nakna församling med sina "sju andar" till sjusidig, d.v.s. allsidig iklädning. Alltså till genomklädning med "*vishetens, förståndets, rådfullhetens, starkhetens, kunskapens, fruktans och rättfärdighetens andar*", som är *Kristi ande, den evige tubudsanden med slaktmärket* (Kap 4, sid. 3 f.).

Alltså: utan sinnesändring till iklädning finns ingen tvagning i blodet. Ty där finns ingenting att rentvå. Man måste åtminstone vara rotbarnet med rotkläderna för att kunna bli tvagen. Därför säger Petrus: "*Ändren sinne och omvänden eder, på det att edra synder må bli utplånade*" (Apg 3:19).

Men naturligtvis "tvådde sig det stora Sardes dagligen i blodet". Det var skökans tvagning av kläder, som inte finns till. Och av sådan tvagning är även vårt stora sköko-Sardes fullt. Tänk, vilket gyckel här drives med Lammets blod! Man predikar om blodet och sjunger om blodet och tvår sig i blodet, utan att ha några kläder att två. Sådant är

hädelse. Också sitter ju skökan i purpur och scharlakan på djuret, som är fullsatt av hädiska namn (Upp 17:3, 4).

Nu ett ord om "kläderna" i den lutherska förfalskarekyrkan.* De sägs vara Kristi rättfärdighet, som kommer människan till del i rättfärdiggörelsen och nyfödelsen.

Men nu lärs det om rättfärdiggörelsen och nyfödelsen, att de ska strängt och noga skiljas från varandra. Ty så heter det: "Varken nyfödelsen eller helgelsen får inblandas i rättfärdiggörelsen som nödvändiga eller därtill hörande" (Kap 8, sid. 83). Rättfärdiggörelsen och nyfödelsen ska alltså stå utanför varandra eller stå liksom på två parallella linjer (Kap 8, sid. 85).

Sålunda får vi två uppsättningar av kläder, en i rättfärdiggörelsen och en i nyfödelsen. Och de ska stå helt och hållet utanför varandra. Men att samtidigt gå med två dräkter, som ska föras parallellt med varandra, det är ju en ren omöjlighet.

Beträffande de kläder som ges i rättfärdiggörelsen, så sägs de utgöras av Kristi tillräknade och ofödda rättfärdighet. Och den är absolut fullkomlig; så också kläderna. Ja, de sägs göra människan lika fullkomlig, som Kristus är (Kap 8, sid. 83 f.). De kan följaktligen aldrig befläckas. Ty det absolut fullkomliga är evigt obefläckbart. De behöver alltså inte tvättas. Och för övrigt: att tvätta Kristi fullkomliga rättfärdighet i Kristi blod, det vore ju ett vanvettigt gyckel.

Och beträffande de kläder som ges i nyfödelsen, så utgörs de av Kristi rättfärdighet i gestalten av den nya människan. Det är rätt. Och dessa kläder kan befläckas och måste tvättas i blodet. Det är också rätt. Men nu anses inte dessa kläder som "nödvändiga" till personlig frälsning "eller därtill hörande", ty man är fullkomligt frälst genom dem, som man fick i rättfärdiggörelsen. Vartill tjänar då här Lammets blod? Jo, till en slätt obetydlighet, då det neddrages till att rentvå det, som inte behöves för frälsning. Detta är hädelse. Och den ser vi ju tydligt i praktiken. Kristi dyra blod får stå i den gamle Adams tjänst och "frälsa" hans liv i en helgelse, som inte är nödvändig för frälsning. Vilket själafördärv! Den som har ögon, han ser det.

Vi återgår till dräkten nr 1. Den tänker man sig bestå av Kristi bara tillräknade och alltså ofödda rättfärdighet. Men denna rättfärdighet kan aldrig bli några kläder. Ty andliga kläder består av ande och kommer till stånd bara genom födelse av ande. De är de heligas "rättfärdigheter", som vi sett (Kap 9, sid. 83). Och med dessa "rättfärdigheter" kan aldrig menas en bara utvärtes och ofödd rättfärdighet, utan en född rättfärdighetsande, som är ett med den första kärleken och de första gärningarna eller pingstkläderna från höjden.

Alltså *kan* Kristi ofödda rättfärdighet inte vara några personligt frälsande kläder. Och vi *behöva* inte några kläder av denna rättfärdighet. Ty den rättfärdigheten *har* vi. Den är tillräknad *alla* människor till syndens icke-tillräknande till fördömelse. Denna rättfärdighet är den världsfaamnande och världsruvande rättfärdighetsanden med slaktmärket. Han sveper sina överskylande och försonande vingar kring hela världen och kring varje människa. Där har vi nog av bara tillräknad

* Här förutsätter vi särskilt vårt 6:e och 8:e kapitel som kända.

och ofödd rättfärdighet. Och låt oss inte göra oss några personligt frälsande kläder av *de* vingarna. Ty därtill låna de sig aldrig. För att bli kläder måste de ta sig väg genom födelsen och bli "de heligas rättfärdigheter".

Den lutherska förfalskarekyrkans grundfel består här som överallt däri, att hon lägger den personliga frälsningen i det ofödda, där den i tid och evighet aldrig ligger. Hon tar miste på rättfärdiggörelse. Hon tar världs rättfärdiggörelsen i stället för pingsträttfärdiggörelsen, som är ett med nyfödelsen, vilken är *rättfärdigfödelse* med livsrättfärdighetens kraftkläder från höjden.

Luther fastslog läran om Kristi personligt frälsande rättfärdighet i dessa ord: "Kristi rättfärdighet är till genom födelse" (Kap 8, sid. 37). Och i enlighet därmed bestämde han rättfärdiggörelsen som en födelse- eller skapelsehandling, genom vilken "*vi får ett annat, nytt och rent hjärta*" (Kap 8, sid. 44 f.). Se där har vi kläderna. De består i "ett annat, nytt och rent hjärta", som står inne i Jesu hjärta och lever av Jesu hjärta och vilar i Jesu hjärta och drives av Jesu hjärta och renas sekundligen i Jesu hjärteblod; och det med en villighet, ömhet och flit, så att gråstenen kunde gråta därvid. Ja, där har vi dräkten, den ena och den enda, den varma och vita. Det känner ni också, ni Herrens heliga, särskilt vid namnsdagsfesterna med Herren på Tabor. Kroppen kännes så lätt. Bara några grader till uti värme, och himmelsfärden begyntes. Det strålar så vitt, så förunderligt vitt. Och då ni kommen från en sådan fest, då är ni som Stefanus *fulla av tro, fulla av helig ande, fulla av nåd, fulla av kraft, fulla av vishet* (Kap 8, sid. 32 f.). Ja, fulla av de heligas fem "rättfärdigheter". Och era ansikten strålar som hans, strålar av dräkten, den rena, vita och dyra.

Men denna Luthers lära om Kristi rättfärdighet som är till genom födelse, och om rättfärdiggörelsen som är en födelsehandling, har den efterlutherska kyrkan förkastat som den svåraste villfarelse. Den ena och enda dräkten har hon rivit sönder i två delar och av dem gjort två dräkter, som ingen människa i världen kan ha på *en* gång. Men denna ödesdigra förfalskning av kläderna ska vi *noga* akta oss för, och inte ta del i hennes folkfördärvande synder och få del i hennes plågor.

I beskrivningen på det stora Sardes säger Herren: "Jag har inte funnit dina gärningar fullkomliga inför min Gud." Alltså kräver Herren fullkomliga gärningar, och det oeftergivligen. Och följaktligen är fullkomliga gärningar det samma som de första gärningarna, vilka han kräver oeftergivligen.

Fullkomliga inför Gud är alla gärningar, som är förstabudsmässiga, fyrssidigt **allt**-mässiga. Fullkomligheten ligger inte i gärningens syndfrihet, ty någon sådan gärning finns inte på jorden; utan den ligger i gärningens prima kvalitet. En sak kan ha prima kvalitet, även om den har många fel och brister. Så t.ex. ett äpple. Det kan vara av bästa slag, även om det är maskstunget på någon punkt eller är stött eller har "revor och trasor". Ja, även om det har alla dessa fel och fler på en gång.

Där mönstrar en finner den "första kärleken", som har Gud till Gud och *ingen mer*, där finner han alla gärningar förstklassiga, d.v.s. fullkomliga, och där går han all ofullkomlighet med tystnad förbi. Så fann han det hos "de få namnen". Deras gärningar var fullkomliga, ty

de stod inom förstabuds-**alltet** och gjorde alltid i det. Därmed stod de så högt i kvalitet, som de kunde komma i denna världen. Och därför gjorde han ingen anmärkning mot dem.

Det finns två slags fullkomlighet, en som *kan* och *måste* uppnås redan i denna världen, samt en som uppnås först i en annan värld. Denna senare är den syndfria fullkomligheten.

Den förra hade Paulus och många med honom uppnått. "Vi, som är *fullkomliga*", säger han (Fil 3:15). Den senare hade han inte uppnått: "Jag är ännu inte fullkomlig, men jag far därefter" (v. 12).

Den förra fullkomligheten framhålls ofta i skriften och inskräpes med starkt eftertryck. *Glädjen ska vara fullkomlig* (Joh 15:11; 16:24; 17:13), *kärleken fullkomlig* (1 Joh 2:5; 4:12, 17, 18), *tron fullkomlig* (Hebr 10:22; Jak 2:22), *förståndet fullkomligt* (1 Kor 14:20), *de heligas enhet fullkomlig* (Joh 17:23); *ja, de heliga ska stå fullkomliga* (Kol 4:12); *vishet tala vi bland de fullkomliga* (1 Kor 2:6); *den stadiga maten tillhör de fullkomliga* (Heb 5:14) o. s. v.

All denna fullkomlighet fanns i Smyrna, i det prima Tyatira och i det prima Sardes, så också hos Antipas. Och all denna fullkomlighet sammanfattar Herren i uttrycket "fullkomliga gärningar", som är den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar, vilken gärningsmekanism är samma som Stefanus' femsidiga fullhet eller de sju andarnas sju sidiga klädnad.

Fullkomligheten står i förstabuds-**alltet**, har vi sagt. Och det ser vi ju tydligt av Herrens ord till den rike ynglingen: "Vill du vara fullkomlig, så sälj det du äger och giv åt de fattiga, och du ska få en skatt i himmelen" (Matt 19:21). Se där ställde han just det första budet inför den unge mannen. Bort med merguden, så att Gud i himmelen blir Allt och blir En "och ingen mer"! Se där avkrävdes honom förstabuds-**alltet**. Den prima förstabudsgärningen, alla prima gärningars rot- och stamgärning, föreläggs honom. Och hade han gjort den gärningen, då hade han blivit "**fullkomlig**", säger Herren. Var lägger då Herren fullkomligheten? Svar: i förstabuds-**alltet** eller i en tro, som av **allt** hjärta, **all** själ, **all** kraft och **allt** förstånd gör Gud till sin Gud och ingen mer, och därmed nästan till broder.*

Alltså kräver Herren förstabudsfullkomligheten som roten och stammen till all fullkomlighet. De ser vi tydligen här. Merguden måste ut, om Gud ska gå in. Säljas måste han, d.v.s. jag måste bli fullkomligt frigjord från honom, i annat fall blir jag inte "fullkomlig". Och blir jag inte det, så blir det i tid och evighet ingen förstling av mig. På förstabuds-**alltet** låter Herren aldrig pruta med sig. Inte "ett öre" slog han av åt den rike ynglingen. Förfärande allvar! Och dock så undanskjutet, kringgånet och nedtystat bland flertalet av vår tids troende! Ordet i ande och kraft om den *oundvikliga* fullkomligheten är mycket sällsynt i alla kyrkor. Man har det första budet som "lag", inte som ängelns eviga evangelium från himmelens mitt.

"De få namnen" var fullkomliga. Och deras fullkomlighet sattes dagligen på hårda prov i sköko-Sardes. Men de genomgick alla prov utan att besmitta sina kläder. Och så fick de det höga

* Av den unge mannen krävde Herren ett säljande i bokstavlig mening, detta bland annat för att han skulle kunna följa honom även i yttre mening. Men detta säljande är inte huvudsaken; utan den är ett andligt säljande av allt, så att man inte själviskt äger ett enda öre av det man äger.

betyget: **"Värdiga"**.

Denna värdighet ägde också Smyrna och det prima Tyatira, så också Antipas. Och den är oeftergivlig. Den förutan inget förstlingsskap. Bara för de "värdiga" springa paradiset portar upp. Ty bara de, som i "ståndaktighet och tro uthärdat förföljelser och lidanden", kan "*i Guds rättvisa dom aktas värdiga Guds rike*" (2 Tess 1:4, 5).

Förstlingsvärdigheten är alltså inte bara medfödd i och genom den medfödda dräkten, som är en konungslig och prästerlig skrud, utan den är även förvärvat genom den höga dräktens bevarande från besmittelse. Och därför tillskriver Herren de få namnen denna värdighet som en förtjänst, vilken de vunnit genom arbetet med fruktan och bävan på sina själars dagliga frälsning och genom *all*-fliten i de sju heliga trostringen på att göra sin kallelse och utkorelse fast (2 Pet 1:5–11).

Den värdighet, som Herren oeftergivligen kräver av alla heliga, är alltså den, att de inte besmitta sina kläder genom djuravlelsen, som gör slut på den oeftergivliga förstabuds-fullkomligheten och därmed gör slut på dräkten och därmed slut på bruden.

Men det finns mycken annan orenhet, som inte är djuravlelse, och som inte dödar den första kärleken, som vi sett. Och här kan somliga gå längre än andra i renhet, nämligen genom att i en djupare syndkännedom och botfärdighet intränga i en djupare blodtvagning och därmed i själarnas djupare "rening i lydnad för sanningen" (1 Pet 1:22).

Och så uppstå olika grader inom den gemensamma värdigheten, beroende på olika grader i budhållning inom den gemensamma förstabudsfullkomligheten. Ty genom budhållning blir man stor, och genom budsläppning blir man liten, säger Herren (Matt 5:19).

Och så kan somliga komma så långt i budhållning och därmed stiga så högt i värdighet, att de i Guds rättvisa dom aktas värdiga paradiset högsta sfär.

2

Löftet

"Den som övervinner, han ska så bli klädd i vita kläder, och jag ska inte utplåna hans namn ur livets bok, och jag ska bekänna hans namn inför min Fader och inför hans änglar."

Nyss hade Herren sagt om "de få namnen", att de ska vandra med honom i vita kläder. Denna vandring var för honom så viss, som om den redan begynt. De hade nått den fasthet i sin kallelse och utkorelse, att "de inte någonsin skulle falla", och så stod de nu inför "den rikliga ingången i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike" (2 Pet 1:10, 11).

För dem var alltså helgelsen inte någon obetydlig parallellsak till en fullkomlig rättegångsfrälsning, utan de hade farit och for efter densamma som något, utan vilket "*ingen ska se Herren*" (Heb 12:14). Och de stod nu vid helgelsens mål. De hade fullbordat den i Guds fruktan (2 Kor 7:1). Och i denna fullbordan låg omöjligheten att falla. Troligen hade de nu inte långt kvar till den prima döden. Också ser vi ju av Herrens uttalade visshet om deras paradisliv med honom, att han börjat "uppfästa sin klädnad" för att betjäna dem vid det fjärde bordet.

Och märk nu i Sardes-löftet en alldeles enastående sak. Herren indrar "de få namnen" i själva löftet, något som inte sker med de prima i de

andra breven. Han säger: "Den som övervinner, han ska så (nämligen så som 'de få namnen') bli klädd i vita kläder." Därmed fastslår han än en gång sin visshet om deras vandring med honom i vita kläder. Sardeslöftet är för dem "en given sak", så viss, som om de redan fått den. Övervinnandets villkor är alltså av dem redan uppfyllt. De var numera oövervinneliga övervinnare. Därför indrar han dem i löftet som exempel på, hur alla övervinnare i alla församlingar ska klädas en gång. De ska så klädas som "de få namnen", nämligen i och för vandringen med honom.

Alltså, då han säger: "Den som övervinner", så gäller detta inte "de få namnen". Ty att de skulle stå orubbliga övervinnare till änden, det har han förutsett och angivit som visst. Utan övervinnandet gäller närmast det stora Sardes. Denna djupt fallna församling höll han ännu i sin hand; och han hade nu ställt henne infor kravet på ny sinnesändring till ny iklädnad av de sju andarnas sjusidiga dräkt. Kom denna klädnad till stånd, och bevarades den obesmittad intill änden, då var övervinnandets villkor uppfyllt; och då skulle denna församling en gång, i likhet med det prima Sardes, få vandra med Herren i vita kläder. Här ser vi alltså Guds stora barmhärtighet och gränslösa nåd, som ställer i utsikt för till och med ett under-sekunda Sardes att åter få bli ett prima Sardes.

Men låt oss akta oss för att lösrycka denna nåd från dess samband med rättfärdigheten.* "*Faren inte vilse. Gud låter inte gäcka sig. Ty vad en människa sår, det ska hon också skörda*" (Gal 6:7). "*Den som gör orätt, han ska få igen den orätt han gjort, utan anseende till personen*" (Kol 3:25). Detta är sagt till de troende galater och kolosser. Alltså går de troende inte fria från syndens rättvisa lön. Nej, tvärtom; straffet drabbar dem hårdare än andra. "*Den tjänaren, som visste sin Herres vilja, men inte gjorde efter hans vilja, han ska straffas med många slag*" (Luk 12:17).

Redan djuravlelsen försätter människan i ett straffområde, där Guds vrede måste "fullbordas" på henne. Och djurfödelsen försätter henne i ett långt hårdare straffområde, där kalken måste tömmas till botten. Denna omutliga rättfärdighet ställer Hesekiel inför den judiska skökan i dessa förfärande ord: "*Därför att din orenhet är så skändlig, och därför att du inte blev ren, hur jag än sökte rena dig, därför ska du nu inte mer bli fri från din orenhet, förrän jag släckt min vrede på dig*" (Hes 24:13).

Skökoanden försvinner aldrig på annat sätt än att uppbrännas. Därför sägs det om den stora skökan, att hon ska uppbrännas i eld. Något av denna andeeld måste varje skökomänniska genomgå.

Men där strafflidandet för skökosynden får bli ett födslökval till liv, där föds det nya pingstbarnet med de sju andarnas klädnad. Ur detta lidandes- och reningsdjup, som står i rättvist förhållande till syndadjupet, uppstiga åter den första kärlekens rena höjder, som är Sions berg. Och om nu människan förblir på detta berg och därmed uppfyller övervinnandets villkor, då ska hon bli klädd så som "de få namnen".

Alltså, ni av skökan besmittade och fördärvade själar, det är möjligt

* Här förutsätter vi kännedom om "Kristi och människans straff-lidandesområden" (Kap 6, sid. 21 f.).

för er att återvinna allt. Ja, allt som ni förlorat. Men ni måste genomgå den rättvisa elden, som annars griper er i den första himmelen till rättvis skada av den andra döden. Ni måste förtjäna betyget: **Värdiga**, för att i Guds rättvisa dom kunna "aktas värdiga Guds rike".

Men om ni fortsätter skökosynden och likt Jesabel icke vill ändra sinne, då återstår för er ingenting annat än — "utrotelsen". Och den är en total utrotelse ur Guds skapelse. Och det är skökans plåga i evigheters eld och rök (Upp 19:3).

Nu ett ord om löftets innehåll. Det innehåller tre saker: kläderna, namnet och vandringen. Alltså först:

Kläderna

Om dem har vi nyss talat. Ty de vita kläder, som här utlovas, är väsentligen desamma, som de heliga bär på jorden. Skillnaden är bara den, att de övergått i paradiskläderna. Det sker genom den 3:e födelsen, som fulländas i den första uppståndelsen, då även kroppen blir iklädd de sju andarnas eviga härlighet.

Vita var kläderna redan på jorden. Ty deras grundväsen är den födda förstabudsfullkomligheten. Och den står inne i Kristi förstabudsfullkomlighet, så innerligt som vatten i vatten, och vilar i den, renas i den och drives av den. Men paradisiskt vita, d.v.s. absolut syndfria, blev de inte. Det blir de först genom den "vita stenen", som ges i den första himmelen.

Kläderna här på jorden är vardagsdräkt, söndagsdräkt och högtidsdräkt. På den första ligger huvudvikten. Och denna dräkt övas och prövas i det taggiga och riviga sockenlivet och "renas genom lydnad för sanningen" i hennes ofta hundrafaldiga krav på bara en enda dag. — Vardagsdräkt, vardagsbord och vardagsliv! Då du kan se paradiset i dem och *smaka* paradiset i dem och *fasthålla* paradiset i dem, då är du mogen för paradiset. Ja, då är din förstabuds-fullkomlighet, som "de få namnens", fullgången för den 3:e födelsen.

Men inte bara söckendagar. De heliga har sina "söndagar", som inte alltid sammanfaller med jordens söndagar. Och då övergår vardagsdräkten i söndagsdräkt. Denna senare är jämnt 7 grader varmare än den förra. Och den vill ge sju gradigt högre värme åt sockendräkten i och för den kommande sockenveckan. Tag vara på de 7 graderna, ty "veckan" kan bli lång, och mot slutet vill termometern gärna sjunka, som du vet.

Men de heliga har också sina "högtidsdagar", som inte alltid sammanfaller med jordens högtidsdagar. Då övergår vardagsdräkten i högtidsdräkt. Det är *då* födelsedagsfest, namnsdagsfest och iklädningsfest. Den firas i regel efter genomgången "skräckvecka" och till djupare och renare iklädnings av de sju andarnas sju "rättfärdigheter". Men ibland firas den på ett "Tabor", som bådar ett Golgata. — Högtidsdräkten har någon gång så höggradig värme, att kroppen är nära att förvandlas, som skedde med Hanok; och alltid förvandlas den något.

Av dessa tre dräkter och särskilt av den tredje vet Herrens heliga, att det finns en fjärde. Men *vad* den är vet de inte. Ty den kommer med någonting nytt, som övergår alla deras känslor och begrepp. Bara den, som fått paradisdräkten, vet vad den är.

Namnet

Om det har vi också talat, särskilt under Pergamus-löftet. Det är paradismamnet eller mamnet "**Jag är**" av, genom och till Jehova i den förhårligade Jesus Jehova", eller "**Jag är**" i Jesu "**Jag är**", sådan han är i Guds paradisi.

Herren talar här om mamnet i samband med talet om kläderna. Där råder också ett innerligt samband mellan namn och dräkt. Ty i mamnet "**Jag är**" står dräkten. Att vara ett "**Jag är**" i Jesu "**Jag är**", det är att vara klädd i "Jesus-kläderna". Bara den, som är ett "**Jag är**" den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden, är klädd i den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. På varje punkt i min varelse, där Jag är "Andens lag", där är jag klädd; men på varje punkt, där jag inte är "Andens lag", där är jag naken.

Pingstnamnet är de sju andarna i gestalten av den nya människan; pingstkläderna är de sju andarnas andelag, som är tubudslagen (Kap 5, sid. 10 f.). Mamnet innefattar alltså mer än kläderna, ty det innefattar även det oförlorbara människoväsendet. Kläderna är detta väsens tubudsgestalt, som gått förlorad genom synden, men återvunnits i den andra födelsen. Mamnet inbegriper både personen och dräkten.

Nu säger Herren om övervinnaren: "Jag ska inte utplåna hans namn ur livets bok." I grundtexten står: "*förvisso icke*".

Vad ligger då i denna starka negation? Jo, tydligtvis två saker. Först: att han skulle kunna utplåna deras namn, nämligen enligt Sinairätt. Det är en allvarlig påminnelse om, att mamnet står i boken av nåd och står där i all evighet bara av nåd. Och därför sjunges det i all evighet så: "*Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet*" (Upp 7:10).

Men där ligger också ett kraftigt erkännande av, att mamnet är "värdigt" att stå i boken, nämligen enligt Sionsrätt. Ty mamnet har övervunnit sitt mot-namn, vilddjursnamnet. Och det övervinnandet kom visserligen till stånd genom Guds nåd, men även genom ett sådant användande av nåden, att han kunde fullborda sitt nådeverk i människan. Utan detta trogna användande av nåden förmår Guds nåd ingenting. Den står helt enkelt maktlös inför den, som nedgräver pundet. Också ser vi ju, att nåden förmådde ingenting hos Judas.

I uttrycket: "Jag ska förvisso inte utplåna hans namn ur livets bok" ligger alltså den "vita stenen", som ges bara av nåd, men av "rättvis nåd i Guds rättvisa dom".

"Och jag ska bekänna hans namn inför min Fader och inför hans änglar." De heliga bekänner Jesu namn på jorden genom att vara namn i hans namn eller vara ett "**Jag är**" i Jesu "**Jag är**". Och så kommer det en dag, den stora dag, då *han* bekänner deras namn. Men hur? Jo, just genom att vara ett namn i *deras* namn eller genom att vara ett sådant "**Jag är**" i deras "**Jag är**", att deras namn omföds i härlighetsnamnet.

Detta outsägligt härliga bekännande sker inför hans Fader och inför hans änglar. I samma stund, som Herren för fram sina heliga inför honom och säger: "Fader, se här ditt namn på barnens pannor", i samma stund framväller en flod av evig härlighet från Ur-Jehovah genom Jesus Jehova och omföder deras namn till det höga och härliga paradismamnet, som ingen känner utom den som får det.

Bekännandet av mamnet är alltså samma som den 3:e födelsen,

vilken är oskiljaktig från den 3:e rättfärdiggörelsen, som betecknas med den "vita stenen".

Vandringen

Löftet om denna vandring gav Herren åt "de få namnen", innan han framställde Sardes-löftet; som vi sett. Men sedan indrar han vandringen i detta löfte genom orden: "så bli klädd i vita kläder", nämligen i och för en sådan vandring, som han nyss nämnt.

I Guds paradis råder den djupaste stillhet och vila i den fullkomliga och eviga tubudskärleken. De är alltså evighetsstillhet och evighetsvila, som också är högsta rörelse och högsta verksamhet.

Där är alla stadda i vandring med Herren, en vandring som aldrig slutar, ty där finns oändliga härlighetsfält och omätliga salighetsrymder att genomvandra.

Och det härligaste i denna vandring är det, att den försiggår så nära Gud, som människor kan komma, alltså i själva den innersta strålglansen av hans oändliga majestät som skapare och Fader.

Allt, som finns i himlarna och på jorden, ska de, vilkas namn blivit bekända inför Gud Fader, genomvandra för att lära känna hans härlighet, makt och kraft.

Där ska alla de heligas boningar besökas till umgängelse i den eviga tubudskärleken och till tack och lov för Guds underbara ledning och ousägliga nåd med var och en av dem.

Boningarna är byggda av denna ledning och nåd och avspeglar varje sekund i de heligas liv. Allt vad de känt och tänkt, talat och gjort står där renat och omfött i gestalten av en evig boning. Deras djärvaste förhoppningar och böner står där uppfyllda långt utöver vad de kan begära eller tänka. Där mottas besök av fränder och vänner. Där sluter en fader och en moder alla de barn i sin famn, vilka de, ofta under hetaste tårar, lagt i Guds hand.

Där ska alla skapelsens krafter och under skådas och kännas i deras eviga djup och härliga sammanhang. Där är fråga om alltings innersta väsen, som på jorden var otillgängligt. Vandringen går inte utanpå; den är en alltings genomvandring.

Där blir mycket att genomvandra. Allt ska genomgå, från det minsta till det största. Tag t.ex. ett träd. Vi välja en ek. Hon ska genomvandras. Bara ett av hennes löv, som är mycket olikt alla de andra, inrymmer flera härlighetsunder, än här gått dagar sedan tidens begynnelse. — Och så ska varje hennes gren och hela hennes rot och stam och alla hennes knoppar, blommor och frukter genomvandras. Här avslöjas otaliga under och härlighetsdjup, som bringa alla vandrare på knä i tillbedjan inför Skaparen. — Och så ska hela hennes historia genomvandras alltifrån hennes skapelse av Ur-Jehova i Jesus Jehova och fram genom hennes suckar under förgängelsen och hennes smärteväg till paradiset i "jordens hjärta", och fram genom hennes 2:a födelse i världspingsten till den härliga tusenårseken, och fram genom hennes 3:e födelse i den stora världsförnyelsen, där hon övergår i den nya eken på den nya jorden, och så fram genom hennes frukter i "varje månad", vilka alltid är "nya". Och så kan eken aldrig fullt genomvandras. Vandringen fortgår i "evigheternas evigheter".

Och på samma sätt med allahanda träd, buskar, blommor och gräs och med allahanda djur, ja, med stenar och jord. Allt ska genomvandras.

I allt ska Gud Allt skådas och tillbedjas i den paradisiska hänryckningens utsägliga fröjd. I allt strålar Skaparens kärlek och majestät vandraren till mötes. Genom allt framväller floden av livets vatten från Guds och Lammets tron. Allt är renaste och klaraste "kristall", som i otaliga strålar bryter och dämpar det i sig självt outhärdliga ljuset från tronmajestätet ovanför skapelsen.

Har t.ex. en ek någon gång avslöjat sin paradisgestalt inför dig, då anar du vad hon har att visa dig i Guds paradys. Har blomman kastat en stråle av "kristall" in i ditt hjärta, då förstår du vad hon har att ge dig i de evigt gröna ängderna. Och då är skapelsen för dig, trots all dess förvildning och oordning, dock "Guds tempel" och ska bli för dig det oändliga härlighetstemplet i all evighet.

Men ännu mer. Upp med blicken, ni Herrens heliga, upp till stjärnornas "härskara"! Redan här på jorden kan människorna lära känna dessa väldiga och otaliga världar, som går sina majestätiska banor däruppe i den 2:a himmelen. Denna kunskap är i detta livet mycket ofullkomlig, men ska som all kunskap bli fullkomlig en gång. Paradiset sfärer omfatta hela världsbyggnaden. Där ska alla dessa världar genomvandras. Alla dessa tusentals nebulosor (vintergator) med sina miljoner solsystem ska genomgå i smått och i stort. Och alla de levande varelser, som finns i dem, ska de heliga lära känna. Där bli otaliga boningar att besöka och härliga bekantskaper att göra. Där ska ni mötas av under i allt högre och högre grad, som kastar vandrarnas hela skara på knä inför Gud i hänryckningsfröjd utan like och namn.

Tänk, när alla dessa världar på förnyelsens stora dag stämma upp den oändliga och eviga världsorkestern med de sju tordönen som basstämmor!

Tänk, när hela skapelsen sjunger kerubernas sång: **Helig, helig, helig, är Herren Gud, den Allsmäktige och Evige!**

Då ska ni, Herrens heliga, kasta era kronor inför tronen och säga: **Du, vår Herre och Gud, är värdig att mottaga pris och ära och makt, ty du har skapat allt, och därför att så var din vilja, kom det till och blev skapat** (Upp 4:11).

Under hela denna vandring både "härnere och däruppe", både före och efter världsalltets förnyelse, behövs det en följeslagare och vägvisare. En sådan har Herren utlovat. "De ska vandra med mig", *med mig*.

Och till tjänst under vandringen står alla de änglar, inför vilka Herren bekant de heligas namn. Och de är till antalet myriader. Och alla dessa änglar och alla de heliga är klädda i vita kläder. I sanning en väldig och lysande skara och ett högtidligt tåg genom alla världar och alla evigheter.

Och när denna vandring fortgått så många "år", som där är droppar i havet och sandkorn i jorden, så har den bara nätt och jämnt börjat.

O, ni Herrens heliga, förstlingsskapet kostar någonting. Ja, ibland livet; men så kommer det också att smaka.

Ni går en härlighet till mötes, som ingen tunga kan utsäga. Ja, allt vårt tal om densamma är att neddra den.

Varje sekund av lidande och kamp härnere lönas med oändlig fröjd och härlighet däruppe.

O, vad är vårt lilla jordiska och timliga ve mot det himmelska och

eviga väl, som det föder!

Och nu hav tack, du lilla prima Sardes, för ditt höga föredöme på renhetens väg till den fullkomliga renhetens land, vägen genom död till liv!

Vi ska minnas ditt bergfasta jungfrustånd, dina obesmittade kläder och ditt lidande och din kamp för din första kärlek.

Vi ska minnas din strålande förstabudsfullkomlighet, som stod högt över världen med alla dess ting, och din fullbordan i helgelse, som tillförsäkrade dig löftet redan på jorden.

Och med den barmhärtige Gudens hjälp ska vi förvisso följa dig efter och vara ett litet prima Sardes här och där i vårt stora vilddjurs- och sköko-Sardes.

Den prima döden du dog; ditt namn är bekant inför Gud och hans änglar; länge har du vandrat i kläderna vita; många boningar har du besökt och fått besök i dina; många kära har du tryckt i din famn; många världar har du lärt känna; utsägliga under har du skådat, och oändligt mer ska din höge ledsagare visa dig — ja, lycklig är du, Sardes, det prima! O, att vi vore med dig hos Gud, vår Fader, och vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Eja, eja! — en gång är vi där. Ty "frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet." Amen.

VI

Laodicea*

Och skriv till församlingens ängel i Laodicea:

"Detta säger han som är Amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar, att du är varken kall eller varm. Jag ville, att du vore antingen kall eller varm. Därför, emedan du är ljum och varken kall eller varm, ska jag utspy dig ur min mun. Du säger: 'Jag är rik, ja, rik är jag vorden och behöver inget': och du vet icke, att du är den mest eländige och ömkansvärda och fattiga och blinda och nakna. Därför råder jag dig att av mig köpa guld, som är luttrat i eld, att du må bli rik, och vita kläder att kläda dig i, att din nakenhets skam inte synes, och ögonsalva att smörja dina ögon med, så att du kan se. Alla dem jag älskar, tuktar och agar jag. Så var nu ivrig och ändra sinne. Se, jag står för dörren och klappar: om någon hör min röst och upplåter dörren, så ska jag ingå till honom och hålla måltid med honom och han med mig.

Den som övervinner, honom ska jag låta sitta med mig på min tron, som också jag har övervunnit och satt mig med min Fader på hans tron. Den som har öra, han hör vad Anden säger till församlingarna."

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Laodicea? Bara ett: gärningarna. Det ser vi av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar." Och han sökte

* Laodicea är den 7:e församlingen, men vi göra henne till den 6:e, emedan hon har mycken likhet med sköko-Sardes.

naturligtvis här som i Efesus "de första gärningarna" eller som i Sardes "de fullkomliga gärningarna", som är pingstdagsgärningarna: den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i Laodicea? Bara ett: övervinnandet. Det ser vi av slutordet: "Den som övervinner" o.s.v. Och han sökte naturligtvis här som i Efesus det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Laodicea? Ingenting av det han sökte; inte ens något sekunda; hela församlingen var nedsjunken i det under-sekunda. Laodicea är sämst.

"Jag känner dina gärningar, att du är varken kall eller varm, utan ljum." Där har vi alltså Laodiceas gärningar. De är dessa: "Du är varken kall eller varm, utan ljum."

Här ser vi återigen, hur mycket Herren inlägger i ordet "gärningar", nämligen hela livet, både stamgärningen och fruktgärningarna. Kallt hjärta är kalla gärningar; varmt hjärta är varma gärningar; ljumt hjärta är ljumma gärningar. De sista är de sämsta. Och bara sådana fann han i Laodicea. De var otrons sekundliga stamgärning med sina dagliga fruktgärningar, men under det starkaste sken av att vara trons prima gärningar.

"Jag ville, att du vore antingen kall eller sjudande." Så står det i grundtexten*. Alltså vill Herren ha antingen full värme eller full köld hellre än det ljumma. Varför? Jo, på kokpunkten dör de flesta bakterier, och på fryspunkten ligger de åtminstone i dvala, men i det ljumma trivas de bäst. I Smyrna så också i det prima Tyatira och i det prima Sardes stod man på "kokpunkten", i sköko-Sardes stod man på "fryspunkten", i Laodicea var man "mjölkvarm". Där var också alla skadliga "bakterier" och vederstyggliga "maskar" i livligaste rörelse. Därav Herrens vämjelse: han vill "kräkas".

I Sardes var man kall, i Laodicea var man ljum. På förra stället gjorde man inte mycket väsen av sig; man var rätt och slätt död. På det senare stället var man också död, men under det starkaste sken av liv och med ofantligt höga tankar om sig själv. Sardes är graven med en liten smula vitt, så att den är grådaskig. Laodicea är graven med den vitaste vitmening.

"Jag är rik. Ja, jag har blivit rik och behöver inget." Det var den bärande kraften och den allt behärskande grundtonen. Ja, just "den goda tonen" i Laodicea. Denna "rikedom" var "Laodicea-livet" i Laodicea-döden.

I Sardes gick allt liksom av sig självt, slött och dött, efter gammal vana. Men i Laodicea bäres vanan upp av en väldig hänförelse. Ty hon bäres av det äckliga självbehagets och den pösiga självbespeglingens djuravelse, som ger "ljuvlighet", och djurfödelse, som ger "modersglädje", vilket allt sätter natur-anden i en "mjölkvärme", som tas för den prima och djurdödande "100-gradersvärm". Här har vi "syndens bedrägeri" i dess djupaste och lömskaste gestalt, vilket är alldeles okänt på det sekunda och under-sekunda stadiet.

* Zestos, sjudande, av zeo, sjuda, koka. Också översätter somliga detta ord med "sjudande". Så Myrberg. Och om vi översätter det med "varm", så börvi komma ihåg, att därmed menas "kokvarm".

"Jag är rik. Ja, jag har blivit rik och behöver inget." Här har alltså verket fullkomligt utträngt Verkaren. Man tar bara skenet av hans namn. Den härliga gudsskapelsen har blivit självskapelsen. Vad som i Efesus var begynt är fullbordat i Laodicea. Man har glidit ned ända till botten i det "finare" merguderiet. Den "rika" apparaten av predikande och hörande, av bedjande och sjungande och av arbete för Guds rike har blivit det allt, som trätt i stället för Gud Allt och Gud En. Andliga slagord i riklig mängd, fraser och frasverk i myckenhet, ett nitiskt bestyr med fatets och bågarens utansida — med sådant dolde man den inre tomheten och ruttenheten. Konsten att nalkas Gud med läpparna, under det att hjärtat är långt ifrån honom, är här driven till sin höjd.

"Jag är rik. Ja, jag har blivit rik och behöver inget." Kvantiteten, kvantiteten — den är Laodicea-guden. Här vräker, häver och bröstar man sig som fariseen i templet och lägger upp som han stora högar av "rikedomar". Stor, ja, stor har man blivit, och därför är man en styggelse, ja, spyornas styggelse inför Herren.

Över dörren till kyrkan eller bönhuset i Laodicea stod alltså ordet: *Rik*. Men därunder satte Herren de fem orden: *Eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken*. De Laodiceiska signaturerna, den falska och den sanna, är alltså dessa:

Rik

Eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken

Och att du är sådan, det vet du icke, säger Herren. Det var det förskräckligaste. Man varken såg eller kände sitt elände. Det var en farligare död än Sardes-döden. Skenväsendet var där ingen stormakt. Man sov utan att drömma. Men i Laodicea drömde man. Och man drömde sig så övermåttan stor, att Herren ville kräkas över de eländiga kräken.

Man trodde sig så visst ha prima tro, kärlek och gärningar, att man skulle gått i döden därpå. Och nåde den, som satte denna prima "rikedom" i tvivel! Laodicea är den mogna, mätta och stinna skökan: **Stor-Stinnta**

Denna "fattiga, nakna och blinda" församling var alltså i högsta grad "ömkansvärd". Och Herren ömkar sig över henne. Hon behövde "guld, kläder och ögonsalva". Och han "råder" henne att köpa detta av honom.

Alltså först **guld**, nämligen det, som är "luttrat i eld". Detta guld är hans tubudsande, som på korset intog i sig all världens slagg-ande och luttrades ren från den. Och denne guld-ande ska "köpas". Den kostar alltså någonting. Och vad? Jo, skökan "glänser av guld" (Upp 17:4). Också glänste det väldigt i Laodicea. Stora "rikedomar" fanns där. Allt detta guld, som är bara slagg, måste ges ut för Herrens guld. Så högt är priset. Jesu guld-ande för in i en "lika död". Ingår människan i den, då luttras hon ren från slagg-anden, som är skökoguldet. Bara på den vägen får man Jesu guld-ande och blir *verkligen rik*. — Här förestod heta eldar för den glänsande Stor-Stinntan.*

Och **vita kläder**. De är också Jesu tubudsande, som vi sett i Sardes-

* Som vi såg nyss, så har vi bildat ordet Stinnta av ordet stinn. Det har alltså ingenting att göra med ordet "stinta".

brevet. De kläderna upptog i sig all världens smutsdräkt på korset och renades från den. Och de ska "köpas". De kosta alltså någonting. Och vad? Jo, skökan är klädd i purpur och scharlakan (Upp 17:4). Också ståtade man väldigt med sådana kläder i Laodicea. Där var man rik på all grannlåt. Men dessa kläder måste ges ut för de "vita kläderna". Så högt är priset. Jesu tubudsande för in i en lika död. Där står lutgrytan. Och i den sköljes smutsdräkten bort. Sedan iklädes man pingsträkten. — Här förestod het lut för den "smutsgranna" Stor-Stinntan.

Och **ögonsalva**. Den är också Jesu tubudsande. Den upptog i sig all världens starr- och stockblinde ande på korset och renade sig ifrån den. Så blev den ögonsalvan. Och den ska "köpas". Den kostar alltså någonting. Ja, den kostar ingenting mindre än starr-anden. Jesu tubudsande för in i en lika död. Där opereras för starr. Och det sker genom Jesu skarpsalva, som är hans andes förtärande eld. Därpå smörjes med mildsalvan, som är pingstandens. Bara så får man sin syn. — Här förestod alltså en svidande operation för den blinda Stor-Stinntan. Också övergår nu Herren till talet om tuktan och aga.

"Alla dem jag älskar, tuktar och agar jag. Så var nu ivrig och ändra sinne." Här har vi alltså tre saker: Jesu kärlek och tuktan samt sinnesändringen. Först:

Jesu kärlek. "Alla dem jag älskar", säger han. Till dem hörde alltså de vämjeliga Laodiceerna. Även denna församling, som var den djupast fallna, låg ännu i hans barmhärtiga hand. Det var en hjärtesmältande tröst för henne, om hon vaknade upp och såg sitt förskräckliga elände. Hur vämjelig och vedervärdig hon än var, så älskade han henne dock. Jesu kärlek är **seg-seg**. — Lär härav, ni Herrens heliga, att hata Stor-Stinntekräket, men älska det arma människokräket. Här sättes den *seg-sega* kärleken på sina hårdaste prov. Just detta prov fick Herren genomgå, då den judiska Stor-Stinntan förde honom på korset.

Jesu tuktan. "Alla dem jag älskar, tuktar och agar jag." Alltså hade Laodiceerna att bereda sig på både ris och käpp. Naturligtvis. De har slarvat bort Jesu "guld, kläder och ögonsalva." Och "Gud låter inte gäcka sig. Ty vad en människa sår, det ska hon också skörda." Här förestod heta skräckveckoeldar. Vredens sju skålar måste tömmas för andra gången. Och då är där längre till botten i dem än första gången. Lika högt som man stigit i högmod, lika djupt ska man sänkas ned i förödmjukelsens eld. *"Du ska inte bli fri från din orenhet, förrän jag släckt min vrede på dig"*, sa Herren till den judiska skökan (Hes 24:13).

Sinnesändringen. "Så var nu ivrig och ändra sinne"; så står där i grundtexten. Det går alltså inte an att förhålla sig till Gud som en säck och vänta, att det nya sinnet ska stoppas i en. Nej, det krävs iver och flit i sinnesändringen; varom icke, så blir det ingen sådan av. Ty Jesu sinne är ju ett sinne och kan följaktligen mottagas och ägas bara som ett sinne. Det måste ivrigt och flitigt subjektiveras eller omsättas i ett sant människosinne, just där Jag är ställd, just i mina vardagliga förhållanden. Bara så mycket av Jesu sinne, som jag subjektiverar, bara så mycket har jag av hans sinne. Det finns bara *en* iver på jorden, den att vara så till sinnes som Jesus var. Den är iver i all iver; och utan den är all iver bara ett nedgrävande av mig själv i mullen. — Och iver i sinnesändringen krävs särskilt av ett Laodicea. Ty ett sådant har inte långt kvar av utkorelsens tid. Laodiceas "dag" är snart förliden. Och

därpå kommer Jesabels dag med "utrotelsen".

Slutligen tillägger Herren: "Se, jag står för dörren och klappar; om någon hör min röst och upplåter dörren, så ska jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig". Det är också ett kärlekens ord, men med djup förödmjukelse för Stor-Stinntan. Ty därmed sa han henne, att hans inneboende upphört. Pingsträttfärdiggörelsen var upplöst, det andra skapelsebeståndet förlorat. Laodicea stod bara i världs rättfärdiggörelsens allmänna nåd. Ja, till och med i dess "omedvetna skede", där Herren står helt och hållet utanför människan (Kap 6, sid. 35 f.). Församlingen ägde inte ens rotlivet. Det ljumma, djuravlande och djurfödande känslöväsendet tog hon för hans inneboende. Så blind var hon. I detta väsen begick hon Herrens nattvard, säkerligen varje vecka, som bruket var. Hon trodde sig sitta vid hans bord, men så var det vid mergudabordet hon satt, ja, i grunden vid Satans bord.

Ja, detta var Herrens sista ord till Laodicea. Och i det ligger ett djupt vemod. "Om någon hör min röst", säger han*. Han har alltså just inte något hopp om, att alla ska göra det. Möjligen "någon", kanhända ingen. Så fruktansvärt döv, blind och hårdnackad är den mogne skökoanden. Det hade han bittert fått erfara av den judiska skökan. Över henne grät han, då han på åsnan kom till henne för sista gången (Luk 19:41). Där ligger också tårar i hans sista ord till Laodicea-skökan.

Lägg nu märke till den titel, som Herren ger sig i Laodicea-brevet. "Detta säger han, som är Amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse." Sålunda kallar han sig "Amen" och "Begynnelsen till Guds skapelse". Alltså först:

Amen

Detta är ett bergfast allvarsord av oändlig räckvidd, makt och kraft. Ty dess betydelse förklarar han själv med de tillagda orden: "det trovärdiga och sannfärdiga vittnet".

"Jesus Amen" är alltså samma som "Jesus den Trovärdige och Sannfärdige", vars ord är själva den eviga sanningen, och på vilka man alltså både *kan* och ska lita. Och därmed är sagt, att just *så*, som han beskriver församlingen, just *sådan* är hon och inte annorlunda. De fem förskräckliga orden, som han skrev över dörren i Laodicea, de är den verkliga sanningen om Laodicea.

Detta var alltså en utomordentligt passande titel i detta brev. Ty Laodicea är Farisea. Och dess livsväsen är just att hårdnackat tro och påstå sig vara raka motsatsen till vad det är. Farisea tror sig vara bruden, under det att hon sekundligen ligger i famnen på kattbjörnen; och det tror hon så visst, att hon går i döden därpå. Säg en Laodicea-människa vad hon verkligen är, och hon blir alldeles utom sig över "slik förblindelse och förföljelse, avundsjuka och översitteri". Hon ställer sig helt enkelt som martyr och påstår sig vara föremål för allahanda lögner, smädelser, hat och förtal. Och så stämmer hon upp Farisea-bönen: Jag tackar dig Gud, att jag varken är sådan eller sådan, utan just sådan Jag är,

* Just så lyder hans ord enligt grundtexten.

ja, just en sådan som är rik och har kvantiteten och det till och med av mynta, dill och kummin.

Men Herren känner Farisea väl, och det av bittraste erfarenhet. I ett 8-faldigt ve sa han henne sanningen en gång. Och då korsfäste hon honom. Och hon "korsfäster" alla dem, som säger henne sanningen.

Han visste alltså väl vad han hade framför sig i Laodicea, och vilket väsen det skulle bli där när brevet kom, och att hans ord skulle bli motsagda och vända i lögn, i synnerhet som de ju närmast var Johannes' ord.

Och därför sätter han sitt omutliga och orubbliga "Amen" inför Laodicea-skökan. Och han skulle i sinom tid med förfärande makt och våld visa henne vad det ordet innebär, om hon inte nu ville se det och ändra sinne.

Och så betitlar hon sig ännu inför allt Stor-Stinnteri. De fem orden skriver han alltjämt över varje Laodiceadörr. Men som han fordom skrev dem genom Johannes, så skriver han dem alltid genom sina heliga.

Alltså, ni Herrens heliga, överallt där ni ser Laodicea-ordet: *Rik*, sätten därinunder: *Eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken*. Och sätt dem där, så att de både syns och hörs. Hata Farisea med Jesu glödande hat; men älska de av henne förförda med Jesu glödande kärlek. Så heter ni "Amen" även ni, och efter ert mått. Det namnet kostade Jesus korset, det kostar också er korset. "Min kalk ska ni dricka."

Begynnelsen till Guds skapelse

Det är också ett bergfast allvarsord av oändlig räckvidd, makt och kraft.

I Efesus hade den andliga skapelsen trängt Skaparen åt sidan; i Laodicea hade den helt och hållet trängt ut honom. Därför antar Herren skapelsetiteln just i Laodicea-brevet. Därmed hävdar han gudsskapelsens absoluta rätt gentemot själv-, sken- och drömskapelsen.

Herren är begynnelsen till Guds skapelse, både den lekamliga, andliga och andelekamliga. Såsom begynnelsen till de två senare var han vetekornet, Frö-Kristus (Kap 4, sid. 29 f.). Och samma väg måste människan gå. Vetekornsvägen är skapelsevägen. Herren ger sig aldrig strax åt människan som frukt, utan bara som fröet, begynnelsen till Guds skapelse, vilket frö under hans organiska livslagar och under hans trofasta vård utvecklas till fullmogen evighetsfrukt.

Rotlivet är frölivet till pingstlivet, och pingstlivet är frölivet till härlighetslivet (Kap 6, sid. 74 f.). Under dessa fröskeden ligger fröet även i människans hand. Och hon kan förkväva det genom ogräs, "vildvete", som har en förvillande likhet med äkta vete. Så uppstår den fariseiska självskapelsen, som så småningom uttränger gudsskapelsen, bara antagande dess form och yttre apparat, och som envist och hårdnackat sätter sig i dess ställe. Just så hade det gått i Laodicea. Man började med att spegla sig i den härliga pingstskapelsen. Därmed såddes vildvete — "djuravlelsen". Gudsskapelsen blev merguden. Så flydde gudaktighetens ande och kraft, och bara skenet stod kvar. Man skapade själv.

Men han som är vetekornet, han ensam sitter inne med allt livsfrö och därmed också med allt liv, både det för-pingstliga och efter-pingstliga. Allt utväxt liv är det utväxta fröet. Den som inte har fröet, begynnelsen, han har ingenting.

Därför måste Herren ha ett ord med i skapelsesaken. Ty utan honom är det ingen skapelse. Och han låter inte förvilla sig av laodiceiskt vildvete, hur mycket man än pockar på att få det erkänt som äkta, och hur stora högar man än lägger upp av detsamma. Laodicea-mönstraren heter "Begynnelsen till Guds skapelse". Utan denna begynnelse har man inte ens begynt, hur långt man än tror sig ha hunnit. I denna titel ligger en djup förödmjukelse för den självskapande Farisea, på samma gång som där ligger en allvarlig påminnelse om, var alla Laodiceer har att börja. De har att börja från början, just hos den förpingstlige Frö-Kristus, och att med iver och flit ta vara på tubudsvetet och så bli en Guds skapelse genom honom som är "begynnelsen till Guds skapelse".

Vi har nu betraktat den sämsta av de sju församlingarna. Och även den börvi lära känna. Därpå ligger stor vikt. Alltså: fram med Laodicea-brevet. Ty det är bortglömt i vida kretsar i alla kyrkor.

Sardes finner vi särskilt i statskyrkans döda och namnkristna s.k. församlingar. Och Laodicea finner vi i många av statskyrkans och småkyrkornas troende församlingar.

Under det första brevet har vi sett, att det finns mycket av "Efesus" bland vår tids troende. Men mångenstädes har man hunnit längre på det sluttande planet. Man har åkt ned i "Laodicea" och blivit Stor-Stinnta. Man känner igen henne på det ideliga skriket och skrytet: "*rik, rik, rik!*"

Märk, ni Herrens heliga, den ohyggliga ihålligheten hos stora skaror av vår tids troende. Ingen lust och ingen blick för det inre livet, utan bara för det yttre. "Jag känner dina gärningar, att du har det namnet om dig, att du lever, men du är död", sa Herren till Sardes. Där var det fråga om hjärtats gärning. "Jag känner dina gärningar, att du är varken kall eller varm, utan ljum", sa han till Laodicea. Där var det också fråga om hjärtats gärning. Men just denna hjärtats gärning, som sekundligen gör Gud till Gud och ingen mer — *den känner man inte*. Den oeftergivliga förstabudsfullkomligheten, på vilken Herren aldrig låter pruta "ett öre" — *den finns inte*. Stamtron, stamgärningen, stamkärleken, stamrättfärdigheten, stamnåden, stamanden, korteligen: det inre, fördolda livet i den smyrnensiska förstabudsfullkomligheten och ostraffligheten — detta är ett väsentligen främmande område för flertalet av vår tids troende och helt och hållet främmande för vår tids Laodiceer.

Men livets utansida känner man — ja, det gör också många världsmänniskor lika gott och till och med bättre. Och på denna utansida lägger laodiceerna hela vikten. Så uppstår denna mer eller mindre vitmenade yta, som döljer ett dödens och förruttnelsens inre. Så har vi fått detta ohyggliga Farisea, som silar myggor och sväljer kameler, offerar mynta, dill och kummin, men offerar aldrig hjärtat åt Gud i den oundvikliga förstabudsfullkomligheten. Och då man inte känner denna fullkomlighets sekundliga stamverk, så går man upp i de yttre verken. Och dem räknar man upp och lägger dem i en hög. Och så visar man på den och säger: "*rik, rik, rik!*"

Och märk, ni Herrens heliga, hur detta: "*rik!*" nu börjar sticka fram överallt, mitt under det att man är alldeles utfattig på rikedom i och inför Gud, vilken rikedom är den smyrnensiska förstabudsfullkomligheten, som Herren aldrig skänker efter. Av

"Smyrna-miljonen" har man inte "ett öre", men "Laodicea-miljonen" har man. Stor-Stinnta är "miljonär", och hon talar om det, så att det hörs från Ystad till Haparanda. Ack, du arma, du ser icke, att du är "eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken".

Ja, här är ett vämjeligt Stor-Stinnteri bland vår tids troende, under det att man inte ens har en aning om vad det är att vara troende på Smyrnavis, så att Herren finner vad han söker. Detta går inte väl i längden. Vad det lider, så blir här spyor i vårt land. Också har det redan börjat lukta illa. Domen har begynt på statskyrkans Laodicea. Och att den började på den "evangeliska" Stor-Stinntan och Farisean, var ju som sig bör. Men det är bara en liten början. Här blir mer, om man inte ändrar sinne till Gud Allt och till Gud En, så att han finner det han söker: det oeftergivliga och oavprutliga förstabuds-**alltet**, som man kastat i laghögen.

Ni Herrens heliga, till er prästerliga uppgift hör, att Herren genom er får skriva på Laodiceas dörr, vad det inre Stor-Stinntelivet verkligen är, nämligen detta: "eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken". De fem orden anger just hennes hemska ihållighet och tomhet, hennes förfärande brist på rikedom i och inför Gud. Skriven de orden där, så att de synas, och sägen henne dem, så att de höras. Så rädda ni ert höga förstlingsskap. Men gör ni ingenting åt saken, utan låter henne opått ha sin gång, som de sekunda troende göra, då mister ni förstlingsskapet.

Alltså, upp ni högättade förstlingar, och stå den heliga vakten kring den dyra förstabudsfullkomligheten, som ni äger och som ägdes av Smyrna, Antipas, det prima Tyatira och det prima Sardes. Den vakten kostar er mycket och bittert lidande, svärmar av Laodicea-getingar överallt, stick på stick var ni går eller står. Gott, gott! Förstlingsskapet kostar någonting. Och ju mer det kostar, desto bättre kommer det att smaka i paradiset höga och härliga sfärer. Det var just lidandet av den judiska Farisean, som förde Herren upp till och upp över den högsta sfären (Fil 2:5–11). Och Herrens kalk ska Herrens heliga, efter sitt mått, dricka.

2

Löftet

"Den som övervinner, honom ska jag låta sitta med mig på min tron, som också jag har övervunnit och satt mig med min Fader på hans tron."

I grundtexten står så: "Den som övervinner, åt honom ska jag ge att sitta med mig på min tron." Detta löfte är alltså en tron-gåva.

De heligas troner är tre. Redan här på jorden ger Herren åt dem att sitta med honom på en tron. Det är "den första kärlekens" prästerliga konungatron med honom i förnedring och lidande. Och i tusenårsriket ger han åt dem att sitta med honom på paradiskärlekens tron med järnspelet i hand. Denna spira tyder på, att den tronen inte är den högsta. Nej, han har en tredje att ge. Och om den heter det så: "Guds och Lammets tron ska vara därinne" — nämligen i det nya Jerusalem — "och hans tjänare ska tjäna honom... och de ska regera i evigheternas evigheter" (Upp 22:3–5). Där är järnspelet borta. Ty där finns inga hedningar att "krossa". Ingen synd, ingen död mer. Det är den fulländade paradiskärlekens regemente på den nya jorden, där bara evig

kärlek, evig rättfärdighet, evig livsnåd och evig ande bo.

Tyatira-löftet innehåller, som vi sett, den 2:a tronen, men bårdar den 3:e lika visst, som morgonstjärnan bårdar dagen. Alltså måste Laodicea-löftet innehålla den 3:e tronen. Ty att två gånger lova precis samma sak åt samma personer (överbinnarna), vore en tanklös överflödighet, som profetians ande inte gör sig skyldig till.

Alltså har vi två löften om tron-gåva, Tyatiras och Laodiceas. Och vi har sett, varför det utlovas en tron i Tyatira-löftet. Det var på grund av den råa hednastyggelsen under andligt sken i Jesabels-partiet och det förskräckliga regemente, som hedningen där utövade över särskilt det prima Tyatira. Det skulle komma en dag för dessa lidande förstlingar, då de i paradiskärlekens järn-ande skulle "krossa" all världens hednaväsen.

Och nu förstår vi, varför det lovas en tron i Laodicea-löftet. Det är på grund av det starka skökovälde, som där fanns. "Om någon hörde rösten och upplät dörren", så skulle han sannerligen få känna Fariseas välde. Hon släpper ingen enda själ utan att pröva sin makt på densamma. Och hennes makt är förskräcklig och hemsk. Ty hon är den krönte drottningen vid den krönte kattbjörnens sida. Hon äger jordens starkaste "konungamakt", som är Satans makt "i Guds namn".

Men om någon hörde den klappandes röst och upplät dörren, så skulle han återfå tronen nr 1, den första kärlekens tron. Och om han satt orubblig på den intill änden, då skulle han få inte bara tronen nr 2, utan även tronen nr 3, på vilken all himmelsk tronmakt är fulländad för evigheternas evigheter.

Löftet om den 3:e eller högsta tronen var alltså passande i Laodiceabrevet. Den som så fångats i Fariseas utvärteskristendom, som förhållandet var i Laodicea, men blivit en prima överbinnare intill änden — han är en utomordentlig "raritet". Och därför lovar Herren honom den utomordentliga "rariteten": tronen, den 3:e.

Och, ni Herrens heliga i vårt stora "Laodicea", om ni sitter orubbliga med Herren på den första tronen mitt i detta förskräckliga skökovälde, som är ett helt världsvälde, och om ni frimodigt skriver "de fem orden" på dörren och i prima ståndaktighet uthärdar allt det lidande, som den skriften kostar eder, då är ni för Herren de dyrbara "rariteter", åt vilka han en gång ska ge den högsta "raritet", som finns: tronen, den 3:e.

"Barn, tjänare, dräng" — det är vägen till den sanna storheten (Matt 18:1–4; 20:24–28). Kristus tjänade och led, och led och tjänade allt intill döden. Och den vägen förde honom upp på Faderns tron.

En förstlingsmänniska brinner, sjuder för Guds ära och människors väl. Hon vill ha alla framom sig, unnar alla det bästa och största och är själv nöjd med det sämsta och minsta. Hon trivs bäst nedanom allihop.

Har hon någon god bit, så svider det i mun och hjärta för alla dem, som har inget eller dåligt. Bara ett litet exempel bland tusen: har hon två goda äpplen, så kan hon inte äta mer än det ena, det andra måste ges åt den, som inte har något och inte kan skaffa sig något. Och ofta läggas båda två i den fattiges hand.

Hon går ofta barsliten och tunnklädd, för att den nakne ska få nödiga kläder; går ofta med rätt tom mage, för att den hungrige ska få en bit; sitter många gånger i ett rätt kallt rum, för att det ska finnas en vedpinne att elda med åt de små frysande barnen i den fattiges hem.

Överflöd, lyx, flärd och fåfänglighet är för henne ett tjuveri, som grundlagt det helvete på jorden, i vilket folken nu sjunker ned.

En förstlingsmänniska gråter med de gråtande och gläder sig med de glada. Nästans lott i ljuvt och lett är hennes lott.

En konung på den första tronen välsignar dem som förbanna honom, gör väl emot dem som hata honom och ber för dem, som försmäda och förfölja honom. Så är han Guds barn och allas tjänare och dräng, en konung i kärlek, lik kärlekens konung, som gick omkring och gjorde väl och offrade sig för alla och själv tog det minsta och sämsta och till sist fick "ogärningsmannens" blodiga lön.

Och detta den eviga kärlekens barnaliv med tjänarevärv och drängsyssla måste han naturligtvis få fortsätta i all evighet likasom Kristus, fast i upphöjelse och härlighet som han.

Ty vad är förstlingsmänniskans innersta begär på jorden? Jo, att få göra alla lyckliga. Och det begäret är skapat av Gud; och det *måste* bli tillfredsställt. Hon *måste* få göra alla lyckliga.

På jorden har hon så litet att komma med. Hon räcker inte till för ens en milliondel av vad hon ville. Men den viljan är skapad av Gud. Och den *måste* bli fullbordad, så sant Gud är Gud. Hon ska komma att räcka till för vad hon ville. Hon ska få något att ge, som räcker till för att göra alla lyckliga. Och *det* är just den fullkomliga kärlekens tron vid Jesu sida.

Vad får hon då där att ge? Jo, hon får på sin lott att ge den oändlige och evige Guden i det fulla och säregna mått, som bara hon och ingen annan kan ge. En väldig ström av livets vatten från Guds och Lammets tron tar sig väg genom henne till hela den frälsta mänskligheten. Och vad det vill säga kan vi ana. Vi har ju någon gång erfarit, att en kärlekens konung redan här på jorden kan ge oss en ström av ande och liv från tronen, så att vi lyftas upp i höga och heliga rymder, högt över jorden och världen. Men vad är detta mot strömmen från en konung på kärlekens 3:e tron!

Vad får hon att ge? Jo, hon har ärvt nya himlar och en ny jord. De är hennes. Och hon avspeglar och förmedlar deras härlighet som ingen annan. Hon genomvandrar och känner dem från en ny sida, från vilken ingen annan känner dem. Och från den sidan öppnar hon deras eviga härlighetsdjup för alla. Och så ger hon himlar och jord med allt vad i dem är åt alla på ett nytt sätt. Hela världsalltet är hennes. Och hon härskar över det från sin sida och utdelar dess oändliga skatter åt alla och åt allt. Över hela skapelsen ända ned till "plantan, krypet och sandkornet" välver hon i all evighet en konungslig kärleksande, som oavslåligen mättar allt, kläder allt, tjänar allt. Ett evigt jubel stiger upp från alla skapelsens rum till Guds och Lammets tron för allt det nya och härliga, som strömmar ut ifrån densamma, genom de många och härliga undertronerna.

Se, där, du prima själ, får du någonting att komma med, som räcker till för att göra alla lyckliga. Där får du hävord att utdela och tjäna med, som förslå någonting. Där får du fortsätta ditt tjänarevärv och din drängsyssla. Den högste konungen på den 3:e tronen är i all evighet mänsklighetens bäste tjänare och dugligaste dräng. Också kallas det nya Jerusalems konungar just för "tjänare".

Den som blir minst här måste bli störst där. Den som gick längst ned i ödmjukhet, självförnekelse och världsförsakelse här, han går längst

upp i härlighet där. Den som steg djupast ned i tjänare- och drängsinne här, till honom måste alla se upp där. Naturligtvis; ty han har fått det högsta att ge.

Ingen konung däruppe sökte den tronen av maktbegär. Han sökte att bli konung i barnasinne, i att tjäna och hjälpa, stödja och bära, torka tårar och läka sår. Och så kom den 3:e tronen som en följd av detta. Han tänkte bara på att sitta på "den första kärlekens" barnatron, tjänaretron och drängtron. Och så bar det helt naturligt upp på den fullkomliga kärlekens tjänaretron vid Jesu sida. Det var fortsättningen på tjänare vägen. Och den fortgår i alla evigheter, men i gudmänsklig kraft, makt, härlighet och majestät.

När en tjänarekonung här nere läser det härliga Laodicea-löftet och betänker, vad det innebär, då flammar den heliga tjänareelden upp i himmelshöjd. Och han suckar och säger gladeligen så: "Ack, sälla är alla ni, som får bestiga den 3:e tronen och sitta där i konungsligt tjänande tubudsande, som sprider liv, ljus, härlighet och kraft till alla och allt, en konungslig kärleksande, som i all evighet välver övertronens oändliga flöden över otaliga världar och otaliga varelser och ting uti dem. Ja, sälla, sälla är ni, som fått den lyckan att kunna göra alla lyckliga, som fått den välsignade platsen att kunna vara alla och allt till högsta välsignelse." Amen.

VII

Filadelfia

Och skriv till församlingens ängel i Filadelfia:

Detta säger den helige, den sannfärdige, som har Davids nyckel: som upplåter och ingen igenlåter, som igenlåter och ingen upplåter: Jag känner dina gärningar. Se, jag har öppnat för dig en dörr, som ingen kan igenlåta. Ty du har en liten kraft och du har tagit vara på mitt ord och inte förnekat mitt namn. Se, jag vill ge dig några från Satans synagoga, som säga sig vara judar, men inte är det, utan ljuga; se, jag ska göra så, att de komma och falla ned inför dina fötter och förstå, att jag har älskat dig. Emedan du har tagit vara på ordet om min ståndaktighet, så ska också jag ta vara på dig ut ur den prövningens tid, som ska komma över hela världen för att sätta jordens innebyggare på prov. Se, jag kommer snart. Håll fast det du har, att ingen tager din krona.

Den som övervinner, honom ska jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han ska aldrig mer utgå därutur; och jag ska skriva på honom min Guds namn och min Guds stads namn, det nya Jerusalems, som kommer ned från himmelen, från min Gud, så också mitt nya namn. Den som har öra, han hör vad Anden säger till församlingarna."

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Filadelfia? Bara ett: gärningarna. Det ser vi av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar." Och han sökte naturligtvis här som i Efesus "de första gärningarna", eller som i Sardes "de fullkomliga gärningarna", som är pingstdagsgärningarna: den prima

och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i Filadelfia? Bara ett: övervinnandet. Det ser vi av slutordet: "Den som övervinner" o.s.v. Och han sökte naturligtvis här som i Efesus det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Filadelfia? Jo, just vad han sökte. Och det i *hela* församlingen. Han fann en hel församling med den första eller fullkomliga kärleken, med de första eller fullkomliga gärningarna, med det första eller fullkomliga övervinnandet.

Filadelfia, likasom Smyrna, stod på förstabudsfullkomlighetens höga och heliga plan, förstlingsplanet, det prima. Därför har Herren inget annat krav än detta: "Håll fast det du har, att ingen tar din krona." Sålunda fanns här allt vad som borde finnas. Och så är Filadelfia den andra församlingen, i vilken mönstrarens lågande ögon inte fann något att anmärka.

Då man genomläser Filadelfia-brevet finner man av ett litet ord, att man här står inför en märkvärdig församling. Det är det lilla ordet: "Se" (si). Det förekommer här inte mindre än fyra gånger, under det att det förekommer bara tre gånger i de sex andra breven tillsammans. Detta Herrens upprepade "Se", vill att vi ska se någonting ovanligt, ja, häpnadsväckande hos denna församling.

Vad är då detta utomordentligt härliga, som vi ska se i Filadelfia? Jo, detta: "Du har en liten kraft och du har tagit vara på mitt ord och inte förnekat mitt namn." Ja, där har vi det. Församlingen hade en *liten* kraft, men denna *lilla* kraft använde hon så väl, att hon stod fullkomlig och ostrafflig i mönstringens stund.

"Du har en liten kraft", säger han. Och han har också mycket litet att säga om henne. Han finner här inga verk att uppräknas. Hon hade just ingenting kunnat uträtta. Mänskligt att se var hon en mycket fattig, obetydlig och klen församling. Och hon var säkerligen av de sekunda och under-sekunda grannförsamlingarna hållen för att vara sämst. Därpå tyder det starka "Se!", som tar henne i försvar och visar upp hennes höga värdighet i Herrens ögon. I hans dom är det *först* fråga om det inre, inte om det yttre; fråga om kvaliteten, inte om kvantiteten.

"Du har en liten kraft", säger Herren. Däri ligger, som vi se, ingen förebråelse; tvärtom. Han hade själv givit henne bara denna lilla kraft. Hon var alltså svagt utrustad av honom, svagare än de andra. Hon hade fått ett litet andemått. Hennes tubudsande var mycket begränsad, hoptryckt, intryckt och betryckt, något som ni, Herrens heliga, *väl* känner till. Och hon hade inga eller på sin höjd bara små underverksgåvor till helbrägdagörelse, andeutdrivning, tungomålstalande o.s.v. Den stora apostoliska kraften, som ännu, på Johannes' tid, kom flera församlingar till del, ägde hen inte. Hon hade bara "en liten kraft".

Men varför hade Herren gjort så med henne? Vadan denna lilla kraft? Jo, det fanns i Filadelfia en Satans synagoga. Det var "utvärtes-judar", skökojudar. Och det var någonting alldeles särskilt med dem till skillnad från skökojudarna i Smyrna. De hade nämligen *sin* tid, då de skulle fylla sitt syndamått till brädden likasom Saulus och "mogna" till

frälsning som han, eller mogna till slutdom.

Under en sådan "mognadstid" i fiendskap och raseri mot det kristna namnet hållas Herrens heliga tillbaka och ställas liksom i ett skymundan tills vidare och kan ingenting uträtta, så länge ovädet pågår. "Mörkret har makten"; och de heliga står maktlösa, likasom Kristus på korset gentemot den rasande judaskökan. — Till denna allvarliga sak återkommer vi strax.

Ja, en sådan avgörelsetid hade skökojudarna i Filadelfia. Också "mognade" de nu fort, som vi snart får se. Och därför hölls församlingen tillbaka. Här var tills vidare ingenting att göra. Därför fick hon bara en liten kraft, likasom Kristus på korset. Hon korsfästes med honom av Filadelfias lögnjudar.

Men se nu här det märkvärdiga hos denna församling. Hon tog vara på det lilla, som Herren givit, och det så väl, att hon aldrig förnekade hans namn. Under det sataniska motståndet höll hon orubbligt tubudsstånd. Under det djävulska skökoraseriet mot invärtes-livet höll hon orubbligt fast vid detsamma. Under allt judiskt hån och begabberi med den föraktade "Josefs-sonens frälsning" vek hon dock aldrig en hårsman från hans tubudsevangeliem. Hon stod där som klippan i det fräsande och skummande havet, alltid stilla, samlad och lugn. Hon tog så väl vara på det lilla, att det räckte till för alla hennes behov. I sin svaghet utvecklade hon en så väldig tubudsenergi, att hon stod oöverbärrlig inför Satan och hela hans anhang. "Se, Se!" säger Herren.

Hon arbetade på att utbreda Guds rike. Förgäves; Satans synagoga låg emot. Men hon arbetade *ändå*. Överallt en stängd dörr; men hon klappade på. Hon utsådde tubudsevangeliets säd; men såg ingen frukt. Hon sådde *ändå*. Hon bad om själs frälsning — och ingen frälsning syntes till. Hon bad så innerligt om åtminstone en enda själ. Men den själen såg hon inte till. — Så arbetade hon dag efter dag, år efter år. Men allt förgäves, fåfängt, fruktlöst — tycktes det. Men hon *höll i* och *höll i*. Trötthet, försagdhet, modlöshet, hopplöshet — sådant var okänt i Filadelfia. "Se, Se!"

Tyst, tyst! Vad är detta? Ett brev från Patmos! Bud sändes ut. Alla församlas. Brevet läses upp. Där står om en öppen dörr och det till och med *där* man minst väntat — i Satans synagoga. Alltså: nu är juden "mogen". Alla falla på knä. Tårar strömma i mängd. Den prima glädjen sväller ut. Hjärtan vidgas, som gått hopklämda i årtal. Alla bedja: "Herre, fräls dem, som korsfäst dig uti oss!"

Tyst, tyst! Vad är detta? Det knackar så hårt på dörren. Alla står upp. "Stig in", ropar "församlingens ängel". Och vem stiger in? Ack, "se, se!" Från själva Satans synagoga kommer en krossad och tårögd skara, ropande: "Herre, fräls våra arma, eländiga själar!" Skaran strömmar in, faller på knä och bekänner under heta tårar sitt hårdnackade motstånd och erkänner, att Jesus, den föraktade juden, är Messias. Nu förstår hon, att det är han, som älskat församlingen och hållit henne uppe i den sataniska förföljelse, som hon utövat mot henne. — "Bröder och systrar, stigen upp", ropar "ängeln" där framme. Allas armar öppnas för den frälsta skaran. Famn i famn. Ur allas ögon flöda stora tårar. På allas anleten strålar en himmelsk glans av förstabudsfullkomlighet. Och nu falla alla på knä, prisande och lovande Gud, som så härligt fullbordat sin kraft i Filadelfias svaghet och så rikligen välsignat "det lilla", och så

utöver all förväntan bönhört sin ringa och svaga tjänarinna. Ja, "se, se!"

Herren prisar högeligen Filadelfiernas tillvaratagande av hans ord. Först säger han: "Du har tagit vara på mitt ord och inte förnekat mitt namn." Sedan säger han: "Emedan du tagit vara på ordet om min ståndaktighet, så ska också jag ta vara på dig."

Filadelfierna ägde alltså Jesu ståndaktighet ända därhän, att de aldrig förnekade hans namn. De var bergfasta namn i hans bergfasta namn på Sions berg, orubbliga **"Jag är"** i Jesu **"Jag är"**.

Och denna ståndaktighet höll de vid makt genom att ta vara på eller väl hushålla med "det lilla", som han givit dem. Och den konsten hade de lärt av honom. Ty han har visat sig kunna hushålla rätt både med det stora och det lilla.

Filadelfierna ägde alltså två viktiga saker: Jesu ståndaktighet och Jesu förmåga att hushålla. Låt oss betrakta dem något närmare. Alltså:

A

Filadelfierna hade Jesu ståndaktighet

"Emedan du har tagit vara på ordet om min ståndaktighet, så ska också jag ta vara på dig."

Vad var Jesu ståndaktighet? Jo, hans orubbliga tubudskärlek in i döden, hans orubbliga tubuds rättfärdighet in i döden, hans orubbliga tubudsnåd (livsnåd) in i döden, hans orubbliga tubudsande in i döden, korteligen: hans bergfasta tubudsstånd in i döden.

Och vad är evangelium? Jo, ordet om denna ståndaktighet eller det ord, i vilket Jesu ståndaktighet står och som ger åt människan just denna ståndaktighet eller Jesu orubbliga tubudsstånd in i döden. Märk det! Och må vi aldrig göra oss ett personligt frälsande evangelium utanför Jesu ståndaktighet. Ty det är skökans budlösa evangelium. Utanför Jesu ståndaktighet finns bara världs rättfärdiggörelsens evangelium, men det är inte personligt frälsande.

Detta förstod Filadelfierna. De hade tagit ordet om Jesu ståndaktighet som evangelium, vilket gav just det tubudsstånd, som det krävde. De hade tagit fäste i själva personen, i tubuds-Jesus, och alldeles släppt sitt själviska själv. De stod helt och hållet inne i Jesu tubudsande eller i hans evigt stående och fortgående tubudsstånd. De kunde inte leva en sekund utan denne bergfaste tubudsande; ty de två mot-budens ande från Satans synagoga var så häftig, stark och omkullryckande, att minsta steg utanför tubuds-Jesus var deras nederlag. De förstod de orden: "Mig förutan kan ni inget göra". De tog Kristus förstabudsmässigt: som frälsaren *allena*, utan allt självfrälseri.

Och märk väl: de stod inte som stötar i hans ande, vilade inte som stockar vid hans tubudsstånd. Nej, för Filadelfiernas andar var Jesu tubudsande vad luften var för deras kroppar. Människan kan inte leva fem minuter utan luft. Men hur? Frälser luften hennes kroppsliga liv bara därigenom, att hon går och står i luften och omges av den? Ja, försök! Håll för näsa och mun, så får du väl se, hur det går. Du dör inom kort, även i den renaste och friskaste luft. Den frälser din kropp ifrån döden, bara om du *inandas* den, "subjektiverar" eller omsätter den i din kropp till en förnyad kropp. Och hur är det med den lekamliga maten?

Frälser den kroppen från döden, bara du har den och ser den och sitter och prisar den? Nej, bara om du *äter* den, "subjektiverar" eller omsätter den i din kropp till en förnyad kropp.

Dessa enkla sanningar förstod Filadelfierna och tillämpade dem på den invärtes människan. De åt, drack och inandades, med ett ord: subjektiverade Jesu tubudsande, så att den blev deras egen personlige ande just där de stod och just så, som de sekundligen behövde den till övervinnande av Satans mot-budsande. De subjektiverade Jesu ståndaktighet eller tubudsstånd till deras eget tubudsstånd, så att de höll stånd mitt i den sataniska stormen och i det djävulska ovädet från lögnjudarnas synagoga. Det döda eller halvdöda stör- och stockståndet i nåden var alldeles okänt i Filadelfia. Den "evangeliske räven", som håller för näsa och mun och vill, att Jesus ska andas i hans ställe, och som prisar de härliga rätterna, men vill, att Jesus ska äta åt honom — allt för att frälsningen ska vara "idel nåd"!! — den skökoräven fanns inte i Filadelfia. Jo, han fanns där, men i Satans synagoga som Kaifas-mickel.

Så hade Filadelfierna Jesu ståndaktighet och det ända därhän, att de stod det evangeliska tubudsståndet i en sådan ostrafflighet, att mönstraren inte begär något annat av dem, än att de hölle fast det de hade intill änden.

B

Filadelfierna hade Jesu förmåga att hushålla

Jesus levde i en tid, som just var skökojudens tid. Han hade hela Satans synagoga emot sig och inpå sig. Och han gav den de rätta namnen: skrymtare, dårar, blindas, myggsilare och kamelsväljare, vitmenade gravar, dråpare, ormar och huggormars avföda, djävulens och helvetets barn (Matt 23; Joh 8).

Och han fick i hela sitt liv stå bara i ett "skymundan". Folket i stort följde skökan, och bara få följde honom.

Och gentemot detta skökovälde var hans kraft så ringa, att "de gjorde med honom vad de ville", likasom med Johannes (Matt 17:12), ja, till sist korsfäste honom. Kattbjörnen och hans judiska fru triumferade över honom och ryckte hela folket med sig i fördärvet. Och han fick bara stå och se på utan att kunna förhindra eländet. Ty skökojudarna hade nu sin "mognadstid". Det var deras "stund", och "mörkret hade makten".

Och hans tubudsande var ibland så begränsad och nedsatt att han var nära att svikta, som vid botandet av den månadsrasande (Matt 17:14–18) och vid grekernas besök (Joh 12:27) och i Getsemane. Och på korset var han så försvagad, att han var nära förtvivlan.

Men han kunde hushålla med "det lilla", så att det räckte till för allt. Han kunde vara svag på sådant sätt, att han alltid var starkare än "den starke".

Och hur bar han sig åt, så att det lilla räckte till och det svaga var starkt nog? Jo, han misshushållade aldrig med den lilla kraften, slösade aldrig bort den på onödiga ting, utan satte sekundligen in den i det nödvändiga. Han förspillde aldrig den minsta gnista i rotryckande utåtvändhet eller gärningslös och njutningslysten inåtvändhet eller i horisk självbespeglning och självsugeri eller i tjuvaktigt blänkande med gåvor och framgång eller i modlöshet och försagdhet vid motgång;

korteligen: han tog vara på Guds ord som finaste och dyraste guld genom att sätta in det som gärning i allt.

Han var alltså själve mästaren i hushållningskonsten, som är subjektiveringskonsten. Han drog sig ihop som kvicksilvret i kölden, så att han kunde förbliva den han var även i starkaste köld. Han kunde vara liten, då Gud ville, att han skulle vara liten. Och över detta pinsamma "lilla" förargades han aldrig. Han trodde Gud aldrig om att ge för litet eller göra för svag; och därför blev han aldrig för liten, aldrig för svag.

Han tog vara på "smulan" och omsatte den så hushållsaktigt, försiktigt, troget och kvickt i ett sekundligt stamliv och i ett dagligt fruktliv just där han stod, gick, satt eller låg, så att "smulan" och "grynet", som inte tycktes räcka till för något, räckte till för allt.

Den lilla kraften var för honom aldrig för liten, det svaga aldrig för svagt. Det skenbart otillräckliga var för honom alltid tillräckligt. Ja, till och med då, när Gud tycktes ge inget, som på korset, så letade han fram ur detta "inget" allt vad han behövde för att stå bergfast tubudsstånd intill änden. Se, detta är den andliga hushållningskonsten, subjektiveringskonsten.

Och denna oändligt viktiga konst hade Filadelfierna lärt av honom, och det säkerligen under många och bittra nederlag, särskilt i början. Ty denna konst går på djupet och kräver sekundlig vakenhet och kvickhet. Ja, just blixtkvickheten på tronplanet (Kap 1, sid. 16 f.). Sekundligen kvickt som en blix, annars är det för sent för den gången! Bara de "fullkomliga" har "övade sinnen" för denna konst.

Jesu förmåga att hushålla har den av kött födda människan inte. Det får nybörjaren bittert erfara. Adam misshushållade styggt. Han subjektiverade inte ordet om trädet. Bristande hushållning var syndafallet. Utebliven subjektivering är syndafallet *alltjämt*. Adam är misshushållaren. Och misshushållning ligger i blodet hos alla hans barn.

Den andre Adam är den store **Hushållaren, Subjektiveraren**. Hans förmåga att hushålla är en pingstgåva. Filadelfierna hade blivit födda med den. Och de hade inövat och utövat denna gåva, så att de blivit sådana mästare i att hushålla med den lilla kraften, att de står som ett prima föredöme häri intill världens sista dag. "Se, se!", säger Herren.

Fram med Filadelfia-brevet! Ty konsten att hushålla med den "lilla kraften" gäller särskilt oss. Vi lever nämligen i det sjätte världsriket, som är den kristna skökans tid. Och den är för Kristi församling just vad den judiska skökotiden var för Kristus. Den är kattbjörnens och hans gemåls tid, då de sitta på tronen bland alla kristna folk och har makten, och då "Filadelfierna" måste vara de svaga, alldeles som Kristus. Hela detta skede är en svaghetstid för Guds församling. Under detta ges, i stort sett, bara den "lilla kraften". Ty det är skökans tid, då hon ska fylla sitt syndamått och mogna för sin dom. Då mörkret, d.v.s. skenkristendomen, det budlösa evangeliet, har makten bland alla kristna folk, och då Herrens heliga bland alla dessa folk måste stå i ett skymundan och bara åskåda, hur skökan fördärvar alla folk utan att kunna förhindra detta gräsliga fördärv.*

Märk alltså, ni Herrens heliga, att ni lever i Satans synagogas

* Till denna förfärande och för de heliga ödesdigra skökosak återkomma vi mera utförligt i vårt 12:e kapitel.

mognadstid. Och glöm aldrig att varje morgon, då ni vaknar, avläsa överskriften till det världsskede, i vilket ni lever, den ödesdigra rikssignaturen, som är denna:

"Du har en liten kraft"

Ja, så är det. Bara den lilla Filadelfia-kraften ges åt de heliga under sköketiden, ända intill den dag, då skökan under himmelens "Halleluja" fått sin dom. Då ikläds de det "fina och glänsande byssus", som återger åt dem "den stora", den apostoliska kraften.

Ja, så är det verkligen. *Nu* bara den lilla kraften. Därav den allmänna klagan även av de uppriktiga, att det är så svårt att bli en verklig övervinnare. Ja, det är svårt. Ja, det är absolut omöjligt, ända tills man lär sig Jesu och Filadelfiernas konst att hushålla med "det lilla". Och därför har övervinnandets evangelium helt enkelt blivit bortlagt bland stora skaror av troende. Smyrna- och Filadelfia-ståndet med ostrafflig förstabudsfullkomlighet inför Herren finns inte till varken i lära eller liv hos de flesta troende. Många av dem har försökt; men det gick inte. Och så har de lämnat det därhän som "omöjligt". De förstod inte hushållningskonsten under sköketiden. Och så slog de sig till ro i den förstabudslösa eller förstabudshalva skökonåden. De avläser inte vårt världsskedes överskrift, som ställer bara den lilla kraften till de heligas förfogande.

Det är en förskräcklig misshushållning hos vår tids troende. När de fått ett andemått, så slösar de strax bort det: i en fladdrig utåtvändhet med bristande blick för det sekundliga stamlivet; i ett köttsligt och njutningslystet känslösheten med ett ideligt jagande efter ljuvliga stämningar och andliga rolighetsstunder; i ett "kristligt" sällskapsprat med mycket av ord, men med litet av Ordet; i ett slående och slängande tidigt och sent med andliga fraser, som bevis på hur andlig man är; i ett sjukligt nit för sin kyrka, som vore den hela Guds rike; i en fariseisk nitälskan för antagna former och manér och självgjorda stadgar och kännetecken; i en rotryckande iver för kvantitet, utan sinne och blick för kvaliteten; i ett koketterande med siffror och summor och synliga resultat, alldeles som om mängden av äpplen vore beviset på att trädet är gott; i en hejdlös kapplöpning om själaångst, där ofta djuret blir "frälst" med två horn, som likna ett lamms; o.s.v.

Ja, så slösar man bort sitt andemått. Och så återstår inget till utövning av livets närmast liggande plikter, på vilka allt hänger. Med dem slarvar man, eller rent av överhoppas dem. Därav kommer det sig, att man på många orter inte vill ha med "de andliga" att göra, "ty de är så opålitliga i handel ochandel". Man har större förtroende för världsmänniskor än för läsare. Detta fula rykte är säkerligen många gånger ogrundat. Men å andra sidan påvisas fakta i sådan mängd och av så ful beskaffenhet, att ryktet tyvärr ofta är väl grundat. Ja, det finns verkligen någonting, som man med rätta givit namnet: "läsare-moral".

Det klagas så ofta av de troende, att "Gud ger så litet, så litet, ja, alldeles för litet". Men han ger aldrig för litet. Utan felet är det, att de är för stora för Guds lilla. De kan inte vara små, vara barn. Och därför räcker ingenting till för dem. De far för högt; och därför faller de alltjämt ned. De slår inte tubudsrot i det lilla, i det närmast, ja, in på näsan liggande; och därför svävar de rotlösa och far i vädret efter det

stora, lysande, skramlande och pösande. De kan inte vara *under* Gud, utan *över* Gud, och då blir Gud alltid för liten för dem. Ty stor blir han bara då, när vi i allting fogar oss *under* honom; i annat fall blir han så liten, att han till slut inte syns. Ja, de trivas inte i Guds "lilla". Och därför blir det inga "Filadelfier" av dem, utan på sin höjd sekunda "Efesier"; och många dimper ned i "Sardes" och i "Laodicea".

Men det finns "Filadelfier" i alla kyrkor. De är så små, så små, så att Guds kraft är så stor, så stor för dem. De är så hjärtans tacksamma för minsta smula och gryn. Och de stöter aldrig bort detta lilla genom näs- och muntäpperi, utan inandas och äter det så aptitligt och väl. De svärmar inte bort det i fåfängliga ballongfärder, slarvar inte bort det i sötsugeri och budspotteri, utan sätter genast in det i sekundlig stamgärning och daglig fruktgärning. De kan göra mycket av det lilla, ty de hushållar så väl med det. Smulan räcker till för allt, ty under den trogna användningen sväller hon ut till ett mäktigt stort stycke; för varje gång "grynet" subjektiveras, fördubblas det. Och så blir av den lilla kraften "nog och över nog", alldeles som för Filadelfierna. — Så snart de vaknar om morgonen, avläser de överskriften: "Du har en liten kraft". Och så tänker de på Filadelfias stora mästare i hushållningskonsten. Och så börjar de det kära bestyret med den välsignade smulan och stickar in henne blixtnabbt i varenda känsla och tanke, ord och gärning, så att de blir tubudskänslor, tubudstankar, tubudsord och tubudsgärningar. Och så blir dessa svaga så starka, att kattbjörnen och hans katta inte rå på dem, hur mycket de än smila eller riva. Sådana är det 6:e världsrikets "Filadelfier". Och även om dem säger Herren: "Se, se!"

Det dyrbaraste som Filadelfierna ägde på jorden var Jesu tubudsevangeliem, som är "Andens lag", eller ordet om Jesu orubbliga tubudsstånd in i döden, eller "ordet om Jesu ståndaktighet". Och det tog de så väl vara på, eller med det hushållade de så väl, att Herren säger sig ska belöna detta tillvaratagande med en särskild nåd redan här på jorden. Ty så lyder hans ord: "Emedan du har tagit vara på ordet om min ståndaktighet, så ska också jag ta vara på dig ut ur den prövningens tid, som ska komma över hela världen för att sätta jordens innebyggare på prov."

Vid detta härliga löfte ska vi noga lägga märke till två saker. Den första är denna: *Herren lovar bara att ta vara på dem, som tagit vara på hans ord*. Ty så säger han ju: "Emedan du tagit vara på ordet om min ståndaktighet, så ska också jag ta vara på dig".* Alltså är det bara filadelfiska hushållare, som äger detta löfte om tillvaratagande i nödens tid.

Detta ska noga beaktas. Ty många troende är riktiga storslarvar i tillvaratagandet av Jesu ord, men gör likväl anspråk på detta hans tillvaratagande i nödens tid. I budhållning är de dvärgar, men i anspråk är de jättar. I hans krav på dem är de ynkryggar, men i sina krav på honom är de bjässar. Men saken är, som vi se, denna: bara om jag tar vara på ordet om Jesu tubudsstånd, så att jag står det evangeliska tubudsståndet där han ställt mig, då tar han vara på mig. Han tar

* I grundtexten står samma ord för "tillvarataga" på båda ställena.

visserligen vara på hela världen i prövningens stund, och han tar även vara på alla sekunda och under-sekunda troende, så länge tiden för deras sinnesändring räcker, men bara förstlingarna har löfte om detta *särskilda* och *ömma* tillvaratagande, som just motsvarar deras *särskilda* och *ömma* tillvaratagande av hans ord. Så långt som du gått i att hålla hans ord, så långt ska han hålla om dig i din lidandestid. Så rädd och så öm, som du varit om hans bud, så rädd och så öm ska han vara om dig i nödens tid.

Den andra saken, som vi ska noga bemärka, är denna: *Herren lovar inte att frita Filadelfierna från nödens tid, utan bara att ta vara på dem i eller under nödens tid.* I grundtexten står ordagrant så: "Jag ska ta vara på dig ut ur den prövningens tid, som ska komma över hela världen." Och därför översätter somliga så: "Jag ska bevara dig genom prövningens tid." Och andra så: "Jag ska ta vara på dig och frälsa dig ut ur prövningens tid." Och att detta är meningen, visar sammanhanget. Ty det är ju fråga om en prövning, som ska komma över *hela* världen, alltså över alla människor, både goda och onda. Här fritas ingen.

Allt det ve, som tillhör det allmänna världsloppet, ska "Filadelfierna" undergå, som krig, pest, hungersnöd, jordbävningar, hagel och oväder, köld- och värmeböljor, skadlig torka eller väta, missväxt och tryckta tider o.s.v. Detta ska beaktas. Ty Herren lovar inte att frita dem från sådant, utan bara att ta vara på dem och föra dem väl igenom all sådan nöd.

Om t.ex. i krigstid deras hem blir skövlade och brända, så att de får både frysa och svälta, så är detta ett förträffligt sätt att ta vara på dem. Ty då blir det uppenbart vad de verkligen är. Långt ifrån att vrida händer och gråta över förlusten av jordens goda står de där som pelare mitt i ruinerna och bland tusende brustna hjärtan och höjer sitt finger mot höjden och sprider tröst, ljus, liv och evigt hopp åt förtvivlade medmänniskor.

Och om de t.ex. i en jordbävning krossas tillika med många andra, så var detta det bästa sättet att föra dem ut ur prövningens tid. Deras prima död var just där. Och varför? Vi kan ana det. De hade varit präster på jorden och burit fram sina medmänniskor inför Gud. Och nu gick de tillsammans med dem ur tiden och tillsammans med dem inför domstolen i den första himmelen. Och som de burit dem på sitt hjärta i tiden, så bär de dem också på sitt hjärta där. De släppte dem aldrig förut, de släppa dem inte heller nu. Deras eviga kärlek drar dem med inför den eviga kärlekens Gud. Och så ska det visa sig, att denna deras död var det förträffligaste sättet att ta vara på dem.

Ja, Herren tar vara på "Filadelfierna" genom att föra dem väl igenom och väl ut ur nöden, inte genom att hålla dem utanför densamma. Men det är märkvärdigt, vad många troende här gör anspråk på undantagsställningar och speja efter under och underbara förmåner. De står aldrig sitt tubudsstånd i ostrafflig förstabuds-fullkomlighet, men de kräver, att Gud ska stå på tå för dem och passa upp för dem och styra väder och vind och allting annat, så att de får det bra, det må gå med "världen" hur som helst, den ska ju dock till helvetet och bara de till himmelen.

Men "Filadelfierna" är hela världens och hela den jordiska skapelsens hjärta. De står mitt inne i världssmärtan och känner *med* och lider *med*. Ja, de bär den tyngsta bördan i lidandet, den som världen inte

orkar med. Allt levandes kval, ända ner till plantan och krypet, är deras kval, men som det djupa ställföreträdarekvalet i Ställföreträdarens spår.

Förstlingarna är mänskligheten i mänskligheten, folket i folket. Och de ingår i folknöden som i sin egen och skruvar den in i den barmhärtiga rättfärdighetens gängor, så att den blir folkets födslokval, en folkfödande nöd till liv. Ty de är "präster på jorden".

Slik småaktighet, som att Gud skulle vårda sig bara om dem och göra det drägligt bara för dem, men lämna världen åt ett odrägligt öde, slik lumpenhet fann aldrig ett rum i ett förstlingshjärta. Ty de är "konungar på jorden", som bär sitt folk på sina hjärtan.

Och därför att de står som konungar och präster mitt inne i världs- och folknöden, därför reglerar Gud denna nöd till en världs- och folkfödslovånda. Ja, han till och med "förkortar" denna nöd för deras skull (Matt 24:22).

Detta är något annat än att vilja springa sin väg, då det börjar osa hett, eller smyga sig undan, då vredens åskor börjar rulla, och begära att bli buren av Gud på armarna, utanför nöden. Snygga konungar och präster!

Nej, det är en prövningens tid för hela världen, inte minst för förstlingarna. Då kommer det i dagen vad de går för: om de står som obrytbara pelare, då riken och samhällen brytas ned, eller om de springa sin väg som harar.

I nöden provas vännen. Och särskilt i den stora världsnöden, som kommer att krossa hela det 7:e världsriket, ska världen få se, att hon i Harmagedons förstlingar har sina bästa vänner på jorden, trots det att hon sliter dem i stycken och färgar jorden med deras blod. De ska då visa sig vara det sjuka världshjärtats friska hjärta. Och efter det hjärtat ska världslidandet regleras och förkortas.

Den titel, som Herren ger sig i detta brev, är denna: "Den helige, den sannfärdige, som har Davids nyckel".

Han står här som mönstrare, granskare. Och som sådan kallar han sig "den helige". Vad inlägger han då i denna titel? Jo, att han först och främst älskar och söker *heligheten*.

Den helighet, som kan och måste uppnås i denna världen, är den oeftergivliga förstabudsfullkomligheten, som han krävde av den rike ynglingen, det oavprutliga förstabuds-**alltet**, som åt allt ger prima kvalitet. Det är just på grund av denna pingstfödda förstabudshelighet, som ni förstlingar kallens "de heliga". Det är inga småsaker att bära den titeln i sanning. Men vi använda oavlätligen densamma just för att få fram detta bortglömda: den oeftergivliga förstabudsfullkomligheten.

Denna förstabudshelighet eller denna mergudafria avskildhet från allt skapat fann Herren i Filadelfia. Församlingen hade just ingenting kunnat uträtta för Guds rike. Men det är inte sådant, som granskaren ser på i första hand, utan nr 1 för honom är heligheten, förstabudsfullkomligheten. Personen, personen framför allt! För varje fader är barnet dyrare än barnets verk.

Och han kallar sig "den sannfärdige", alltså den på vars ord man kan och ska lita. Vad inlägger han då i den titeln? Jo, att det, som han i brevet säger om församlingen, är den verkliga sanningen om henne. Det tyder på, att hon var missuppfattad och hållen för en klen församling.

Men granskaren framställer henne som fullkomlig och ostrafflig. Därmed punkt för allt misskännande, och slut på alla ytliga domar! Titeln "den helige och sannfärdige" lyfte en tung börda från Filadelfiernas hjärtan och tog många glädjens och tacksamhetens tår ur deras ögon.

Och han säger sig ha "Davids nyckel". Han är alltså mannen över Guds hus, som är Guds rike. Ingen öppnar dörren till detta rike utom han. Alltså, ni "Filadelfias grannar", lyckas det er att vinna själar för detsamma, så förhäv er icke, ty ni kan inte föra en enda själ ditin, om inte nyckelmannen öppnar. Och du, "Filadelfia", då du arbetar på att föra själar ditin, men inte lyckas med en enda, så giv dig inte utöver för det; nyckelmannens tid är ännu inte inne. — Och han har även "nycklarna till döden och dödsriket" (Upp 1:18) och därmed också till "Satans synagoga". Han öppnar och stänger även den efter fastställda rikslagar.

Den där "Davids nyckel" var alltså någonting att tänka på både för Filadelfia och dess grannar. Och den är att tänka på i alla tider. Och aktom oss för att bara rafs ihop några skaror *utanför* dörren till den oeftergivliga förstabudsfullkomligheten. Ty i mönstringens stund falla de under strecket.

Själva grunddraget i Filadelfiernas liv var, som vi sett, detta: de var stora i att vara små. Och därför var de oövervinnliga. Ty inför vilddjuret och skökan som är allt ont, är det aldrig de små, utan bara "de stora", som övervinnas. Också finns det inför Gud inga andra jättar än — "barnen".

Men jättar i att vara små, det var också Smyrnenserna, Antipas och de prima i Tyatira och Sardes. De var också mästare i hushållningskonsten efter sina förhållanden. Alltså, då Herren så starkt utpekar Filadelfia som en högst ovanlig och märkvärdig församling, så vill han därmed inte sätta dem i skuggan. Ty det är möjligt, att de skulle förhållit sig lika troget och väl som Filadelfierna, om de befunnit sig i deras läge.

Filadelfierna fick på sin lott att kämpa trons kamp inför Satans mognande synagoga. Och det gjorde de på ett sådant sätt, att Herren utpekar dem som det prima mönstret för en sådan kamp.

Alltså, ni förstlingar, märk, varje morgon ni vaknar, Herrens höjda finger över Filadelfia, och lyssna till hans starka: "Se, se!"

Där ser ni de oövervinnliga "barn-jättarna" och den lilla kraftens hjälteverk i förstabudshelighet.

Just ett sådant verk ska ni utföra i ert "skymundan" under den kristna skökans mognadstid, då hon har makten, och ni står maktlösa, alldeles som Kristus.

Detta är en fruktansvärt allvarlig sida i trons hemlighet under det 6:e världsriket. I denna rikshistoriska hemlighet får vi, som vi antytt, blicka in något närmare i det 12:e kapitlet. Här har vi bara i förbigående vidrört densamma.

2

Löftet

"Den som övervinner, honom ska jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han ska aldrig mer utgå därutur; och jag ska skriva på honom min Guds namn och min Guds stads namn, det nya Jerusalems, som kommer ned från himmelen, från min Gud, så också mitt nya namn."

Filadelfia-löftet är pelarelöftet. Och det passade här väl. Ty Filadelfierna stod som pelare med sin "lilla kraft" i sina svåra förhållanden. Och om de så stod intill änden, då var de värdiga pelareskapet i Guds tempel.

Guds tempel är här tydligtvis samma som hela den härliggjorda skapelsen med alla dess otaliga världar och otaliga varelser; och inte det som t.ex. Petrus menar med templet, då han tänker sig det bestå bara av de heliga, som de levande stenar, varav det är byggt (1 Pet 2:5). De som i detta inskränkta tempel kallas stenar, de kallas i det vidsträcktare templet för pelare.

Filadelfierna var pelare. Och varav består en sådan? Den består av den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den eviga tubudsanden. Filadelfia-pelaren består av "Andens lag" i människogestalt.

Och en sådan pelare kommer till stånd bara genom hushållning med eller subjektivering av "Andens lag" i det dagliga livet, där människan är ställd. Men nu kan det hända, särskilt i början, att den sanna subjektiveringen här och där uteblir. Och då inträder alltid den falska subjektiveringen i dess ställe. *Ty på varje punkt, där jag inte subjektiverar eller i liv omsätter "Andens lag", där måste jag subjektivera mot-lagen från nedan.* Människan måste i varje sekund subjektivera lag, antingen Guds lag eller Satans lag, antingen göra trons eller otrons stamgärning. Så allvarlig är subjektiveringssaken.

Och genom subjektivering av mot-lagen blir den gyllene pelaren skadad. Där införes slagg i densamma. Och då måste den brytas ned och slås sönder och läggas i skräckveckoeld och smältas om, att slagget må avskiljas. När det är skett, blir pelaren renare och starkare än förut genom förnyad pingstfödelse. Och efter en sådan tuktan går subjektiveringen mera på djupet och i en stadigare och trognare stamgärning med dagliga fruktgärningar. Men så kan det hända, att den falska subjektiveringen åter inträder. Och följden blir densamma: pelaren måste brytas ned, smältas om och åter byggas upp. Men så småningom lär sig människan det kerubiska blixtlivet, "de fullkomligas" höga konst att oavslåtligen i ett starkt och stadigt stamliv subjektivera "Andens lag" och därmed utestänga mot-andelagen. — Men vilket tålamod hos Gud och vilken ihärdighet hos vår Herre och frälsare Jesus Kristus i att framfostra detta pelareskap! Ja, solen kunde blekna och månen rodna därvid!

En pelaremänniska består av den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. Och hon har verkligen kärlekens pelarenatur i sig. Hon bär upp sina medförstlingar i innerlig brödrakärlek. Hon bär upp sitt folk, ja, hela världen i allmänlig kärlek. Hon bär upp alla djur och växter på hela vår jord. Hon predikar pelareevangeliet för hela

skapelsen och står som en pelare mitt inne i den stora världsvåndan. Hon hör plantans suckar och suckar *med*; hon ser krypets tårar och gråter *med*.

Överallt där det är nedtryckthet, där är hon med och bär upp. Krymplingen tar hon på sina "gyllene" axlar, varhelst hon ser en sådan. Alla bortkomna och avsigkomna, alla elända och smutsiga trycker hon till sitt hjärta som bröder. *"Från Nova Semljas fjäll till Ceylons brända dalar, varhelst en usling finns, är han min vän och bror."*

I de fattiges hem står hon som pelare och lyfter den nedtryckta upp. Vid sjukbädden sitter hon och talar den eviga kärlekens pelareord, som lyfta upp över tiden, jorden och kvalen.

Där rätt och rättfärdighet trampas ned, där griper hon frimodigt in och bär upp. Och då hon i döden segnar ned som Stefanus, då slår hon sina armar kring bödlarna som han och bär dem med sig i evig kärlek inför domstolen i den första himmelen.

Ja, hon är pelare och kan inte leva på annat sätt än som pelare, överallt, var hon går eller står, har hon den eviga kärlekens pelaretag i sig.

Här på jorden räckte hon inte till för ens en miljondel av vad hon ville bära upp. Men den pelareviljan är skapad av Gud. Och den måste bli fullbordad. Hon måste få komma därhän, att hon kan bära upp alla och allt i evig tubudskärlek. Och det sker i "Guds tempel", som är nya himlar och en ny jord. Där får hon någonting att bära upp med som förslår, nämligen ett sådant mått av den eviga kärlekens ande, att hon kan bära upp alla människor, alla levande varelser och alla världar i alla evigheter på det särskilda sätt, som bara hon och ingen annan kan göra det.

Detta är Filadelfia-löftet, det oändligt härliga pelare-löftet, om vilket någon har sagt, att "det är så stort, att man har svårt för att tro det". Ja, det gäller alla löfena. De är så stora, att de nästan synas stöta på överdrift. Men vi ska få se, att förstlings- eller pelareskapet, som i sanning kostar någonting, också kommer att i sanning smaka någonting.

Om pelaremänniskan i Guds tempel säger Herren fyra oändligt härliga saker: hon ska inte mer utgå ur templet, hon ska bära Guds namn och Guds stads namn och hans nya namn: Alltså:

A

Hon ska icke mer utgå ur templet

De tre pelaremännen Petrus, Jakob och Johannes fick på Tabor göra en liten titt inom dörren till den eviga härlighetens tempel. Och de ville förbli i det. "Herre, här är oss gott att vara." Men de måste "utgå" ur det. — Och pelaremannen Paulus fick göra ett besök i den tredje himmelens paradistempel. Men han måste utgå ur det.

Och alla "Filadelfier" får stiga ett litet steg inom dörren till "Guds tempel" på deras namnsdagsfester. Ja, just dessa små, som här oftast har det så smått, så torrt och så trångt, de bjudas på tempelbesök och får smaka något av den tillkommande världens pelarekraft. Och i en sådan stund inströmmar i dem ett så väldigt mått av den eviga kärlekens flod, att de känner sig kunna bära upp hela världen. Hon blir lätt som en fjäder och kär som den käraste vän. Hon syns helt och hållet ljus och kännes helt och hållet ljuv. Stenar och allt är förvandlade. Allt är liksom

genomskinligt och genomgångbart. Allt sväller av evigt liv; ur allt väller en flod av härlighet och kraft tempelbesökaren till mötes.

Men han måste "utgå" igen. Och så uppstår hos honom en brinnande längtan efter att få förbliva i templet för att kunna i sanning bära upp någonting. Och denna längtan blir allt större, ju mindre han blir, och allt renare, ju svagare han blir i sig själv. Och så kommer de sista och avgörande pelareproven, då "Gud **Allt**" och "Gud **En**", kännes som "Gud **Intet**" och "Gud **Ingen**", alldeles som för Kristus på korset och som för Paulus, då han blev "övermåttan och utöver förmågan betungad". Detta är den slutliga likheten med Jesu död. Och när denna likhet är uppnådd och inbränd i varje atom, då är "pelaren" färdig att inflyttas i templet för att "aldrig mer utgå ur det". Då är han redo att ta emot påskriften av det trefaldiga namnet.

B

Jag ska skriva på honom min Guds namn

Guds namn är "**Ehjah**", "**Jag är**". Och pelaremänniskans namn är "**Ehjah**", "**Jag är**" (av, genom och till Jehovah). Därom har vi talat under Pergamus-löftet.

Pelaremänniskan är ett namn i det stora namnet. Hon är ett evigt "**är**" i det eviga "Själv-Äret". Detta "**är**" är det sekundliga hushållnings-**äret**, subjektiverings-äret, blix-äret, i vilket vila, vara och göra är *ett*. Det är det eviga livet redan i tiden. Vilken hemlighet, vilken skatt i detta lilla "**är**"! I det ligga alla himlar, alla världar, alla evigheter. I det ligga alla sju löften frövis.

Filadelfiernas "**är**" var litet och svagt. Men det övervann den sataniska synagogans stora lögn- och sken-"**är**". Och om de stod fast i detta pelare-"**är**" intill änden, då skulle Herren skriva på dem "Guds namn".

Men det namnet hade de ju förut. Ja, — "på pannan". Men nu lovar han att skriva det på hela personen. "Jag ska skriva det på *honom*", säger han. Och det innebär oändligt mycket mer.

Här på jorden ägde pelaremänniskan visserligen namnet i varje atom i hela sin varelse. Det kände hon också. Där satt ett heligt och saligt "**är**" överallt, ett den prima fridens och glädjens "**är**" ut i fingrar och tår, så att hon verkligen var ett "**är**" i Guds "Är". Det blixtrade, brände, tände och värmdes av Gud i allt. Ibland, i den djupare svaghetens tid, liksom kröp det av Gud i allt. — Men detta "är" var dämpat under mycken svaghet och dolt i förnedringens kropp, så att hon såg inte annorlunda ut än andra människor. Men den som var ett "är" eller åtminstone var av "Äret", av sanningen, han såg hennes pelare-"är" på pelare-pannan, och han kände hennes pelareväsen i allt. Där stod ett "är" i allt vad hon tänkte, talade och gjorde.

Men i Guds tempel skrivs Guds namn på hela personen, så att varje atom strålar som en ädelsten i den nya kroppen. Och dessa atomer, som är eviga kraftcentra, eller "Guds ögon", är otaliga. Genom dem alla utstrålar Gud sitt eget höga namn över alla människor, över alla varelser och ting och över alla världar och genom alla evigheter, och detta i det särskilda mått och på det särskilda sätt, som varje pelaremänniska kan

och ska återstråla Guds höga och härliga namn. Vilken strålgans av evig kärlek, evig rättfärdighet, evig livsnåd, evig ande ska inte där utgå från varje pelaremänniska! *Hon ska bli allt det, vartill "Andens lag" kan göra en människa.* Ty alla sju löften är innerst bara *ett, ett, ett.* De är Andens lag i den högsta möjliga människogestalt. Ja, pelaremänniskan ska stråla av "Andens lag", det högsta ljus som finns i tid och evighet. Ja, det enda ljus som finns i himmel och på jord. Hon ska bli en andelagsstjärna av första ordningen, en "fixstjärnesol", som stödjer och bär omätliga världsområden, och som välver sina eviga ljusflöden över oändliga sfärer och rymder, en Sirius-sol på evigheternas himmel.

Men detta är ingen glans att själviskt sola sig i, ingen storhet och härskaremakt på "denna världens" vis, utan på *andelagsvis*. Det är den eviga tubudskärlekens bärande och tjänande glans, storhet och makt. Allt vad där fås, det fås för att ges, allt vad där äges, det äges för att offras — allt på andelagsvis, liksom här på jorden. Det djuriska, lumpna och låga storhets- och blänkaresinnet är där för evigt utestängt. Man är störst även där genom att vara den minste, vara allas tjänare och dräng. Liksom på jorden så finns det i himmelen inga andra jättar än — "barnen". Aldrig stiger där en fot över tröskeln till "Guds tempel" utom barnfoten. Stor-skanken är för liten för att ta det stora steget.

C

Jag ska skriva på honom min Guds stads namn

Vad heter Guds stad? Det ser vi av det sista ordet i Hesekiels bok. Stadens namn är detta: **"Här är Herren"** (Jehovah).

Det namnet ska Jesus skriva på pelaremänniskan. Hon ska i all evighet heta: **"Här är Jehovah"**.

Men det namnet bär hon redan här på jorden. Ty hon är i tron "kommen till den levande Gudens stad" och är medborgare där. I henne har Jehovah sin bostad och tron, så att hon heter: "Här är Jehovah." Det känner hon också. Ingen mindre än han bor i henne. Och hon känner även, hur rädd han är om hennes stadsnamn. Så snart fienden vill tränga sig in, signaleras tydligt och skarpt: "Se upp, här är fara för din stad och ditt namn och din medborgarrätt!"

Allt här på jorden gungar, vacklar, bävar, ty det är de två djurens stad med de två djurens namn. Hela världen i stort heter: "Här är vilddjuret och skökan." Och så långt som världen bär detta namn, så långt saknar hon **"grundvalarna"** (Heb 11:10) och måste gunga, vackla och bäva.

Men pelaremänniskan har gått ut ur vilddjurs- och skökostaden. Hon steg in i hissen, som är "Andens lag" (Kap 5, sid. 35), och hissades upp på Sions berg och till den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem (Heb 12:22). Så blev hon medborgare i "Guds stad" och bär stadens namn.

På Filadelfiaförsamlingen stod namnet: "Här är Jehovah". Och på den sataniska judaförsamlingen stod namnet: "Här är vilddjuret och skökan." Mellan de två "städerna" stod striden. Den förra tog vara på sitt stadsnamn, och därmed hade den *"grundvalarna"*, som är den eviga tubudskärleken, tubuds rättfärdigheten, tubudsnåden och tubudsanden i tubuds-Kristus. Den senare tog också vara på sitt stadsnamn. Men det hjälpte icke, ty den saknade *"grundvalarna"*. Och så föll den. Och hela den väldiga skökostaden, som kallas "den stora och starka staden"

(Upp 18:10), ska falla en gång under himmelens tordönsstarka Halleluja, ty den saknade "*grundvalarna*", då den alltid byggde sin frälsning utanför "Andens lag". Men "Filadelfia-staden" ska stå, ty den har "*grundvalarna*", de fasta och eviga, som bottna i själva Ur-Jehovah. Och hela den väldiga vilddjursstaden, som är det 7:e världsriket, ska falla en gång på Harmagedon, falla för den filadelfiska "byssus-staden", som har "*grundvalarna*" de "fina", vilka är "Andens lag" i apostolisk ande och kraft.

Filadelfierna tog vara på stadsnamnet. Därmed hade de "*grundvalarna*", ur vilka de växte upp som pelare och i vilka de stod som pelare. Och om de så stod intill änden, så skulle Herren skriva på dem sin Guds stads namn. Det är det eviga härlighetsnamnet, som inte bara ger medborgarerätt i den härliga staden, utan ger *pelarerätt* i densamma. Ty märk: det skrivs på "pelaren". Och inte alla medborgare i en stad är "pelare". De är bara några få. Vi kallar dem "stadsfullmäktige", som handhar stadens angelägenheter och är dess styresmän. Och om de fattar sin ställning rätt, så känner de sig vara stadens högsta tjänare, som med sina större gåvor ska gagna det hela.

Frälsningen under de 42 månaderna går bara ut på att anskaffa "*stadsfullmäktige*" för det nya Jerusalem. Så hög är er kallelse, ni Herrens heliga. Förstlingsskapet är pelareskapet. Ej underligt då att det kostar så mycket, och att det kräver en sådan hushållning och övning i andelagsliv härnere! Ty det gäller ju att däruppe ta hand om hela det nya Jerusalems omätliga "kassor", skatter och tillgångar och därmed tjäna det hela. Inskriften av stadsnamnet på pelaremänniskan tillskriver henne hela Guds stads härlighet och allt vad Gud äger för att därmed tjäna och gagna alla och allt. Det kommer att smaka. Men så kostar det också något, innan ni kommen dit.

Vilken härlig lott går inte "Filadelfierna" till mötes! Här på jorden är de så små, att de ofta knappt synas. Flera av dem kan ingenting uträtta. Gud gömmer dem helt och hållet undan. Han höljer in dem i små och torftiga förhållanden, i utstötthet och utträngdhet. Ja, ända därhän att de inte har en egen vrå att krypa in i, inte en egen smula bröd att äta. Och ibland höljer han ned dem på sjukbädden som Job, ofta i årtal, ja, i årtionden, någon gång för hela livet allt ifrån den första födelsen. Så fostrar Gud många av pelarna i sin stad.

Ty träd dessa hans "gömda klenoder" något närmare; och du ska snart få se vad de heta. De är inte mångordiga, ty många ord är ofta många synder. De gör inget väsen av sig. Ja, de gör platt inget av sig. De är detta "ingenting", som är det enda som *är* "någonting". — Ja, där sitter du i detta kalla och trånga kyffe; du sitter där och ser och hör på detta "utskum och avskrap", som är "ett skådespel för änglar och människor". Och nu börjar det "storkna i din hals" och stora tårar välla fram, som med våld, ur dina ögon. Vad står på? Jo, du fick se en skymt av det härliga namnet: "**Här är Jehovah.**" En avkläddhet, en avdödhet, en förstabudsfullkomlighet strålade fram och slog dig med häpnad. Armar såg du, som bar alla, både vän och ovän. Den eviga kärlekens sol glänste i halvbrustna ögon. Kinder, som var bara skinn och ben, började rodna av paradisblod. Händerna, bleka och magra, knäpptes i bön för land och stad, och från tunna läppar strömmade en flod — tänk! — av tack och lov för Guds stora godhet. Och nu kände du rummet, det låga och mörka, vara en himmelsk boning. Det blev så märkvärdigt ljust

och rikt därinne, att många konungs slott är mörkt och fattigt mot det.

Ja, sådant såg och hörde du därinne. Och när du gått därifrån, så vände du dig om och sa så tyst: "*Där bor en av det nya Jerusalems stadsfullmäktige.*" Och så gick du; och du tänkte så här: "*I den staden får mången konung, påve och biskop stiga ned och dessa små stiga upp. Dessa som lärt sig att hushålla såväl med smulan och grynet, så att det räckte till för alla deras svåra förhållanden, de ska en gång få hela Guds stads och hela den nya jordens och alla de nya himlarnas skatter att hushålla med. I deras hand ska det nya Jerusalems styre vila, ett styre i evig kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande under överstyret från Guds och Lammets tron.*" Ja, så tänkte du, när du gick från besöket hos en av kandidaterna till pelareskapet i Guds stad. Och du tänkte alldeles rätt.

D

Jag ska skriva på honom mitt nya namn

Vilket är Herrens nya namn? Det som han fick i sin tredje födelse, döds- och uppståndelsefödelsen.

Här på jorden hette han "**Ehjah**", "**Jag är**" (av, genom och till Jehovah). Men det var namnet under förnedringen; och det förde honom på korset, då han inte ville anta skökans namn, som innerst är Satans namn, mot-namnet: "**Jag är**" (av, genom och till mig själv). Och han bar sitt namn även då, när han i gudsövergivenheten kände sig som en *namnlös*. Och just "därför har Gud upphöjt honom över alla namn" (Fil 2:9). Detta **över-namn** är hans nya namn. Det är det stora stamnamnet, i vilket alla frälsta människor och alla andra levande varelser och alla ting får sina "nya namn". Det sker i den tredje födelsen, i vilket han skriver på dem sitt "nya namn".

Detta namn bär alltså alla och allt i Guds stora tempel, som är nya himlar och en ny jord. Men där finns sådana, som bär det i en högre och härligare grad än alla de andra. Och vilka de är, vet vi. De är pelarna i templet. Och det är om *deras* namn det talas i vår text. På dessa pelare i Guds tempel och stad skriver Herren sitt nya namn, som ett *pelarenamn* eller ett *över-namn*, över andra namn, men som ett under-namn under hans **över-namn**.

Detta över-namn insätter människan i en över-ställning, i vilken hon förfogar över ett större mått av den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden än de underlydande namnen, men för att på pelarevis bära, tjäna och gagna dem. Det namnet ger alltså något att ge, som räcker till.

Här på jorden var namnet ofta pinsamt begränsat. Dess "**är**" räckte inte till för att vara vad det ville, dess "**gör**" räckte inte till för att göra vad det ville. Men över-namnets "**är**" och "**gör**" räcka till.

Hur sved det inte i ditt hjärta, då du inte förmådde någonting! Hur kliade det inte i handen, då du inte kunde gripa in som du ville! Du mådde så illa, så att du var "sjuk", under dina medmänniskors stora och skriande behov, inför vilka du stod både redlös och rådlös. Men det kommer en dag, då över-namnet skrivs på dig. Därmed öppnas alla de förråd av livs- och härlighetsskatter, som ligga i Jesu **över-namn**. Och av dem får du ösa ut och ösa ut med fulla händer i all evighet och bära

upp otaliga människor, varelser och ting allt högre och högre i himmelska rymder, som aldrig nå några gränser.

Ack, sälla, sälla är de som får stå som pelarenamn i Jesu **över-namn!** I dem har "Andens lag" nått sin fullbordan till förstlingsfrälsning. I dem har det eviga "urevangeliet" växt upp till ett livs levande evangelium i människogestalt för otaliga evigheter. Så frälsas förstlingarna genom "Andens lag". De sju löftena ligga inte vid sidan av denna frälsning eller kommer som ett bihang till densamma, utan de framkommer organiskt som frälsningens högsta länk, utan vilken hela frälsningskedjan är förfelad som förstlingsfrälsning. Så fruktansvärt allvarliga står de sju löftena inför er, ni förstlingar. De är andelagsfrälsningens utdragna linje, utan vilken förstlingskapet är förlorat.

Ja, sälla är de som får bära de tre pelarenamnen! Men vad var en sådan människa *i sig själv* här på jorden? Det vet ni förstlingar väl. Hon var endast ett *vrak* på livets hav, som begärde bara ett: att av Gud bli förd in i den eviga nådens hamn. Men just för ett sådant publikan- och vrakhjärta springa det nya Jerusalems portar upp, *aldrig* för "konstseglaren", som inte såg sitt haveri. Och för det i sig självt mest hjälplösa och redlösa "barn-vraket" upplåter sig paradiset's högsta sfär. På den minste bland de små skrivs det högsta över-namnet.

Och nu hav tack, du lilla förstlings-Filadelfia, för ditt höga föredöme på svaghetens väg till de stora krafternas tempel och stad, vägen genom död till liv!

Vi ska minnas din lilla kraft och din stora smälek för det, att du inte kunde uträtta något stort, och ditt bittra lidande, då du inte kunde göra allt det goda du ville.

Och vi ska dagligen se Herrens höjda finger över dig och lyssna till hans starka: "Se, se!"

Vi ska komma ihåg din hushållning med det lilla och lära oss att hushålla med *vårt* lilla, så att det räcker till, som du fick "smulan" att räkna till för allt det nödvändiga.

Vi ska minnas din stora nöd inför Satans mognande synagogs-sköka och lära oss att stå ostrafliga i förstabudsfullkomlighet inför det 6:e världsríkets mognande sköka, som fördärvar alla folk med sitt förstabudslösa evangelium, utan att vi kan hindra det.

Vi ska minnas det härliga pelarelöftet med de tre namnen, vilket Herren gav åt dig och åt alla "Filadelfier". Med den barmhärtige Gudens hjälp ska vi vara pelare som du här på jorden, att vi må vinna pelareskapet i Guds tempel och stad.

Ja, i Guds tempel och stad, där står ni säkerligen nu som pelare med de tre namnen. Där bär ni upp, redan nu, många människoandar, varelser och ting. Flöden av evig kärlek mottagen ni från tronen och utgjuten dem över paradiset's oändliga nejder och otaliga rum. Ack, sälla är ni, som fått något att ge, som förslår! Med Guds och Kristi hjälp ska vi en gång stå som pelare bland eder. — Måtte vi bli så små, att vi kan få den storhet i himmelsk och evig tjänare-kärlek, vartill vi blivit skapade och kallade av Gud! Amen.

VIII

Sammanfattning

Vi har nu talat om de sju breven. Och vår framställning gör ingalunda anspråk på att vara fullständig och uttömmande. Vi har bara velat rikta uppmärksamheten på dem. Ty de innehåller en väldig skatt av fostrande och vägledande sanning. Och den är särskilt behövlig i tid som nu är och stundar, då sanning och lögn allt mer vävas ihop till det själamördande världsfördärv, som profetian har förutsagt.

Nu en liten kort sammanfattning. Vi tar då även här de två synpunkterna: övervinnandet och löften. Alltså:

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i de sju församlingarna? Bara ett: gärningarna. Och de är "de första" eller "de fullkomliga" gärningarna, den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i de sju församlingarna? Bara ett: övervinnandet, nämligen det "första" eller "fullkomliga" övervinnandet, som är den "första" eller "fullkomliga" kärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i de sju församlingarna? Jo, han fann, vad han sökte, i två hela församlingar och i två grupper av två församlingar. Bara här fann han förstlingsskapet eller det sionitiska bergsståndet "utan vank" (Upp 14:5), vilken ståndpunkt vi kallat "den prima". I allt det övriga fann han inte det han sökte, utan bara "sekunda" och "under-sekunda" ståndpunkter. Och så blev församlingarnas verkliga beskaffenhet vid mönstringen, denna:

Efesus	— sekunda;
Smyrna	— prima;
Pergamus: i stort sett	— sekunda;
" en liten grupp	— under-sekunda;
Tyatira: en grupp	— prima;
" en grupp	— sekunda;
" en grupp	— under-sekunda;
Sardes: i stort sett	— under-sekunda;
" en liten grupp	— prima;
Filadelfia	— prima;
Laodicea	— under-sekunda;

Alltså var det bara ungefär en tredjedel av alla församlingarna, som i mönstringens stund höll provet, nämligen Smyrna, Filadelfia, det lilla prima Tyatira och det lilla prima Sardes.*

Och ungefär en tredjedel stod på sekunda ståndpunkt, där skökan är avlad, nämligen hela Efesus, största delen av Pergamus och en betydlig del av Tyatira.

Och ungefär en tredjedel stod på under-sekunda ståndpunkt, där skökan är född, nämligen en liten grupp i Pergamus, en grupp i Tyatira,

* Antipas levde inte på mönstringens tid.

större delen av Sardes och hela Laodicea.

Alltså var ungefär två tredjedelar av alla församlingarna dels i betänklig grad besmittade av skökan, nämligen de sekunda, dels i hög grad fördärvade av henne, nämligen de under-sekunda. *Och detta redan på Johannes' tid!* — Och männe tillståndet bland "de troende" är bättre i vår tid? Och männe vi går till överdrift, då vi ofta säger, att flertalet av vår tids troende är skadat av skökan? Förvisso inte.

Mönstraren har, som vi förut antytt, inte valt dessa församlingar som på en slump. Det säger oss redan det heliga sjutalet. Utan de är valda så, att de uttrycker tillståndet i den tidens församlingar i allmänhet, och även så, att de anger den kommande tidens sakläge och utveckling först intill det 7:e världariket, då skökan försvinner, därefter intill tusenårsriket, då även Satan försvinner genom att inlåsas i avgrunden.

Alltså visar dessa församlingar, att kristendomen redan i slutet av apostlarnas tid befann sig i ett betänkligt förfall. Skökan hade redan tagit flertalet av de troende om hand. Den stora världsskandalen har begynt. Tron ligger, i stort sett, i ruiner redan i de sju församlingarna.

Varpå beror detta förskräckliga nederlag? Det beror på en historisk tilldragelse på apostlarnas tid. Och den bestod däri, att den judiska skökan förkastade och förhindrade evangelii sista anbud genom dem om frälsning för det utvalda judafolket. Därmed förfelade detta folk sin höga kallelse, att som rotfolket för alla jordens folk centralt handha och utbreda evangelii frälsning till dem alla. Och därmed bragtes Guds frälsningsplan in på en omväg, som blev en ödesdiger krokväg till målet. Det utvalda folket, som skulle blivit det kristna moderfolket för alla folk och oavbrutet och i stigande grad förmedlat strömmen från Guds och Lammets tron — denna moder försvann; och därmed försvagades strömmen redan i apostlarnas tid. Det är denna svaghet vi se i de sju församlingarnas förfall.

I stället för den av Gud utkorade modern trängde sig en annan moder in och tog i hennes ställe hand om evangelium. Det var den kristna skökan, i vilken den judiska skökan övergick. Så blev moderskapet över folken förfalskat. Det flyttade från Jerusalem till Rom. Där har vi det ännu. Men i sinom tid ska det anta sin sanna gestalt och återvända till sin rätta plats, som är Jerusalem, den heliga världscentralen i Guds frälsningsplan. Det sker, då det utvalda folket varder frälst och inträder i sin höga kallelse. — Den antyddas hemska "tilldragelsen" och den abnorma utveckling, som framgår ur den, ska vi närmare betrakta i det 12:e kapitlet.

I Herrens mönstring av de sju församlingarna ser vi tydligt, att han skiljer de kristna i 3 klasser. Vi har kallat dem "prima, sekunda, och under-sekunda". Och kalle man dem vad man vill; men säkert och oemotsägligt är detta: i tre klasser skiljer han dem, nämligen sådana som fullt håller provet, sådana som bara delvis håller provet och sådana som inte håller provet alls, eller: de bästa, "de goda" och de helt och hållet odugliga. Och han nöjer sig inte med mindre än den första klassen; han är inte belåten med "det goda", utan bara med det bästa, som vi ju ideligen hört av honom under mönstringen. De två andra klasserna ställer han under denna dom: "Ändra sinne; varom icke, så kommer jag över dig." Även det på alla goda ting så rika Efesus duger inte. Det är inför honom en fallen församling. Förfärande allvar!

Denna hans fördelning av de kristna i 3 klasser ska noga bemärkas särskilt i vår tid, då gränslinjerna mellan prima, sekunda och undersekunda kristendom så förskräckligt utplånats. Stora skaror av troende i alla kyrkor är — prima, förstås: fastän de inte ens har en aning om vad som menas med "prima kristendom". Att tron hos dem skulle ligga i ruiner, som den gjorde hos större delen av de sju församlingarna — tycker någon det! Men ruinen finns där, och det i förfärande grad. Det ser var och en som kan se.

"Men", säger man, "detta är att vara alldeles för hård mot de svaga." Den beskyllningen bry vi oss inte om. Ty den drabbar mönstraren, som inte nöjer sig med mindre än förstabudsfullkomligheten och som skoningslöst kräver densamma. Och för övrigt — om de vore "svaga"! Men annat var det. De är tvärtom riktiga jättar och hjältar — i munnen och i självöverskattning. Dock — sanningen har ett förmildrande ord för dem, nämligen detta: "arma människor, de är förledda av blinda och halvblinda ledare".

Alltså: ingen klemighet med skökan! Bäst att som mönstraren på Patmos säga människorna sanningen. Ty det är dock bara sanningen, som kan hjälpa dem till rätta, i fall de kan hjälpas och inte som Judas — vid Jesu sida gå rakt i fördärvet.

De andliga rörelserna både i statskyrkan och i småkyrkorna är till en stor del ingenting annat än "folkrörelser" vid sidan av andra sådana. Och de är till och med mycket svaga folkrörelser, ty de är fördärvade av skökan. Om man bara inte utgav dem för att vara kristendom, så gick det an. Men nu gör de anspråk på att vara verklig kristendom; och därmed är de kristna skandalrörelser, i vilka det naturliga rotlivet så småningom förkväves och till slut i grund fördärvas. Det finns ingenting, som så förstör en människa som en falsk och sig överskattande andlighet. Det ser vi tydligt på den judiska skökan, som i Guds namn förde Kristus på korset; och det ser vi även på den kristna Stor-Stinntan i Rom, som dödat många tusen av Herrens heliga i Guds och Kristi namn. Så fullkomligt förvända blir människorna genom falsk andlighet. De blir till slut riktiga djävlar med sken av att vara Guds yppersta tjänare.

Det är bara en punkt, på vilken mönstraren lägger vikten. Och den är övervinnandet som är de sju brevens brännpunkt. Med väldig och oavbruten kraft från början till slut ljuder den digra "refrängen": "Den som övervinner", han ska få. Och det är inte ett Kaifas-övervinnande av "bägarens och fatets" bara yttre orenhet, utan det är först och sist ett inre övervinnande, en stående stamgärning, som av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd gör Gud till Gud och ingen mer, och därmed gör nästan till broder. Övervinnandets grundväsen är den oeftergivliga förstabuds-fullkomligheten. Den är bägarens och fatets rena inre. Den går på djupet och till botten med saken; den sätter allt på förstabudsgrund, som är alltings eviga klippa och grund; den lägger livets tyngdpunkt på rätt ställe: i det fördolda livet med Kristus i Gud. — Detta ska noga bemärkas i vår tid, som så allmänt kommit bort från det inre och så hejdlöst störtar sig på det yttre. Tidsandan är rotlös och förtvivlad och rycker människorna med sig som agnar i storm. Och denne rotlöse folkande rycker flertalet av de troende med sig. De är genompyrda av Kaifas-väsendet. Ingen lust och ingen blick för det inre

livet. Frälsningen läggs i vädret, utanför Andens lag. Fullfödelsen saknas.

Denne förstabudslöse, rotlöse och förhärjande folkande har uppammats i det ödesdigra statsskököväsendet. Otaliga händer har i århundraden tagit hand om kristendomen, vilka aldrig enligt skriften skulle haft hand om densamma. Ända nedifrån kyrkobetjäning, kyrkovärddar och kyrkoråd upp genom präster, prostar, biskopar, professorer, prästmöten, kyrkomöten, riksdag, regering, ända upp till kyrkoministern och konungen som kyrkans högste styresman har hundratusentals människor styrt och ställt med kristendomen utan att ens ha en aning om vad kristendomen är. Så har det utbildats en kristen allmänande, som passar för djuret, en förstabudslös folkande under skenet av Kristi namn, en tidsande, som slagit rot i livets utansidor, ett Kaifas-väsen, som är den verkliga kristendomens dödsfiende och som innerst går ut på att i Kristi namn utrota kristendomen ur folket och som också i århundraden hållit densamma korsfäst. Och från denne statskyrkoande med två lammhorn har flertalet av de troende, även i småkyrkorna, inte kunnat göra sig lösa. Den ligger i blodet. Och det krävs djupa, blodförnyande lidanden för att på förstlingsvis bli uttagen från den. Men sådana lidanden kan de inte genomgå, ty de har för litet för-pingstligt guld i sig för att kunna uthärda sådana eldar, som lösgjorde de första lärjungarna från den tidens skökoande. — ni Herrens heliga, akta er för att komma statsskökans prästrock och guldkors för nära. Ty därunder bor en förstabudsande med lammhorn, en jordkrypande padda med skenet av "duvan". Men inte allt i statskyrkan är statsskökan.

På det prima övervinnandet lägger mönstraren *hela* vikten. Det förutan är förstlingsskapet förlorat. Och varpå grundar han detta övervinnande? Männe på ett juridiskt straffvikariat med en opersonlig rättegångsfrälsning utanför födelsen? Inte ett ord, inte en skymt av något sådant i de sju breven. Utan här är bara fråga om personen, som är han själv, och om Anden, med vilken han är *ett*. Vid denne Ande knyter han församlingarna med oavbruten och väldig kraft i den sjufaldiga "refrängen": "Den som har öra, han hör vad Anden säger till församlingarna." Den åtföljer övervinnandets "refräng" och är ett med densamma. Detta ideliga upprepande av "Anden" vid sidan av övervinnandet visar var han lägger övervinnandet. Han lägger det just i Anden. I Anden — segern; utanför Anden — nederlaget.

Mönstrarens kristendom är alltigenom personlig. Men här visar det sig, hur fördärvade människorna blivit genom den romerska skökoförsoningen. De ska ovillkorligen ha något opersonligt att vila vid. Så opersonliga är de i sin kristendom. Att "*han, den rättfärdige, är försoningen för våra och hela världens synder*" (1 Joh 2:1, 2), det har de kanske tusen gånger läst och hört, men det går inte i dem, ty den juridiska rättegångsförsoningen ligger i deras blod. De ska ha en gjord, avslutad och inte mer fortgående gärning, ett opersonligt och oandligt straffsummeblod, att trygga sig till och skjuta i förgrunden och ta personen på släp. Så lågt står de, så andelösa är de därinne i andegrunden. De har ingen ro, om de inte får skilja den korsfäste och den uppståndne från varandra, så att de får två. Och så blir den förre en mat och dryck för djuret, och den senare får stå i bakgrunden och se på.

Så har de frid, det är skökans frid.

Nej, försoningsgärningen på korset är någonting oändligt högre och härligare än så. Den är en i den uppståndne evigt fortgående tubudsgärning, som, subjektiverad i människan genom avlelse och födelse, rycker henne ut ur djurets stamgärning och insätter henne i Lammets stamgärning på Sions berg. Just denna Lammets gärningsmekanism på Sions berg är den objektiva försoningen med Gud i de sju breven under namn av "**Jesu gärningar**". Och just denna gärningsmekanism, subjektiverad i människan, är den subjektiva försoningen med Gud i de sju breven under namn av "de första" eller "de fullkomliga gärningarna". Märk det! Och må vi akta oss för att insmuggla i de sju breven någon annan försoning, än den mönstraren insatt där.

De sju brevens prima kristendom är förstlingskristendomen. De prima övervinnare, som mönstraren fann i dessa församlingar, är just desamma som står med honom på Sions berg som förstlingsskaran "från jorden" (Upp 14:4). Frälsningen under de 42 månaderna är förstlingsfrälsning. Det ska beaktas. Det är inte nu fråga om "de stora skarorna", utan om "konungar och pelare". Men skökan lägger hela vikten på att "fostra folken". Och hur hon fostrat dem, det visar sig nu, då de håller på att övergå i de antikristiska sjunderiksfolken. Förstlingsfrälsningen har hon skjutit åt sidan. Ja, den vill hon utrota. Och hur pass hon har lyckats därmed, det ser vi ju. Var talas det i vår tid om förstlingsfrälsning och förstlingskap? Jo, i alla kyrkor föra Herrens heliga dess talan; men tusen sinom tusen munnar är i rörelse för att nedtysta dem som "översittare, de där vill vara ett huvud högre än andra".

Mönstringen på Patmos är en oavbrutet fortgående mönstring. Det ska beaktas särskilt i vår tid, då man inte vill låta mönstra sig alls. Man mönstrar sig själv och finner sig — prima.

Men, ni förstlingar, ni känner mönstringen av livs levande erfarenhet. Ni blir dagligen, ja, sekundligen granskade och inspekterade av Herren. Ni står inför ögon, som låga än av mildeld, än av skarpeld. Och ni vet av både ljuv och bitter erfarenhet, vad han *ser* efter, vad han *vill* och vad han nöjer *sig* med, nämligen förstabudsheligheten, som gör *allt* heligt, förstabudsfullkomligheten, som gör *allt* fullkomligt, förstabudsalltet, som gör *allt* till prima vara, förstabuds-övervinnandet, som övervinner *allt*. Ja, ni vet, att han nöjer sig bara med det förstklassiga, det bästa. Och det är ju också det enda, som passar dem vilka är kallade att vara de bästa, vara förstlingen av Guds skapade varelser. Tänk alltid i nödens tid så här: "Detta är förstlingskapet, som *kostar* någonting. Ja, *kostar* någonting."

2

Löftena

De är, som vi vet, dessa: Efesus-löftet: att få äta av livets träd i Guds paradis; Smyrna-löftet: att inte skadas av den andra döden; Pergamus-löftet: mannat, stenen och namnet; Tyatira-löftet: makten över hedningarna; Sardes-löftet: namnets bekännande inför Gud och hans

änglar samt vandringen med Herren i vita kläder; Filadelfia-löftet: pelaren med de tre namnen; Laodicea-löftet: den tredje trongåvan eller att få sitta med Herren på hans tron.

Och alla löftena är till sitt personliga väsen en och samma sak. Saken är "Andens lag" i den paradisiska förstlingsmänniskans gestalt. De sju löftena är denna människa, sedd från sju olika sidor.

Alla löftena utlovas åt övervinnarna. Men här menas förstlingsövervinnarna, som vi ofta sett. Det kommer nämligen att finnas många fler övervinnare än de. I tusenårsriket inströmmar väldiga skaror av övervinnare i Guds paradis. Ja, alla jordens folk går dit in. Men de sju breven handlar inte om dem, utan om förstlingsövervinnarna. Det ser vi ju därav, att här är ännu Satan med, men i tusenårsriket är han bunden i avgrunden. De sju löftena gäller alltså förstlingarna. De är *förstlingslöften*.

När det i det första löftet utlovas att få äta av livets träd i Guds paradis, så är det fråga om den mat, som kan mottagas bara av den paradisiska förstlingsmänniskan. Efesus-löftet är *förstlingsmaten* från livets träd, nämligen en sådan grad eller ett sådant mått av den eviga kärlekens andelagsmat, som bara denna andelagsmänniska kan smälta.

När det i det 2:a löftet talas om att inte skadas av den andra döden, så är det inte fråga om ett fridömande från evig död och ett tilldömande av evigt liv i *allmänhet*, utan om ett sådant fridömande, som möjliggör ett tilldömande av paradisiskt *förstlingsliv*. Smyrna-löftet är den 3:e rättfärdiggörelsen och den 3:e födelsen som förstlingsrättfärdiggörelse och förstlingsfödelse.

När det i det 3:e löftet talas om mannat, stenen och namnet, så är det inte fråga om dessa saker i *allmänhet*, utan om det paradisiska *förstlingsmannat*, den paradisiska *förstlingsstenen* och det paradisiska *förstlingsnamnet*.

När det i det 4:e löftet talas om makt över hedningarna, så är det inte fråga om den makt över hedningeväsendet, som alla övervinnare i det tusenåriga riket äga, inte heller om den makt över detsamma, som tilldömes alla de övervinnare, vilka då inströmma i paradiset, utan det är fråga om den paradisiska *förstlingsmakten* över hedningarna. "Järnspiran" är *förstlingsspiran under Jesu spira* och innefattar alltså den eviga tjänarekärlekens och tjänarerättfärdighetens *över-makt* över all annan makt både i paradiset och på jorden.

När det i det 5:e löftet talas om namnets bekännande och om vandringen med Herren i vita kläder, så är det inte fråga om dessa saker i *allmänhet*, utan om bekännandet av *förstlingsnamnet* och om *förstlingsvandringen i förstlingskläderna*. Och det innebär ett djup, en höjd och en vidd i den eviga kärlekens paradishärlighet, som de övriga vandrarna inte nå, men som just genom förstlingarnas tjänare-kärlek kommer dem till del, så långt de har mottagningsmöjlighet därför.

I de 2 sista löftena framställs det paradisiska förstlingsskapet med väldig kraft och i häpnadsväckande härlighet, nämligen i det 6:e som pelaren med de 3 namnen och i det 7:e som konungavärdigheten vid Jesu sida "i evigheternas evigheter".

Och dessa 2 löften ges åt alldeles samma personer som de 5 föregående löftena, nämligen åt "den som övervinner". Därav följer, att varje förstlingsövervinnare äger alla sju löftena och att alla sju är till sitt personliga väsen lika stora, nämligen först i det 2:a paradiset, sedan i

det 3:e, som är nya himlar och en ny jord. De sju löftena är den paradisiska förstlingsmänniskans storhet, sedd från sju olika sidor, både under sin utveckling i det 2:a paradiset och i sin fulländning i det 3:e.

Men inom alla sju löftena finns olika grader, som vi sett, allt efter graden av budhållning eller allt efter det mått av den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden, som människan subjektiverat eller inlevt i sig här på jorden.

Den över-ställning, som dessa löften ger, är *tjänare-ställning*. Därför kallas just de, som "regera i evigheternas evigheter" för "*tjänare*, som ska *tjäna* Gud" (Upp 22:3–5), nämligen genom att som konungar *tjäna* hela Guds skapelse, men inte längre i förnedringens kärlek, utan i evig härlighetskärlek. Den minste här blir den störste där.

Lägg nu märke till, att inte mindre än tre löften talar om "namnet", nämligen Pergamus-löftet, Sardes-löftet och Filadelfia-löftet. Det ska ni förstlingar allvarligen betänka och ta noggrann kännedom om, vad som menas med detta namn. Ty på det lägger mönstrar en den största vikt, som ni ju tydligen sen redan av detta upprepande av detsamma. Denna namnkännedom är av skökan utrotad i vida kretsar. Naturligtvis; ty detta namn är hennes ohjälpliga död.

Kristendomen i dess centrala livsväsen är inte ett: "Jag vet", inte ett: "Jag känner", inte heller ett yttre: "Jag gör", utan ett: "**Jag är**" med inbegripet veta, känna och göra. Därför kan den finnas i prima gestalt även hos den, som vet så gott som ingenting och inte har några ljuvliga känslor alls, utan är genompyrd av bittra sådana som Herren på korset, och som inte kan uträtta någonting annat än *lida*. Detta "**Jag är**" är stamtron, stamgärningen, stamlivet, det kerubiska blixtlivet, i vilket vara och göra är ett.

Varför lägger Herren så oerhörd vikt på detta namn just i löftena? Jo, ty alla löftena är just det paradisiska förstlingsnamnet "**Jag är**" eller det 3:e namnet, som framträder i den 3:e födelsen. I detta namn ligga de alla inneslutna. Utan detta namn finns de inte till.

Därmed har Herren givit sina heliga den allvarligaste påminnelse om det 2:a namnet, som de bär här på jorden och som är "skrivet på deras pannor". I detta namn ligga alla sju löftena *frövis* inneslutna. Bortslarvas detta "frönamn", då är alla löftena förlorade. Finns inte barnet "**Jag är**", då finns inget att födas i den 3:e födelsen. Och då blir det ingen födelse av. Förfärande allvar! Ja, i detta högättade namn ligger det högsta allvar och det högsta ansvar, som finns på jorden.

Nu säger man: "De där sju löftena i all ära! Men jag vill inte tänka eller fara så högt; jag vill vara ödmjuk och enfaldig och nöjd dem förutan; jag vill bara ha en frälst själ."

Se, där känner vi igen särskilt den evangeliska sumphönan. Hon lägger med största iver den personliga frälsningen utanför "Andens lag", utanför födelsen och alltså utanför namnet "**Jag är**". Och då är det ju helt naturligt, att hon är nöjd *utan* de sju löftena. Ty de finns inte frövis till i hennes frälsning, då hon lägger frälsningen *utanför* frönamnet. Och då känner hon naturligtvis inte någon hunger efter dem. Hon har dem på sin höjd bara upphängda på den där födelse- och helgelselinjen, som ska hållas parallell med frälsningslinjen och som aldrig får anses som för personlig frälsning "nödvändig eller därtill hörande". Ja, det är just den evangeliska räven, som kryper in i den budlösa lyan utanför

"Andens lag" och vill förbliva i sjunderomaresumpen och där få en frälst själ *utanför* både namnet och löftena.

Nej, ni förstlingar, ge hönan och räven en spark, ja sekundligen en spark! Och lägg den personliga frälsningen i det pingstfödda namnet, som är ett med pingstbarnet. Då bär ni de sju löftena frövis i era hjärtan, och ni får smaka deras tillkommande kraft och skåda en skymt av deras paradisiska härlighet just på era *namnsdagar*. Och dessutom har ni en daglig känning av dem, ty de är beständiga verkligheter i den första tron, den första kärleken och det första hoppet, som är det prima namnets tro, kärlek och hopp. Och därmed har ni ett oavvisligt och skriande behov av de sju paradislöftena, som varande just frälsningens fullbordan och mogna evighetsfrukt, utan vilken fruktfrälsningen är förfelad. Löftena ligga i varje punkt på frälsningslinjen i tiden och är denna linje utdragen som härlighetslinjen i evigheten. Utan de sju löftena ingen förstlingsfrälsning. Så allvarliga, närgående och djupt ingripande är dessa löften. Men vilken förödelse har inte här den lutherska förfalskarekyrkan åstadkommit i vårt land med sin födelselösa frälsning utanför frönamnet och därmed utanför löftena! Och med denna rävafrälsning fortsätter hon alltjämt till omätligt själafördärv.

Se till, att ni får full lön, sa Johannes. De sju löftena är just denna lön. Och den kommer inte som en betalning för en egenrättfärdig stretkamp eller som ett löst bihang till en namnlös frälsning, utan den kommer i gestalten av den paradisiska *förstlingsmänniskan*, som växt upp ur den paradisiska *frömanniskan* i tiden. Att sträva efter de sju löftenas lön är alltså att växa upp till den förstlingsmänniska, vartill jag blivit av Gud skapad och kallad. Och skulle det vara förmätet och för högt att försöka bli just det, *som Gud vill jag ska bli*? Den "ödmjukhet och enfald", som inte vill bli det, den är skökans, Satans och djävulens ödmjukhet och enfald.

Då människan är ett "**Jag är**" i Jesu "**Jag är**", då är hon i smått allt vad de sju löftena är i stort. Och då har hon ett oavvisligt *naturbehov* av att nå fram till de sju löftena. Brinner den eviga kärlekens eld i hennes bröst, då nöjer hon sig inte med mindre än att få komma ända dit upp, där alla hämmande skrankor är försvunna för evigt och där hon får i fullkomlig paradiskärlek "*tjäna Gud*" och hela hans skapelse. Därav de heligas glöd för de höga, himmelska och eviga tingen, som redan här på jorden är deras *liv, natur* och *element*. Därav deras oavlåtliga suckan och bön: "Herre, gör av mig, usle och eländige, allt det som du ämnat mig till, din stora nåd till evinnerligt pris. Har min själs frälsning kostat dig livet, så är det inte för mycket, att jag låter denna din kärlek göra av mig allt det, som den vill och kan göra av mig."

I de sju breven har Herren givit sina heliga en dyrbar skatt. Där har han dragit upp många och djupgående sanningslinjer för tid och evighet. Men varför är de i vida kretsar så litet beaktade? Jo, ty det krävs ett *förstlingssinne* för att kunna se och följa dem, ett *pilgrimssinne*, för vilket denna världen är det "*främmande landet*".

Vi påvisade nyss, att de sju församlingarna uttrycker kristendomens allmänna tillstånd på den tiden samt att de är en profetia om dess tillstånd i kommande tider.

Två bjärta och starka grundlinjer i detta hänseende har Herren dragit

upp i de sju breven, och de är den sanna och den falska kristendomen. Den förra representeras av de prima kristna, den senare av de sekunda och under-sekunda.

Den falska kristendomen var övervägande redan då. Och det bådar inte gott för framtiden. Det är ett hemskt varsel, som pekar åt Rom.

Och i nästa kapitel får vi se detta förfärande mot-väsen växa upp till en världsbehärskande makt först i det 6:e världsrikets falska profetdöme, som är skökan, därefter i det 7:e världsrikets falska profetdöme, som är paddan.

Och i det 11:e och det 12:e kapitlet får vi se det sanna profetdömet, som är förstlingsdömet eller solkvinnan, träda fram som den krönte himladrottningen, vid vars fot skökan brännes upp och i vars hand, som är Lammets hand, det 7:e världsriket krossas till agnar på Harmagedon, varefter hela jorden och alla dess folk läggas under den eviga kärlekens och rättfärdighetens järnspira för tusen år.

Eja, snart är vi där. Med stora steg nalkas nu världen detta sitt sälla mål. Först Harmagedons moln en "liten tid"; därefter tusenårig sol!

IX

Slutordet från tronen

Och han som satt på tronen sa: "Se, jag gör allting nytt." Och han sa: "Skriv; ty dessa ord är vissa och sanna." Och han sa till mig: "Det är gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Åt den som törstar ska jag ge ur källan med livets vatten för intet. Den som övervinner, han ska få ärva detta allt, och jag ska vara hans Gud, och han ska vara min son. Men de fega och de otrogna och de som har övat styggelser, och mördare och horkarlar och trollkarlar och avgudadyrkare och alla lögnare ska få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel, vilket är den andra döden" (Upp 21:5–8).

Vem är det, som uttalar dessa ord? Det är "han, som satt på tronen". Och vem är *han*? Den Allsmäktige, den Helige, den Evige. Det är *han*, som i Hesekiels skapelsesyn satt på safirtronen i kristallhimmelen (Hes 1:26); han, som i Johannes' skapelsesyn satt i en glans lik jaspis och sarder på tronen "i himmelen" (Upp 4:2, 3), han, som Johannes såg under Uppenbarelsesbokens alla syner alltjämt sitta på denna tron (Upp 5:7; 11:16; 19:4, 5), och som alltjämt var den över-majestätiska, allt bärande och allt behärskande grundsynen för alla dessa syner. Ja, han, som sa dessa ord, är *han*, som sitter på tronen under alla tider och i alla evigheter.

Tronen i vår text är alltså inte den "vita tronen", som omtalas i det 20:e kapitlet (v. 11). Ty denna tron är bara tillfällig, nämligen i och för den yttersta domen. I vår text står Johannes andrasidan denna dom eller på en så långt framskjuten punkt i profetian, att ingen dom är mer. Där är denna domaretron försvunnen för evigt. Också är vår text inte ett domsord, utan ett nådesord, ett grundlagsord och ett hotelseord.

Vår text är "slutordet från tronen". Ty i den del av det 21:a kapitlet, som föregår texten, är Uppenbarelsesbokens syner väsentligen avslutade. Där såg nämligen Johannes en ny himmel och en ny jord och det nya Jerusalem. Och därmed var det slut. Ty mer finns inte att se. Och det han ytterligare såg *efter* "slutordet" var endast en mera ingående syn av

det nya Jerusalem, som han redan sett.

Då den nya himmelen, den nya jorden och det nya Jerusalem ställdes fram för Johannes, då inträdde den högtidligaste stunden i Uppenbarelsedokuments profetia. Ty då tog "han, som satt på tronen", *själv* ordet. Allt hittills hade han suttit tigande och låtit sina tjänare och fiender tala. Men nu talar *han*, som behåller fältet och ordet till sist. — Det är sålunda första och sista gången han talar i denna bok, och sista gången han talar i den heliga Skrift. Detta är alltså det stora och majestätiska "**slutordet**".

Detta ord omfamnar vitt och går djupt och går högt. Vi räcka inte till. Bara ett par små försök. Vi tar två synpunkter: slutordets förord; och slutordets slutord. Alltså:

1

Slutordets förord

Detta förord består av dessa ord: "*Se, jag gör allting nytt. Skriv; ty dessa ord är vissa och sanna. Det är gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Åt den som törstar skall jag ge ur källan med livets vatten för intet.*"

"*Se, jag gör allting nytt.*" Detta är alltså ett förnyelseord, ett nåderikt skapelseord.

"*Se, jag gör allting nytt.*" Det var det första ordet till Johannes, då han stod inför ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem. Där såg han det nya, som Gud gjort. Nu stod det färdigt. Och nu inviges och avstämplas det med dessa ord: "*Det är gjort.*"

Men detta nya var bara en syn, en bild av vad som ska bli, men ännu inte är. Den härliga synen försvann, och Johannes stod ännu på den gamla jorden. Men lika visst, som den nya jorden stod där inför honom i synen, lika visst ska hon en gång stå där i verkligheten. Det bekräftas högtidligen så: "*Skriv; ty dessa ord är vissa och sanna.*" Här ställer sig den Allsmäktige i borgen för sanningen av sitt slutord och därmed också för sanningen av allt vad hans tjänare talat, under det att han själv tegat.

"*Se, jag gör allting nytt.*" Förnyelseverket pågår. Och det har pågått från alltings begynnelsen; och det ska fortgå, tills allting blir nytt. Hela skapelsen är stadd i förnyelsekval och förnyelsefröjd. Himlarna går havande med nya himlar, jorden med en ny jord, mänskligheten med en ny mänsklighet, som vi sett.

Även den ringaste planta suckar efter den nya jordens växtliv. Masken i gruset vrider sig och vändas efter det tredje paradiset djurliv. Duvan längtar efter den nya himmelens fridfulla rymder, där höken inte mer är hök. Lammet trånar efter de sälla ängder, där vargen är dess vän. Bergen ropa efter de rena höjder, som är Sions nya berg.

"*Se, jag gör allting nytt.*" Allt skapat står under förnyelsens lag. "Rulla!" ropar den Allsmäktige, och allt måste "rulla" (Kap 1, sid. 28). Intet får föreviga sig här. Över den, som vill förbliva i det gamla, i det oförnyade, mullra tordönen, ljunga blixterna och flamma kerubernas svärd (Kap 1, sid. 3 f.).

"*Se, jag gör allting nytt*", sa han först. Därpå säger han: "*Jag är Alfa*

och Oméga, begynnelsen och änden.* Han är alltings början, fortgång och mål. "Av honom och genom honom och till honom är allting. Honom tillhör äran i evighet" (Rom 11:36).

Med sin allsmäktige, helige och evige ande, som är försoningsanden, omsluter han hela skapelsen till nydaning. Hon ligger i Alfa- och Oméga-famnen, stadigt tryckt till det stora och "storslagna" Alfa- och Oméga-hjärtat, som är alltings källa och mål. På denna varma hjärtekälla visar han med dessa härliga ord: "Åt den som törstar ska jag ge ur källan med livets vatten för intet."

Från Alfa- och Oméga-hjärtat utgår förnyelseverket. Och det verket har bara ett enda mål. Och det är: att i mänskligheten och därmed i hela skapelsen införa och genomföra övervinnandets världsgrundlag, lejonlamm-lagen, som är "Andens lag". Från Alfa- och Oméga-hjärtat utströmmar övervinnandets evige ande som livets vatten och genomströmmar skapelsen, tills hon blir kristallhavet inför tronen, vilket hav är just det "nya", som Johannes såg.

"Se, jag gör allting nytt." "Jag är Alfa och Oméga." — Människa, människa! Var ej en bubbla på världsförnyelsens ström! Stig ned i den — frivilligt, ända ned i den födande världssmärtans starka underström. Ty annars — när din korta bubbletid är försvunnen — griper dig strömmen med våld för att föda dig till evigt liv eller evig död. Och då får du, i den födande vådans "virveled" mer än en gång ropa: "O, att jag aldrig varit till!"

Alfa- och Oméga-armarna omfamnar vitt. Ingen står utanför dem; och ingen undgår dem. De lämna ett förfärande fritt utrymme för den onda viljan till en tid. Men de drar åt och trycker åt i sinom tid allt hårdare och hårdare kring den, som ej låter sig omfamnas i godo. Mjuka och ljuva är de för barnasinnets, men hårda och bittra för storsinnet.

"Se, jag gör allting nytt." Märk detta "Se!" så att du sekundligen ser hans förnyelseverk med dig och ingår i det och förnyas i det till övervinnande. Ty därpå går det ut. Och märk, att "slutordet" slutar med det förfärande hotelseordet om den andra döden i eldsjön. Där får den "sin del", som ej tog del i förnyelseverket till övervinnande. Så fruktansvärt allvarligt är den Allsmäktiges sista ord.

2

Slutordets slutord

Det utgörs av dessa ord: "Den som övervinner, han ska få ärva detta allt, och jag ska vara hans Gud, och han ska vara min son. Men de feiga och de otrogna och de, som har övat styggelser, och mördare och horkarlar och avgudadyrkare och alla lögnare ska få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel, vilket är den andra döden."

Märk nu noga, att i detta slutord återkommer just de sju brevens "slutord" om övervinnandet och löftet. Här lyder det så: "Den som övervinner, han ska få ärva detta allt." Vi tar då de två vanliga synpunkterna: övervinnandet; och löftet. Alltså:

* A och O är den första och den sista bokstaven i det grekiska alfabetet. Och de heta: Alfa och Oméga.

A

Övervinnandet

"Den som övervinner" — sa han som satt på tronen. Det är sista gången det ordet övervinna förekommer i skriften, och det är 12:e gången det förekommer i Uppenbarelsboken. Hela denna bok välver sig kring detta ord, ja, hela skriften, ty övervinnandet är "Andens lag".

Och även det majestätiska "slutordet från tronen" välver sig kring detta ord. Ty det ordet övervinna står här såsom den Allsmäktiges, Heliges och Eviges *huvudord* i hans sista ord, som slutordets själva *tyngdpunkt*. Det ser du tydligen. Ty han säger ju, att övervinnaren får arva detta allt, men att icke-övervinnaren får sin del i eldsjön. Bara i övervinnandet står det eviga livet, utanför övervinnandet står den andra döden. En så omätlig vikt lägger den Allsmäktige på övervinnandet. Ja, han lägger *hela* vikten på det, likasom Herren i de sju brevens slutord. Märk detta! Vi må aldrig göra oss ett personligt frälsande evangelium, utanför övervinnandets evangelium. Ty något sådant står inte att uppleta i skriften.

Med övervinnare menar den Allsmäktige inte de 1000 årens, utan de 42 månadernas övervinnare, liksom mönstraren på Patmos. Ty Johannes hade fått befallning att skriva Uppenbarelsboken och sända den till de sju församlingarna (Upp 1:10, 19). Och i denna bok står den Allsmäktiges "slutord". Detta ord är alltså ställt till de sju församlingarna och till alla församlingar ända intill tusenårsriket. För dem är Uppenbarelsboken skriven. Dem gäller övervinnandets sjufaldiga "refräng" i breven; dem gäller den Allsmäktiges "slutord", vilket sammanfattar alla brevens slutord i detta enda: "*Den som övervinner, han ska få arva detta allt.*"

I tusenårsriket går övervinnandet lätt. Ty där finns inte skökan, inte heller någon "djävul och satan"; han är inestängd i avgrunden och det så väl, att den till och med är förseglad över honom (Upp 20:1–3). Där finns inte heller "vilddjuret och den falske profeten"; båda är kastade i eldsjön (Upp 19:20). Ja, vad återstår då att "övervinna"? Jo, bara den mänskliga naturen, som kan vilja lösgöra sig i ett snedsprång någon gång. Men även denne fiende är mycket förlamad, nämligen genom det höga andemått som där äges, och genom de väldiga världsbehärskande krafter som där finns. Där bär allting upp, och allting skjuter på åt det rätta hållet. Ja, där är övervinnandet lätt, så lätt, att det knappt är att tala om. Också talar Uppenbarelsboken just ingenting därom.

Men annat är det under de 42 månaderna, som är Satans och djävulens och alla hans änglars tid (Upp 12:9, 12) och vilddjurets tid (Upp 13:5) och den falske profetens eller det "andra^[13] vilddjurets" tid (Upp 13:11–17; 19:20), då han i gestalten av skökan och paddan "förvillar dem som på jorden bo". Och därtill kommer den mänskliga naturen, som i det stora hela är svagt dämpad i följd av den bara "lilla kraft", som då ges.

Gent emot dessa väldiga och världsbehärskande makter står de tolv gånger tolv tusen förstlingarna på Sions berg. De har att övervinna just dessa fiender. Och därför menar Uppenbarelsboken med övervinnandet just att övervinna dessa förfärande makter, som sedan inte finns till i tusenårsriket. Förstlingarnas kamp gäller alltid Satan och

de två vilddjuren. Däröfver mer i nästa kapitel.

Här kostar alltså öfvervinnandet någonting. *Ja, det kostar alltid livet*, nämligen hela det själviska livet med allt vad som äges på jorden. Ja, allt med rubb och stubb, så att bara "främlingen och pilgrimen" står kvar. *Och det kostar alltid livet* genom en långsam död i ett livslångt segpinande av fienderna. *Och det kostar ofta livet* i en blodig död. Ja, så mycket kostar de 42 månadernas öfvervinnande, som är förstlingsskapet. Och därför är det bara *få*, som ger sig in på detta med fullt allvar. Men *dess* får en härlig lön: de sju öfvermåttan härliga förstlingslöftena.

Att vara kristen under de 42 månaderna är alldeles inte en sådan leksak, som det nu mycket allmänt är i alla kyrkor.

De flesta troende vet inte ens vad det nu gäller och är fråga om. Så väl har skökan tagit dem om hand.

Men förstlingarna i alla kyrkor vet vad det gäller. Det får ni också dagligen erfara. Den Allsmäktige "ligger i och hänger efter". Och det ofta med förfärande allvar och tuktan. Ja, någon gång känner ni er frestade att ropa: "*O, att jag aldrig varit till!*" Tyst, stilla, stilla! Det är bara Alfa- och Oméga-armarna. De trycker åt kring er, men bara för att trycka er närmare sitt hjärta. De klämmer hårt, men bara för att få er djupare in i källan med livets vatten. De krossar, men bara för att krossa det som står i vägen.

Aldrig är Alfa- och Oméga-famnen barmhärtigare än då, när den tycks er obarmhärtig. När den Allsmäktige förefaller er som den värste tyrann, då är han er ömmaste vän. När famnen kännes som full av krossande stenar och stickande taggar, då är han alldeles full av de sju härliga löftena.

Ställ er villigt inom de armarna vida, visa och varma, som omfamnar varje er dag med smått och stort från morgon till afton. Ja, som omfamnar och bär hela ert liv även då, när det ter sig som den svartaste död, ack ja, som omfamnar alla era synder, fel och brister, allt ert knot och knorr i den frestande förargelsens eldstrider. Ja, som omfamnar allt ert gränslösa elände, så att det försvinner i den eviga barmhärtighetens bottenlösa djup.

Hela förstlingskonsten ligger däri att aldrig själv omfamna sig och sitt liv. Ty den dag jag gör det, den blir nederlagets dag. Men den dag då jag låter den Allsmäktige omfamna mig och mitt liv, den blir öfvervinnandets dag. Det finns bara en fast punkt på vår gungande jord, bara en hamn, i det svallande vilddjurshavet, och den är:

Alfa- och Oméga-famnen

B

Löftet

"Den som öfvervinner, han ska få ärva detta allt."

Johannes stod där häpnande inför ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem. Vilken syn! Och vilken tystnad! Och vilket majestät!

Plötsligen brytes tystnaden. En stark röst från tronen säger: "*Se, Guds tabernakel bland människorna, och han ska bo ibland dem, och de ska vara hans folk, och Gud själv ska vara med dem, deras Gud. Och Gud ska avtorka alla tårar från deras ögon, och döden ska inte vara mer, inte heller sorg, inte heller rop, inte heller värk varder mer, ty det*

första har gått till ända" (Upp 21:3, 4).

Nu återigen denna djupa och underbara tystnad, som alltid följer de himmelska insatserna hos en människa. Och Johannes gripes än mer av den heliga häpnadens ande.

Plötsligen rycks han upp till den högsta höjd i anden, vartill en människa på jorden kan komma, en höjd, som bara han har nått. Ty nu öppnar *han*, som sitter på tronen, sin mun och säger sitt sista ord. Och det säger han till Johannes för att uppskrivas och sändas till församlingarna. Och när den talande på tronen kommer till slutordets slutord, då upplyfter han sin allsmåttiga hand och visar med fingret på allt detta nya, som Johannes såg, och säger: "Den som övervinner, han ska få ärva — *detta allt*".

Se, där har vi den Allsmåttiges, Heliges och Eviges löfte. Det utgörs av "detta allt", som är den nya himmelen, den nya jorden, det nya Jerusalem. I detta löfte ligga alla sju löfterna inneslutna.

Vi har förut påvisat, att de sju löfterna är till sin inre gestalt eller till sitt personliga livsväsen lika stora; ty de är den paradisiska förstlingsmänniskan, sedd från sju olika sidor. Och nu kan vi gå ett steg längre och säga: alla sju löfterna är även till sin *yttre* gestalt lika stora. Ty de utgörs av detta ena och samma, som är ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem. De sju löfterna är sju olika sidor av arvet: "detta allt".

Och allt detta "nya" har undergått en organisk världsutveckling, innan det blev vad det är i Johannes' syn. Och även under denna utveckling är alla löfterna lika stora. De förstlingar, som genom en prima död ingår i det 2:a paradiset, får ärva: "detta allt", sådant det befinner sig på därvarande utvecklingsgrad.

Alla löfterna är till sin inre personliga gestalt en och samma sak, har vi sagt. Saken är "Andens lag" i paradisisk människogestalt. Och nu kan vi gå ett steg längre och säga: alla löfterna är även till sin *yttre* gestalt en och samma sak. Saken är "Andens lag" i paradisisk världsgestalt. I den nya himmelen, på den nya jorden och i det nya Jerusalem är "Andens lag" genomförd i varje atom, så att varje atom är en andelags-atom. Allt är andelekamligt, allt strålar av den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden. Ja, det är just genom "Andens lag" i Jesus Kristus, som den Allsmåttige, Helige och Evige gjort "allting nytt".

"Den som övervinner, han ska få ärva detta allt." — Sålunda får han det som arv. Men bara barn ärva. "Är vi barn, så är vi också arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar" (Rom 8:17). Det gäller alltså att vara barn, att vara verkligen född och inte dödfödd eller halvfödd. Här ser vi återigen, att hela vikten ligger på födelsen. Ingen personlig frälsning utanför födelsen; inget arv utan födelse. Bara pingstmänniskan, som är övervinnare, är arvinge.

"Den som övervinner, han ska få ärva detta allt." — Sålunda kommer varje övervinnare att äga hela den nya himmelen, hela den nya jorden, hela det nya Jerusalem. Allt detta är hans. Ja, hans tillhörighet och egendom i all evighet. — Stanna, betänk och begrunda detta, särskilt du, som på den gamla jorden inte äger en egen vrå och en egen matbit! — Ja, stanna inför detta löfte, alla ni Herrens heliga! Då blir det lätt att grundligen "sälja allt" och ta pilgrimsstaven. Och då rivens och slitens ni icke, som många troende, om den gamla jordens förgängliga

skatter. Ni äger ju både himmel och jord redan nu genom födelserätt. Och ni behöver nu ingenting annat än det nödtorftiga och nödvändiga. Allt vad ni äger därutöver tillhör i första hand era bröder och systrar, som inte har det nödvändiga. Ni ska en gång få besöka dem i deras himmelska boningar. Och då ska de sluta er i sin famn för vad ni varit och gjort för dem och tacka er på ett sätt, som ger åt er hela den nya himmelen och hela den nya jorden från en sida, som ni inte äger. Och då ska ni sluta dem i er famn på ett sätt, som ger åt dem hela den nya himmelen och hela den nya jorden från en sida, som de inte äger.

"Den som övervinner, han ska få ärva detta allt."

Varje övervinnare ska äga den nya himmelen, den nya jorden och det nya Jerusalem. Alltså äger alla övervinnare precis lika mycket. Ty var och en äger: "detta allt". Men var och en äger det på sitt säregna (individuella) sätt, som ingen annan. Han *har* det, *ser* det och *njuter* det visserligen så som alla andra, men dock så som ingen annan. Han är gemensam-ägare till allt, men dock ensam-ägare till allt. — Stanna, betänk och begrunda detta! Att vara ensamägare till hela den nya himmelen, hela den nya jorden och hela det nya Jerusalem, till hela skapelsen, till hela världsalltet! Det lyfter en flik på den slöja, bakom, vilken det *outgrundligt* och *outsägligt* härliga står; men bara en liten flik, ty vårt öga uthärdar nu inte ensam-ägandets starka och omätliga strålgans.

Men märk, ni heliga, det oupplösliga sambandet mellan detta arv och lidandet på den gamla jorden. "Vi är Guds arvingar och Kristi medarvingar, *om vi annars lida med honom, att vi också med honom må bli förhärligade*" (Rom 8:17). Ensam-ägandets härlighetshöjd förutsätter ensam-lidandets helvetesdjup, där människan står ensam med Gud, likasom Kristus på korset.

Bara den som lär sig att i ljuvt och lett stå ensam med Gud, han kan stå ensam med honom i evig härlighet. Detta allvarliga ensam-väsen antydes i löftet genom detta tillägg: "och jag ska vara hans Gud och han ska vara min son", nämligen så som han är skapad och kallad att vara son, ty Gud har inte två söner lika. I paradiset får ingen finnas, som bara är lik alla andra. Där är inget rum för dubletter. Ty sådana har inget nytt från Gud att ge de andra.

Var rädd om ditt själv, så att du blir det själv, vartill du är skapad. Och ditt sanna själv får du ut av Gud bara som barn, tjänare och dräng. *Ned under Gud i allt, ned under hans mäktiga hand, ned under hans eviga ur-själv; ned under alla människosjälv i tjänarekärlek. Ja, ned under alla "växtsjälv" och "djursjälv", ned under allt skapat i evig tjänarekärlek, tjänarerättfärdighet, tjänarenåd och tjänareande — just där nere inunder allt och bara där nere finner du ditt sanna, självständiga själv, som blir ensamägare till allt för att åt alla och allt ge allt i evig paradiskärlek.*

"Den som övervinner, han ska få ärva detta allt." — Det är alltså bara övervinnare, som får detta arv. Och de är många, ja, en oräknelig skara (Upp 7:9), samlad från jorden och jordens hjärta. Men bland dem är det en liten skara, nämligen 144 000 som får ärva på *förstlingsvis*; det är de som på grund av sin djupare dödslikhet med Herren (under de 42 månadernas onda tid), kan tillgodogöra sig det gemensamma arvet på ett djupare och högre sätt än de andra.

Det är bara övervinnare, som får detta arv, ingen annan. På den nya

jorden bor endast övervinnare; alla andra "få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel". Alltså: antingen vara övervinnare och få ärva "detta allt", eller vara icke-övervinnare och få sin del i eldsjön. Ett tredje ges inte. Detta ser vi tydligt av den Allsmäktiges slutord. Människa, märk detta!

Men nu talar Paulus, som vi sett förut, om sådana, vilka inte blir övervinnare på jorden, men som dock blir "frälsta". Dessa frälsta måste då få tillträde till den nya jorden, ty utanför den ligger eldsjön, och från denna är de ju frälsta. Alltså måste de vara övervinnare, ty inga andra får bestiga den nya jorden. Men nu blev de inte övervinnare på den gamla jorden. Alltså måste de efter döden bli det. Och Paulus ger en tydlig vink om det (1 Kor 3:10–15). Dessa arma får stanna i eldsregionerna och lida skada av den andra döden. Där "brinner deras hus upp, och de går miste om lönen". Men då de hållit fast vid "grunden", som är Jesus Kristus (v. 11, 12), så blir denna eld ett födslokval, genom vilket de kan födas till evigt liv på den nya jorden. I denna eld bli de alltså luttrade och födda till övervinnare, dock med förskräckliga förluster. De ägde kallelsen till förstlingsskap; men denna höga kallelse förfelade de genom att så bygga på ofödd grund, att ingen fullfödelse kom till stånd. Så gick förstlingsskapet förlorat, och med det gick de sju förstlingslöften förlorade, vilka just är "lönen" under de 42 månadernas lilla onda tid. Så gick även huset förlorat. Det brann upp, ty det var inte byggt av den subjektiverade grundens "guld, silver och ädla stenar", vilket är "Andens lag" i tubuds-Kristus; utan det var byggt av den budlösa och inbillade frälsningens "trä, hö och strå". Och så måste de bli huslösa på den nya jorden. Ty huset *där* är väsentligen samma som huset *här*. Huset på den gamla jorden övergår genom den 3:e födelsen i härlighetshuset på den nya jorden. Finns inte något guld-, silver- och ädelstenshus som frö *här*, så växer det inte upp något hus *där*. — Dessa "frälsta" får alltså inga himmelska boningar; kan aldrig ta emot besök i egen boning, ty de äger ingen sådan; utan de måste göra besök hos dem, som äger boning. Och de blir villigt emottagna överallt. Ty i paradiset boningar härskar den eviga kärleken, vars famn står öppen för alla. Ja, som uppsöker alla och trycker alla till sitt hjärta.

O, vilken manspillan det blir på "eldens dag" inför domstolen i den första himmelen! Alla kallade, som stannat på denna sidan pingst men dock hållit fast vid den ofödda "grunden", måste gå genom "elden" och mista hus och lön. Och hur många är inte de!

Och alla, som avfallit från "den första kärleken" eller från "de första gärningarna", och som trots Herrens varningar och domar inte "ändra sinne", utan dör i det sekunda, de måste gå genom "elden", där hus och lön förloras.

Och alla, som sjunkit ned i det under-sekunda och som trots Herrens varningar och domar inte "ändra sinne", dessa "fega och otrogna, som övat styggelser", nämligen skökans styggelser, de "få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel" så också alla "mördare, horkarlar, trollkarlar, avgudadyrkare och lögnare", vilka varken på jorden eller i jordens hjärta kunde bibringas ens någon rotfrälsning, utan under hela sin beskärda nådedag bortstötte Anden.

Ja, det blir stor manspillan bland de troende. Och hur illa handlar inte de lärare i alla kyrkor — till dem hör också professorer och biskopar — vilka inte tar reda på vad det verkligen gäller under de 42 månadernas

onda tid, nämligen övervinnandets förstlingskap, utan lägger den personliga frälsningen i den ofödda grunden, och så narra människorna att bygga med skenfrälsningens "trä, hö och strå" och hålla dem kvar i det för-pingstliga och drar ned de pingstfödda i det sekunda! Man griper efter mängder och massor av själar, men försummar och fördärvar förstlingsfrälsningen. Hur gränslöst obarmhärtiga är inte dessa blinda och halvblinda ledare mot människorna, fast i välmening, likasom de judiska ledarna, vilka i Guds namn förledde hela judafolket.

Upp, ni Herrens heliga i alla kyrkor! Ty ni är förstlingsskapets högättade vårdare och väktare. Ni står på Sions berg, som är den enda plats, där de 42 månadernas troende står och måste stå. Det är förstlingarnas berg med förstlingarnas kyrka och förstlingarnas stad.

Upp, och stå den heliga vakten och det intill blods, om så krävs! Ty det världsfördärvande skökodömet går innerst ut på att utrota förstlingsskapet från jorden.

Fatta klart i sikte vad det gäller under vår lilla onda tid, och släpp det aldrig ur sikte.

Läs varje morgon och betänk varje dag den Allsmäktiges, Heliges och Eviges sista ord till eder. Det består av dessa sju ord:

**Se, jag gör allting nytt.
Dessa ord är vissa och sanna.
Jag är Alfa och Oméga.
Jag ger livets vatten för intet.
Jag kräver övervinnandet.
Jag belönar det med arvet: allt detta.
Men jag straffar de feiga... i eldsjön.**